COLECȚIA

Iubiri de poveste

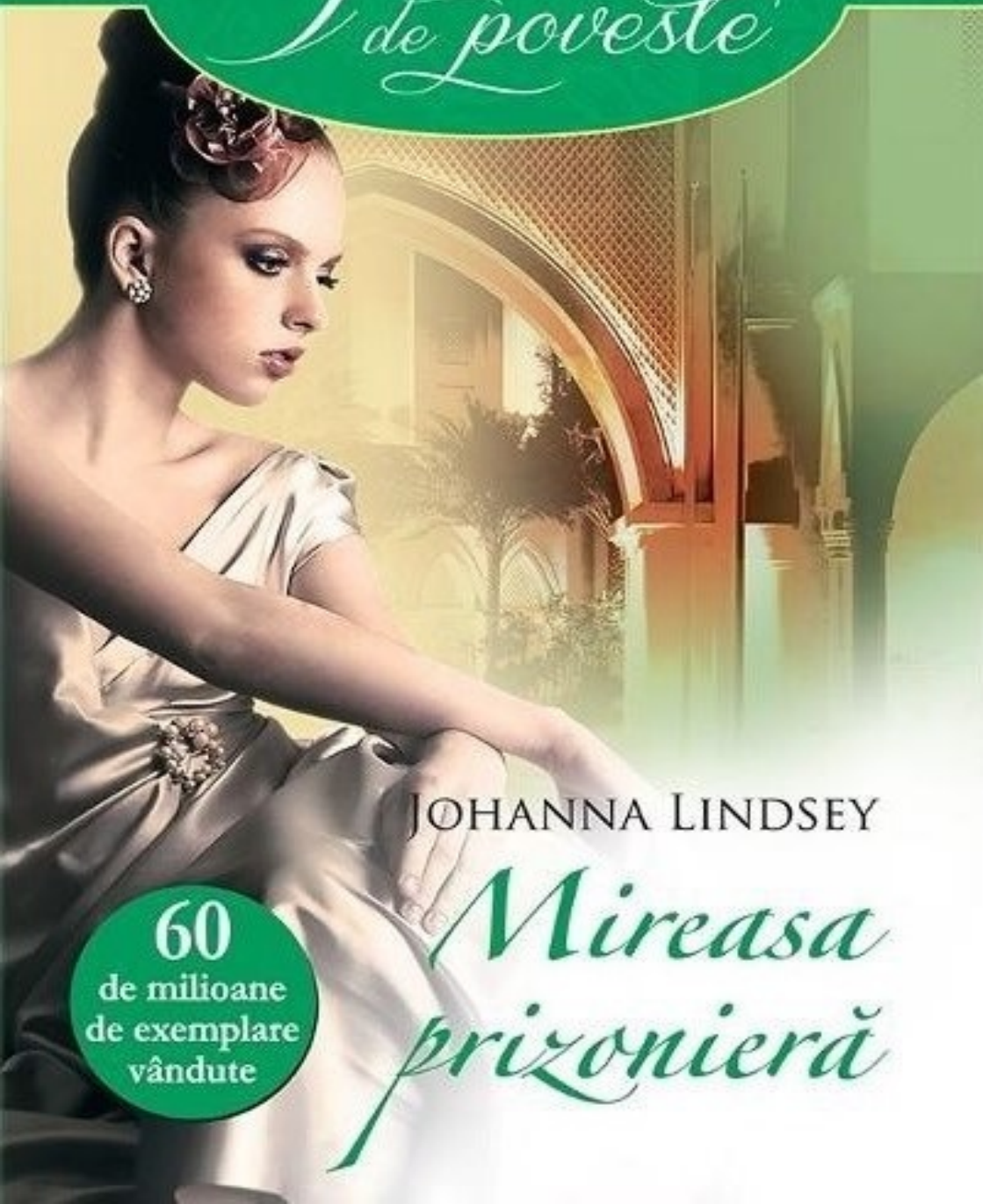

JOHANNA LINDSEY

Mireasa prizonieră

60 de milioane de exemplare vândute

JOHANNA LINDSEY

Mireasa prizonieră

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

Captive Bride
Johanna Lindsey
Copyright © 1977 Johanna Lindsey

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Mireasa prizonieră
Johanna Lindsey
Copyright © 2013 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA
Mireasa prizonieră / Johanna Lindsey. Trad.: Graal Soft.
-Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-508-1
I. Soft, Graal (trad.)

Cuprins

Capitolul 1.....5
Capitolul 2.....8
Capitolul 3.....19
Capitolul 4.....25
Capitolul 5.....35
Capitolul 6.....41
Capitolul 7.....51
Capitolul 8.....54
Capitolul 9.....70
Capitolul 10.....76
Capitolul 11.....84
Capitolul 12.....90
Capitolul 13.....102
Capitolul 14.....109
Capitolul 15.....119
Capitolul 16.....127
Capitolul 17.....143
Capitolul 18.....153
Capitolul 19.....160
Capitolul 20.....166
Capitolul 21.....172
Capitolul 22.....186
Capitolul 23.....196
Capitolul 24.....201
Capitolul 25.....206
Capitolul 26.....213
Capitolul 27.....220
Capitolul 28.....224
Capitolul 29.....230
Capitolul 30.....234

Capitolul 31.....244
Capitolul 32.....252
Capitolul 33.....262
Capitolul 34.....269
Capitolul 35.....274
Capitolul 36.....280

Capitolul 1

Vremea era plăcut de caldă în acea zi de primăvară timpurie a anului 1883. O adiere uşoară dansa graţios prin stejarii uriaşi, aliniaţi de-a lungul drumului care ducea către conacul Wakefield. Doi armăsari albi şi frumoşi, înhămaţi la o trăsură neacoperită, respirau greu în faţa reşedinţei imense cu două etaje.

Înăuntru, Tommy Huntington se plimba nervos înainte şi înapoi prin salonul mare, cu mobilă tapiţată cu brocart auriu, aşteptând-o nerăbdător pe Christina Wakefield să coboare. Tommy se grăbise să o vadă după ce, în sfârşit, luase o hotărâre în privinţa ei, însă acum era agitat.

„La naiba, înainte nu îi lua atât de mult”, îşi spuse el, oprindu-se în cele din urmă în faţa ferestrei şi privind afară, la întinsul domeniu al familiei Wakefield, „cel puţin până să înceapă să poarte rochii şi să-şi aranjeze părul”. Acum, de fiecare dată când venea să o vadă, sfârşea prin a o aştepta jumătate de oră sau chiar mai mult.

Tommy începea deja să se răzgândească în privinţa discuţiei pe care voia s-o poarte, când două mâini catifelate îi alunecară peste ochi şi simţi cum sânii Christinei îi apăsau spatele.

— Ghici cine e? îi şopti ea jucăuş în ureche.

Dumnezeule, şi-ar fi dorit ca ea să nu mai facă asta. Fusese în regulă pe vremea când erau copii şi creşteau împreună, dar, în ultimul timp, apropierea ei îl înnebunea de dorinţă. Se întoarse cu faţa către ea, vrăjit de

frumuseţea ei neobişnuită. Purta o rochie de catifea albastru-închis, strânsă pe corp, cu un guler înalt, ornat cu dantelă albă, şi mâneci lungi, iar părul îi încadra faţa în bucle aurii.

— Mi-aş dori să nu te mai holbezi la mine, Tommy. Faci asta din ce în ce mai des în ultimul timp şi mă enervează. Dacă n-aş şti mai bine, aş crede că sunt murdară pe faţă, îl admonestă ea.

— Îmi pare rău, Crissy, se bâlbâi el. Doar că te-ai schimbat atât de mult în ultimul an, încât nu mă pot abţine. Eşti atât de frumoasă acum.

— Adică, Tommy Huntington, vrei să spui că înainte eram urâtă? îl tachină Christina, prefăcându-se jignită.

— Desigur că nu. Ştii ce vreau să spun.

— Bine, te iert, râse ea, îndreptându-se către canapeaua din brocart auriu şi aşezându-se. Acum spune-mi de ce ai venit atât de devreme. Nu te aşteptam înainte de cină, iar Johnsy mi-a spus că nu-ţi putea sta nimeni în cale când ai năvălit încoace.

Tommy se simţi încurcat, încercând să găsească cuvintele potrivite, căci nu îşi pregătise micul discurs. Ei bine, ar fi fost bine să spună ceva înainte să-şi piardă curajul.

— Crissy, nu vreau să te duci la Londra vara asta. Fratele tău va veni acasă în câteva luni şi plănuiesc să-i cer mâna ta. Apoi, după ce ne căsătorim, dacă încă mai doreşti să vezi Londra, am să te duc eu.

Christina îl privi înspăimântată.

— Iei prea multe lucruri drept sigure, Tommy! spuse ea aspru, dar se linişti văzând expresia îndurerată de pe faţa lui copilăroasă. La urma urmei, ştiuse dintotdeauna că va veni şi această zi. Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Îmi dau seama că familiile noastre au crezut mereu că suntem perechea ideală şi că, probabil, într-o zi, ne vom căsători, dar nu acum. Ai doar optsprezece ani, iar eu şaptesprezece. Suntem prea tineri pentru căsătorie. Ştii

că mereu am fost izolată aici. Îmi iubesc căminul, dar vreau să întâlnesc oameni noi şi să cunosc emoţiile stârnite de un oraş precum Londra. Poţi înţelege asta? Se opri, căci nu dorea să-l rănească. Te iubesc, Tommy, dar nu aşa cum vrei tu. Ai fost dintotdeauna cel mai bun prieten al meu şi te iubesc aşa cum îmi iubesc şi fratele.

O ascultase răbdător, ştiind cât de încăpăţânată era, dar ultimele ei cuvinte îl răniră adânc.

— La naiba, Crissy, nu vreau să-ţi fiu frate. Te iubesc. Te doresc aşa cum un bărbat doreşte o femeie.

Se îndreptă către ea şi, luând-o de mâini, o trase către el.

— Te doresc mai mult decât orice. Nu mă pot gândi decât la momentul în care o să te iau în braţe şi o să fac dragoste cu tine. A devenit o obsesie.

— Vorbeşti prostii, Tommy. Nu vreau să mai aud nimic!

Christina se trase de lângă el, iar, o clipă mai târziu, Johnsy, bătrâna ei dădacă, intră în cameră cu ceaiul. Astfel că nu mai vorbiră despre asta.

Luară o cină plăcută împreună, după ce mai întâi făcură o plimbare lungă cu trăsura pentru a mai destinde atmosfera dintre ei. Şi pentru că Christina revenise la comportamentul ei normal, nepăsător, Tommy, plin de tact, nu mai menţionă nimic despre pasiunea lui pentru ea.

Mai târziu în aceeaşi seară, când Tommy stătea întins în pat, gândindu-se la Christina şi la acea după-amiază, se simţi extrem de temător. Brusc, fu ferm convins că, dacă Christina avea să se ducă la Londra în acea vară, aşa cum plănuise, asta avea să-i schimbe cu totul viaţa şi i-o va distruge pe a lui. Dar nu putea face nimic să o oprească.

Capitolul 2

O mulţime de stele strălucitoare se vedeau în acea seară de vară. O adiere caldă legăna blând vârfurile copacilor, scoţând la iveală din când în când o lună plină rotundă, care lumina întreaga întindere. Însă liniştea peisajului rural englezesc fu întreruptă de trăsura familiei Wakefield, care huruia pe drumul pustiu şi prăfuit. În trăsura mare, elegant tapisată, John Wakefield îşi privea gânditor propria reflexie în oglindă. O lumânare singuratică dintr-un sfeşnic aflat pe partea opusă arunca o lumină palidă peste interiorul de catifea de un albastru intens.

John se gândea că s-ar putea bucura de această călătorie în oraş; ştia că sora lui aşa plănuia. Se întoarse s-o privească pe Crissy, care dormea netulburată pe locul din faţa lui.

Christina Wakefield se schimbase dintr-un băieţel răutăcios într-o femeie izbitor de frumoasă, iar asta în timpul scurt cât John fusese departe de casă. Când se întorsese, cu o lună în urmă, rămăsese uimit să o vadă atât de matură, şi încă nu se. Obişnuise cu schimbarea extraordinară. Silueta i se împlinise, atingând o perfecţiune uimitoare, şi chiar şi trăsăturile feţei i se schimbaseră atât de mult, încât John o recunoscuse cu greu.

Îi studia chipul, în timp ce ea stătea întinsă pe canapea, visând frumos. Genele dese îi căzuseră peste pometii ascuţiţi, părând că crescuseră şi mai lungi doar într-un

singur an. Nasul mic şi drept şi bărbia rotunjită păreau mult mai pronunţate, acum că nu mai era aşa plinuţă ca în copilărie. John ştia că va avea de furcă să-i ţină la distanţă pe bărbaţii tineri după ce ajungeau în oraş.

Crissy îşi dorise acea călătorie la Londra drept cadou pentru cea de-a optsprezecea aniversare, iar John nu găsise niciun motiv să nu-i îndeplinească dorinţa. Christina Wakefield reuşise întotdeauna să obţină ceea ce dorea, se gândea el. Îl avusese pe tatăl ei la degetul mic, iar acum se întâmpla acelaşi lucru şi cu el. Ei bine, asta nu îl deranja. Se bucura să îi facă pe plac surorii sale - ea era tot ce îi mai rămăsese.

Îşi amintea clar ziua aceea fatidică, din urmă cu patru ani, când Jonathan Wakefield murise într-un accident de vânătoare. John fusese nevoit să îi spună el însuşi lui Crissy de moartea tatălui lor, căci mama lor primise vestea foarte rău - atât de rău, încât murise trei săptămâni mai târziu; de durere, spusese doctorul. Dar, în ciuda suferinţei sale, John reuşise cumva să o ajute pe Crissy să treacă peste durere. Crissy îşi petrecuse atunci aproape tot timpul călărind sălbatic pe moşie, pe armăsarul ei negru. John o lăsase să facă asta când voia ea, zi şi noapte, căci ea îi spusese cu doar trei luni în urmă că putea trece peste necazuri călărind ca vântul.

Lui John îi venise atunci să râdă, căci ce necazuri ar fi putut avea, la vârsta ei? Ei bine, urma să afle foarte curând că necazurile vin la orice vârstă. Călăritul o ajutase pe Crissy să îşi depăşească durerea şi îşi revenise mai repede decât în mod normal, după pierderea bruscă a ambilor părinţi. Apoi, creşterea ei depinsese de John, însă el nu s-ar fi descurcat fără ajutorul doamnei Johnson - Johnsy, după cum îi spuneau ei. Fusese doica lor în copilărie, dar de atunci avea grijă de conacul Wakefield şi-i supraveghea pe servitorii de pe moşie. John încă o mai vedea cu ochii minţii, făcându-i semn ameninţător cu degetul înainte de a pleca la Londra, cu ochii căprui plini

de îngrijorare.

— Fii cu ochii pe copila mea, Johnny, băiatule! îi reamintise ea pentru a treia oară în acea dimineaţă. Să n-o laşi să se-namoreze de vreun dandy din ăla de la Londra. Nu-mi plac deloc filfizonii ăia unşi cu toate alifiile, aşa că să nu te prind c-aduci vr'unul acasă!

Crissy răsese şi o imitase pe Johnsy când urcase în trăsură.

— Să-ţi fie ruşine, Johnsy. Ce treabă aş avea eu să mă îndrăgostesc de un filfizon londonez, când Tommy m-aşteaptă aici, să mă-ntorc?

Crissy îi suflase un sărut lui Tommy Huntington, care venise să îi conducă. Tânărul lăsase capul în jos, prefăcându-se ruşinat, însă John îşi dăduse seama că nu era deloc fericit pentru călătoria lui Crissy în oraş.

Tommy locuia cu tatăl lui, Lord Huntington, pe o moşie vecină. Şi pentru că prin apropiere nu locuia nicio fată de vârsta lui Crissy, ea şi Tommy fuseseră prieteni apropiaţi încă din copilărie. John şi Lord Huntington speraseră întotdeauna că, într-o zi, se vor căsători. Dar Tommy, cu părul lui şaten, de culoarea nisipului, şi ochii căprui-deschis, era doar cu şase luni mai mare decât Crissy şi încă mai era doar un băieţel în ochii lui John. Iar Crissy era deja o tânără aflată la vârsta măritişului. John sperase că Tommy se va maturiza în acelaşi timp cu Crissy, dar poate că ea avea să îl aştepte dacă îl iubea. Cine ştie cum funcţionează mintea unei femei, se gândea John absent. Nici măcar nu înţelegea sentimentele lui Crissy pentru Tommy: dacă simţea doar prietenie faţă de el, sau ceva mai mult. Trebuia să îşi amintească să o întrebe mai târziu, dar probabil că ea va fi atât de ocupată în următoarele săptămâni, că nici măcar nu va avea ocazia.

John zâmbi, imaginându-şi feţele surprinse ale tinerilor care urmau s-o curteze, când aveau să descopere că era nu numai frumoasă, ci şi deşteaptă. John chicoti în sinea lui, amintindu-şi de discuţia aprinsă pe care părinţii lor o

avuseseră cu privire la educaţia lui Crissy. Ajunseseră la un compromis şi Crissy primise educaţia unui bărbat, însă învăţase şi artele femeieşti ale cusutului şi gătitului, atunci când mama ei reuşea să dea de ea.

Da, Crissy era educată şi frumoasă, dar avea defectele ei. Încăpăţânarea era un defect pe care îl moştenise de la mama lor, care îşi susţinea ferm părerea despre orice, dacă simţea că are dreptate. Alt defect era temperamentul ei aprig, căci se putea înfuria din cel mai mărunt lucru.

John oftă, gândindu-se cât de agitate vor fi următoarele două săptămâni. „Ei bine, vor fi doar două săptămâni.” Atunci aţipi, în timp ce trăsura îşi continua drumul spre Londra, pe drumul pustiu.

Christina şi John Wakefield erau încă adormiţi când trăsura opri în faţa casei cu două etaje din Portland Place. Soarele abia se ivea la orizont, transformând cerul din roz într-un albastru catifelat, iar păsărelele ciripeau vesel. Christina se trezi când vizitiul deschise portiera trăsurii.

— Am ajuns, domnişoară Christina, spuse el, scuzându-se, apoi se duse să descarce bagajele din spatele vehiculului masiv.

Christina se ridică şi îşi aranjă părul, care îi cădea în şuviţe lungi pe faţă. Îşi netezi rochia şi îi aruncă o privire lui John, care încă dormea buştean pe locul din faţa ei, părul lui blond acoperindu-i fruntea înaltă.

Îl atinse uşor pe picior.

— John, am ajuns! Trezeşte-te!

John deschise încet ochii albaştri şi zâmbi, trecându-şi mâna prin păr şi ridicându-se în picioare. Christina observă că avea ochii înroşiţi. Probabil nu dormise prea mult în acea noapte. Era uimită că ea dormise atât de profund.

— Haide, John! Ştii cât de încântată sunt! stărui ea.

— Linişteşte-te domnişoară, spuse el râzând, frecându-

şi ochii ca să-şi alunge somnul. Soţii Yeats probabil dorm încă.

— Dar pot să despachetez şi să mă instalez şi să petrec toată ziua la cumpărături. Ai spus că îmi pot lua alte haine şi ce alt moment mai bun pentru cumpărături aş putea găsi decât în prima mea zi aici? Apoi pot să port hainele noi în timpul şederii noastre, spuse ea fericită, sărind din trăsură.

— Profesorul ăla de bune maniere chiar nu te-a învăţat nimic, Crissy? o certă el, clătinând din cap dezaprobator faţă de atitudinea ei necuviincioasă. Ştiu că eşti emoţionată, dar data viitoare aşteaptă să te ajut eu să cobori din trăsură.

Urcară cele câteva trepte până ajunseră în faţa unor uşi mari, duble, iar John bătu cu putere.

— Probabil că întreaga casă doarme, spuse el, bătând din nou.

Dar uşile se deschiseră larg, luându-i pe amândoi prin surprindere. O femeie micuţă şi rotunjoară, cu obrajii roşii şi părul cărunt le zâmbi.

— Trebuie să fiţi Christina şi John Wakefield. Intraţi, intraţi. Vă aşteptam.

Intrară într-un hol micuţ decorat cu un covor oriental, la capătul căruia se afla o scară. O masă de mahon se afla lângă un perete, plină cu statuete micuţe.

— Eu sunt doamna Douglas, menajera. Probabil sunteţi obosiţi după călătorie. Aţi vrea să vă odihniţi un pic înainte de a începe ziua? Domnul şi doamna Yeats sunt încă în pat, spuse ea veselă conducându-i către scări.

— Cred că lui John i-ar prinde bine mai mult somn, dar mie mi-ar plăcea o baie fierbinte, apoi micul dejun, dacă nu vă deranjează prea tare, spuse Christina când ajunseră pe holul de la etaj.

— Niciun deranj, domnişoară, spuse doamna Douglas.

îi conduse la camerele lor, apoi plecă. Vizitiul îi urmă sus cu bagajul, apoi se duse să se îngrijească de cai. John

se scuză spunând că un pui de somn era fix lucrul de care avea nevoie, când o servitoare tânără intră cu apa pentru baia Christinei.

— Eu sunt Mary, servitoarea de la etaj, spuse ea timid, în timp ce scotea o albie mare şi turna apa în ea. Dacă aveţi nevoie de ceva, domnişoară, anunţaţi-mă, adăugă ea.

— Mulţumesc, Mary.

Christina cercetă camera. Era mică în comparaţie cu dormitorul ei de acasă, dar frumoasă. Un covor somptuos auriu acoperea podeaua, iar patul cu baldachin auriu avea pe o parte un scrin micuţ, cu tăblie de marmură, iar pe cealaltă o comodă cu ornamente bogate. Un divan din catifea verde se afla în colţ, lângă singura fereastră cu draperii din catifea verde-deschis, iar pe peretele opus era montată o oglindă cu rame aurite.

Mary tocmai termina de aranjat hainele pe care le adusese Christina cu ea, când sosi şi restul apei, iar Christina rămase, în sfârşit, singură. După ce îşi prinse părul, se dezbrăcă, apoi intră în apa fierbinte. Se lăsă pe spate şi se relaxă.

Christina visase dintotdeauna acea călătorie în oraş. Înainte, toţi 6 consideraseră mult prea mică pentru asta, iar cu un an în urmă, când avea şaisprezece ani, John fusese plecat în armată. Se întorsese acasă cu gradul de locotenent în armata Maiestăţii Sale, iar acum aştepta noi ordine. Trăise toată viaţa la conacul Wakefield. Dar se bucurase de o copilărie minunată la ţară, alergând ca un băieţoi sălbatic şi intrând adesea în belele. Îşi amintea cum ea şi Tommy se ascundeau în fânarul de deasupra grajdurilor de la Huntington, ascultându-l pe bătrânul Peter, grăjdarul-şef. Mereu înjura şi vorbea de unul singur sau cu caii. Christina învăţase de la bătrânul Peter cele mai necuviincioase cuvinte, pe care, în mare parte, nici nu le înţelegea. Dar, într-o zi, tatăl lui Tommy îi prinsese ascunzându-se în fânar. Amândoi fuseseră certaţi

zdravăn, iar Christinei i se interzisese mult timp să se mai apropie de grajdurile de la Huntington.

Christina nu mai era băieţoiul de odinioară. Acum purta rochii în loc de pantalonii pe care îi făcuse Johnsy pentru ea, pentru că mereu se murdărea şi îşi rupea hainele. Acum era o domnişoară şi îi plăcea asta. Îşi termină baia şi se îmbrăcă într-o rochie răcoroasă de bumbac cu flori. Îşi dădea seama că nu era la modă, dar voia să se simtă comod la cumpărături. Îşi pieptănă părul lung şi auriu, apoi îl prinse cu ace într-o avalanşă de bucle şi cârlionţi, îşi alese şi o bonetă, apoi coborî la micul dejun.

Ajunse în sufragerie printr-una dintre uşile de pe hol. John stătea la masa imensă, alături de Howard şi Kathren Yeats. Simţea aroma dulce de şuncă şi comuri cu mere, căci masa era plină de ele, şi de ouă şi brioşe.

— Christina, draga mea. Nici nu-ţi pot spune cât suntem de fericiţi că eşti aici. Kathren Yeats îi zâmbi, privind-o cu ochii ei blânzi, cenuşii. Tocmai îi povesteam lui John despre petrecerile la care am fost invitaţi. Veţi merge, de asemenea, şi la un mare bal înainte de a pleca.

Howard Yeats interveni şi el în discuţie.

— Vei începe cu o cină formală acasă la un prieten în seara asta. Dar nu-ţi face griji, vor fi acolo şi tineri, râse el.

Howard şi Kathren aveau aproape cincizeci de ani şi erau doi soţi veseli şi aprigi, mereu ocupaţi şi bucurându-se din plin de acest lucru. Christina şi John îi cunoşteau de-o viaţă, căci erau vechi prieteni de familie.

— Abia aştept să ies şi să văd oraşul, spuse Christina plină de entuziasm, punându-şi pe farfurie câte puţin de pe fiecare platou. Aş vrea să merg la cumpărături astăzi. Vrei să vii cu mine, Kathren?

— Desigur, draga mea. O să mergem pe Bond Street. Este chiar după colţ şi este plină de magazine.

— Mă gândeam să vă însoţesc şi eu din moment ce n-am mai putut să dorm. Oricum vreau să-mi iau nişte

lucruri, interveni John.

Nu avea de gând să o lase pe Crissy să iasă singură în oraşul periculos, chiar dacă era însoţită de Kathren Yeats. Christina îşi spuse că John părea încă obosit, dar poate că era la fel de nerăbdător ca şi ea. O servitoare îi umplu ceaşca cu ceai fierbinte în timp ce ea înghiţea lacom bucăţelele de şuncă şi ouă.

— Încă un minut, spuse Christina, observând că toţi terminaseră de mâncat.

— Nu te grăbi, copilă, spuse Howard Yeats, cu o mină amuzată pe chipul roşcovan. Ai tot timpul din lume.

— Howard are dreptate, Crissy. Nu mânca atât de repede, o dojeni John. Apoi va trebui să-ţi amâni cumpărăturile din cauza durerilor de burtă.

Râseră cu toţii, dar Christina nu încetini. Voia să plece. Nu se aşteptase să fie nevoită să poarte haine de seară încă din prima zi. Avea o singură rochie de seară, pe care şi-o făcuse pentru ultimul bal al lui Lord Huntington.

Petrecură toată dimineaţa şi o parte din după-amiază mergând din magazin în magazin. Erau câteva buticuri cu haine gata făcute, însă Christina găsi doar trei rochii de zi care să se potrivească gusturilor ei, cu pantofi şi bonetă asortate. Însă nu găsi nicio rochie de seară, aşa că îşi petrecu restul timpului luându-i-se măsurile şi alegând materiale şi accesorii. Comandă trei rochii de seară şi încă două de zi, toate cu accesoriile potrivite. Croitoreasa spuse că avea nevoie de cel puţin patru zile să îi termine ţinutele, dar că va începe cu rochiile de seară, pentru ca Christina să le aibă mai devreme. În cele din urmă se întoarseră acasă şi luară un prânz uşor, apoi se culcară.

În seara aceea, toată lumea pălăvrăgea de zor când Christina şi John Wakefield îşi făcură apariţia la petrecere. Erau o pereche fermecătoare, doi tineri chipeşi, cu părul bălai. Christina se simţea incomod în rochia ei de seară violet aprins, căci toate celelalte tinere purtau culori deschise. Dar se linişti când John îi şopti:

— Îi eclipsezi pe toţi, Crissy.

Gazdele lor îi conduseră să-i cunoască şi pe ceilalţi invitaţi, iar Christina se bucura de fiecare moment. Femeile flirtau îndrăzneţ cu John, iar asta o uimi un pic. Însă era şi mai uimită de felul în care o priveau bărbaţii, ca şi când ar fi dezbrăcat-o din priviri. Îşi dădea seama că avea multe de învăţat despre oamenii din capitală.

Cina se servi într-o sală mare, cu două candelabre imense atârnând deasupra mesei. Christina stătea între doi domni tineri care îi aduceau exagerat de multe complimente. Bărbatul din stânga, domnul Peter Browne, avea obiceiul enervant de a o lua de mână când vorbea cu ea. Sir Charles Buttler, din dreapta, avea nişte ochi limpezi, albaştri, care nu o slăbeau nicio clipă. Amândoi doreau să-i câştige atenţia, fiecare lăudându-se şi încercând să îl întreacă pe celălalt.

După ce terminară masa, femeile se retraseră în salon, lăsându-i pe bărbaţi să-şi savureze coniacul şi trabucurile. Christina ar fi preferat să rămână cu bărbaţii şi să discute despre politică şi problemele mondiale. Însă fu nevoită să asculte ultimele bârfe despre oameni pe care nu îi cunoştea.

— Ştii, draga mea, bărbatul acela a insultat-o pe fiecare tânără frumoasă pe care fratele lui, Paul Caxton, i-a prezentat-o. Este inuman felul în care le respinge, o auzi Christina pe o doamnă distinsă vorbind cu prietena ei.

— Este adevărat că nu pare interesat de femei. Nu vrea nici măcar să danseze. Nu crezi că e... hm... ciudat? Ştii tu, genul de bărbat care nu este deloc interesat de femei, răspunse cealaltă.

— Cum poţi spune asta când arată atât de masculin? Toate tinerele bune de măritat din oraş ar vrea să pună mâna pe el, indiferent de cât de rău se poartă cu ele.

Christina se întreba vag despre cine vorbeau cele două doamne, însă nu-i păsa în mod deosebit. Se simţi extrem de uşurată când ea şi John reuşiră, în sfârşit, să plece. În

trăsură, pe drumul către casă, John rânji răutăcios.

— Ştii, Crissy, trei tineri admiratori de-ai tăi m-au încolţit separat în salonul bărbaţilor ca să mă întrebe dacă pot să te viziteze.

— Serios? răspunse că căscând. Şi ce le-ai spus?

— Le-am spus că ai gusturi foarte rafinate şi că nu dai doi bani pe cei ca ei.

Christina făcu ochii mari.

— John, doar n-ai făcut aşa ceva! strigă ea. Acum n-o să mai pot ieşi din casă!

Howard Yeats izbucni în râs.

— Eşti foarte naivă în seara asta, Christina. S-ar zice că ai rămas fără simţul umorului.

— De fapt, le-am spus că nu eu îţi dictez cu cine să te vezi şi cu cine nu, că alegerea este în întregime a ta, dacă vrei sau nu să primeşti oaspeţi, spuse John calm când trăsura ajunse în faţa reşedinţei Yeats.

— Ştii, nici măcar nu m-am gândit la asta. Nu aş şti ce să fac sau ce să spun dacă aş avea un domn musafir. Nu am primit niciodată oaspeţi în afară de Tommy, iar el este ca un frate pentru mine, spuse Christina pe un ton serios.

— Te vei comporta natural, draga mea, spuse Kathren pe un ton calm, de cunoscătoare. Aşa că nu-ţi mai face griji.

Zilele trecură repede pentru Christina, cu petreceri, reuniuni şi cine. Peter Browne, partenerul ei de la cină din prima seară în Londra, mărturisise că se îndrăgostise pe loc de ea şi o exasperase cu declaraţii de dragoste. Ba chiar o ceruse în căsătorie de la fratele ei.

— Peter Browne mi-a cerut mâna ta ieri, iar Sir Charles Buttler, astăzi, în timp ce călăream în parc. Bărbaţii ăştia londonezi sunt destul de impulsivi, nu-i aşa?

— Nu mai vreau să-i mai văd! Este de-a dreptul ridicol cum au ei impresia că fiecare fată care vine la Londra îşi caută soţ. Şi este absurd să se declare îndrăgostiţi când de-abia m-au cunoscut! izbucni Christina vorbind cu

fratele ei, care era mai mult decât amuzat de ieşirea ei.

În seara aceea era primul bal al Christinei. Aşteptase cu nerăbdare să danseze, încă din urmă cu o lună, când îl convinsese pe soţul lui Johnsy să o înveţe. Îşi păstrase cea mai frumoasă rochie de seară pentru acel moment şi era încântată ca un copil în faţa unei jucării noi. Până atunci, timpul petrecut la Londra nu fusese aşa cum se aşteptase ea să fie. Însă seara aceea avea să fie diferită! Şi spera că Peter şi Sir Charles vor fi la bal, căci era hotărâtă să-i ignore.

Capitolul 3

Paul Caxton stătea uitându-se supărat pe fereastra biroului său. Se gândea la fratele său mai mare, Philip, pe care nu îl înţelesese niciodată. Philip fusese un copil tăcut, retras, iar faptul că în acei ultimi ani trăise cu tatăl lor nu adusese mari schimbări în comportamentul său. Philip se arătase nemulţumit încă din urmă cu un an, de când se întorsese la Londra pentru nunta lui Paul. Acesta îl convinsese să rămână în Anglia, sperând că şi Philip îşi va găsi o soţie, îşi va întemeia o familie şi se va aşeza la casa lui. Însă Philip devenise un barbar după ce trăise cu tatăl lor în deşert atâta timp. Paul şi soţia lui, Mary, îi făcuseră cunoştinţă cu multe tinere, dar el arătase dispreţ pentru toate.

Paul nu putea înţelege atitudinea lui Philip. Ştia că putea fi fermecător şi politicos dacă voia, căci pe Mary o trata cu un respect profund. Dar pe Philip nu îl interesa deloc ce credea societatea despre el. Refuzase să facă pe gentlemanul, indiferent cât de mult îl stânjenea pe Paul. Philip sosise cu o noapte în urmă după o lună petrecută la moşia lor, la ţară. Avea o stăpânire de sine desăvârşită, însă îşi ieşise din fire când Paul îi spusese de balul din acea seară.

— Dacă ai de gând să-mi bagi pe gât şi alte impertinente din cercul tău restrâns, jur că plec din oraşul ăsta pentru totdeauna! explodase Philip. De câte ori trebuie să-ţi spun, Paul, că nu-mi trebuie nicio nevastă?!

Nu-mi doresc câtuşi de puţin să am în casă o soţie insuportabilă, toată numai volane, care să-mi răpească tot timpul. Am lucruri mai bune de făcut decât să mă ciondănesc cu o femeie. Dacă o să vreau o femeie, atunci mi-o voi lua, dar numai pentru o noapte de plăcere, fără să mă leg la cap. Nu doresc să fiu legat de nimeni. La naiba cu toate, când o să-ţi intre asta în cap?

— Şi dacă te îndrăgosteşti într-o bună zi, la fel ca mine? Atunci o să te însori? se aventurase Paul, ştiind că numai gura era de fratele lui.

— Dacă va veni vreodată acea zi, atunci fireşti că o să mă căsătoresc. Dar nu-ţi face prea multe speranţe, frăţioare, căci am văzut tot ce are oraşul ăsta de oferit. Acea zi nu va veni niciodată.

„Philip ar putea avea o surpriză la balul de astă-seară”, se gândi Paul, zâmbind în sinea lui. Sări de pe scaun şi urcă scările câte trei deodată. Era într-o dispoziţie excelentă când bătu tare la uşa fratelui său şi îşi vârî capul înăuntru. Philip stătea pe pat în capul oaselor, frecându-se la ochi pentru a se dezmetici.

— E timpul să te îmbraci, bătrâne, îi spuse Paul pe un ton poznaş. Şi pune-ţi hainele de gală. Doar vrei să le vrăjeşti pe toate doamnele, nu?

Paul închise repede uşa, auzind o pernă izbindu-se de lemn, şi râse tare când o luă pe coridor spre camera lui.

— Ce este aşa amuzant, Paul? îl întrebă Mary când intră în camera lor, fără să se fi oprit din râs.

— Cred că Philip îşi va întâlni pacostea vieţii în seara asta, iar el nici nu ştie, îi răspunse Paul.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Nimic, draga mea... absolut nimic! exclamă el, luând-o în braţe şi învârtind-o până ameţi.

Philip Caxton era iritat. Avusese ieri o discuţie cu fratele lui despre femei şi căsătorie, iar acum Paul

începea din nou să-l bată la cap.

— Uită-te la toate frumuseţile dintre care poţi să alegi în sala asta de bal, spuse fratele lui cu o sclipire în ochii săi verzi. A venit timpul să te aşezi la casa ta şi să dai un moştenitor neamului Caxton.

Paul mergea prea departe. Philip se întreba ce joc făcea.

— Te aştepţi să-mi aleg nevastă dintre domnişoarele astea prostuţe din înalta societate? întrebă el cu sarcasm. Nu e niciuna aici pe care aş vrea s-o invit în camera mea.

— De ce nu dansezi, Philip? îl întrebă Mary, apropiindu-se de ei. Să-ţi fie ruşine, Paul, că îţi ţii fratele departe de toate fetele astea drăguţe.

Îl luă de braţ pe Paul. Pe Philip îl amuza întotdeauna când Mary se referea la tinerele de vârsta ei ca la nişte fete. Mary avea doar 18 ani şi era foarte frumoasă, cu ochii mari ca de pisică şi păr castaniu-deschis. Paul se însurase cu ea abia cu un an în urmă. Philip îi răspunse, tachinând-o puţin:

— Când voi găsi o fată la fel de frumoasă ca tine, draga mea, o să fiu mai mult decât încântat să valsez cu ea toată noaptea.

Exact în acel moment, Philip o văzu pe Christina la câţiva paşi de el. Era superbă! Nu înţelegea cum putea fi o femeie atât de frumoasă!

Ea îi aruncă doar o privire înainte să se depărteze, dar în acea clipă imaginea ei i se întipări în minte pentru totdeauna. Ochii ei îl fascinau - cercuri întunecate de un albastru ca marea înconjurau centre luminoase, albastre-verzui. Părul îi era un nor scânteietor de bucle aurii, doar câţiva cârlionţi îi atârnau moi pe gât şi la tâmple. Nasul ei era drept şi subţire, iar buzele, moi şi ispititoare, parcă făcute să fie sărutate.

Purta o rochie de bal din satin albastru-închis ca safirul. Sânii ei catifelaţi şi rotunzi se umflau peste decolteu, iar fundele albastru-deschis îi puneau în valoare talia subţire.

Era perfecţiunea întruchipată. Dar Philip n-o mai putea privi, căci Paul îşi flutura acum mâna prin faţa ochilor săi. Se uită în cele din urmă la fratele lui zâmbitor.

— Ai rămas stană de piatră? spuse Paul, râzând. Sau te-a vrăjit domnişoara Wakefield? De ce crezi c-am insistat atât să vii astă-seară? Locuieşte cu fratele ei la Halstead şi a venit aici pentru sezonul de baluri. Ai vrea să faci cunoştinţă cu ea?

Philip zâmbi.

— Mai întrebi?

Christina observă că bărbatul se holba nepoliticos la ea. Mai devreme, îl auzise fără să vrea insultându-le pe toate doamnele din încăpere. Poate că era acelaşi bărbat care pusese Londra pe jar, cel mai necuviincios individ din lume. Se întoarse cu spatele când îl văzu venind spre ea. Trebuia să admită că era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată, dar îşi aminti că dusese o viaţă retrasă şi întâlnise foarte puţini bărbaţi.

— Scuză-mă, John, îi spuse ea fratelui ei, dar e foarte cald aici. N-am putea să facem o plimbare prin grădină?

Făcu un pas, dar o opri o voce din spatele ei.

— Domnişoară Wakefield...

Christina nu avu încotro, trebui să se întoarcă spre el. Se uită în doi ochi verzi ca pădurea, cu sute de scântei galbene în ei. O ţintuiau locului, de parcă fusese vrăjită. I se păru că trecuse o veşnicie până îi auzi din nou vocea.

— Domnişoară Wakefield, ne-am întâlnit ieri în parc - aţi spus că veţi veni la balul de astă-seară. Vă amintiţi, nu?

Christina se întoarse în cele din urmă spre tânărul înalt şi soţia lui.

— Da, îmi amintesc. Sunteţi Paul şi Mary Caxton, nu?

— Întocmai, zise Paul. Aş vrea să vă prezint fratelui meu care e şi el în vizită prin oraş. Domnişoara Christina şi domnul John Wakefield - fratele meu, Philip Caxton.

Philip Caxton îi strânse mâna lui John, apoi o sărută

uşor pe a fetei, trimiţându-i fiori prin braţ.

— Domnişoară Wakefield, aş fi mai mult decât onorat dacă aţi consimţi să-mi acordaţi următorul dans, spuse Philip Caxton, fără să-i dea drumul la mână.

— Îmi pare rău, domnule Caxton, dar tocmai plecam la o plimbare cu fratele meu. E aşa sufocant aici.

De ce se justifica faţă de acest bărbat?

— Atunci, lăsaţi-mă să vă însoţesc, cu permisiunea fratelui dumneavoastră, desigur, adăugă privind spre John.

— Bineînţeles, domnule Caxton. Tocmai am văzut un cunoscut cu care aş vrea să vorbesc, aşa că îmi faceţi un serviciu.

„Vai, John, cum poţi să-mi faci una ca asta?” se gândi ea, mânioasă. Dar Philip Caxton o conducea deja prin mulţime spre uşă. Când ieşiră din sală, Christina îşi trase imediat mâna dintr-a lui. Făcură câţiva paşi înainte să-i audă din nou vocea profundă.

— Christina, ai un nume încântător. A fost oare pretextul căldurii un tertip feminin de a rămâne singură cu mine afară?

Ea se întoarse foarte încet spre el să-l înfrunte, cu mâinile în şolduri şi ochii scăpărând scântei.

— Bădăran nesuferit ce eşti! Aroganţa ta mă uimeşte. Eşti aşa sigur că prostuţa asta din înalta societate e suficient de demnă s-o inviţi la tine în cameră?

Christina nu văzu expresia şocată de pe faţa lui Philip când se întoarse grăbită şi intră din nou în sala de bal. Şi nici rânjetul care i se lăţi încet pe faţă, înlocuind privirea şocată.

„Al naibii să fiu!” se gândi el, scuturând din cap. „Nu este o domnişoară prostuţă. E iute ca focul. Să mă ia naiba dacă nu m-a dojenit de mi-au mers fulgii!” închise ochii, văzând-o în faţa lui, şi înţelese că trebuia s-o aibă. Dar lucrurile începuseră prost, căci îi stârnise aversiunea din prima clipă. Însă el nu avea să renunţe. Într-un fel sau

altul, trebuia să fie a lui. Philip se întoarse în sala de bal, unde o găsi pe Christina sub aripa protectoare a fratelui ei. O urmări cu privirea toată noaptea, dar ea reuşi să-şi ferească ochii de ai lui. Hotărî să se ţină departe de ea, pentru că nu avea rost să înrăutăţească lucrurile mai mult de-atât. Avea s-o lase să se calmeze în seara asta, iar mâine va lua totul de la capăt.

Capitolul 4

Soarele era sus, deasupra copacilor, când Christina se dădu în cele din urmă jos din pat. Îşi puse papucii şi halatul şi se duse la fereastră, întrebându-se cât era ceasul. Îşi amintea cum se foise toată noaptea după ce se întorsese de la bal. Îi vedea neîncetat ochii ciudaţi fixând-o cu insolenţă de pe faţa lui frumoasă. Philip Caxton era mai înalt decât majoritatea bărbaţilor, cu un cap mai înalt ca ea, care avea 1,60 metri, şi zvelt, musculos. Avea părul negru şi era foarte bronzat, ceea ce îl deosebea dfe filfizonii din Londra, cu tenul alb ca crinul.

„Ce-i cu tine, Christina?” îşi reproşă ea. „De ce nu ţi-l poţi scoate din minte pe bărbatul ăsta? Te-a insultat, dar tu nu te gândeşti decât la el. Ei bine, n-o să-l mai vezi pe Philip Caxton dacă îţi va fi cu putinţă.”

îşi dădu jos halatul şi papucii şi îşi scoase din dulap una dintre noile rochii de stradă. După ce se dichisi pe gustul ei, coborî scările să-şi caute fratele. Intră în sufragerie, unde le găsi pe doamna Douglas şi pe una dintre servitoarele de la parter strângând ceea ce păreau a fi resturile prânzului.

— Domnişoară Christina, începeam să ne întrebăm dacă nu te-ai îmbolnăvit. N-ai vrea să iei micul dejun? Sau poate prânzul ţi-ar fi mai pe plac? spuse doamna Douglas.

Christina îi zâmbi şi se aşeză la masă.

— Nu, mulţumesc, doamnă Douglas. Un ceai cu pâine prăjită ar fi minunat. Unde e toată lumea?

— Păi, domnul John a zis că are de făcut nişte comisioane şi a plecat înainte să cobori mata, domnişoară, spuse doamna Douglas în timp ce-i turna Christinei o ceaşcă de ceai. Iar domnul şi doamna Yeats dorm de după-amiază.

Servitoarea aduse o farfurie cu pâine prăjită şi gemuri.

— Era să uit, domnişoară Christina, adăugă doamna Douglas, a trecut pe aici un domn să te vadă azi-dimineaţă. Este insistent - a fost deja de trei ori. Cred că-l cheamă Caxton. O întrerupse o bătaie la uşă. Tot el trebuie să fie.

Christina simţea cum începe să se mânie.

— Păi, dacă e acelaşi domn sau altul, spune-i că nu mă simt bine şi nu primesc vizite azi.

— Foarte bine, domnişoară. Dar domnu' Caxton ăsta e grozav de chipeş, îi răspunse doamna Douglas înainte să se ducă la uşă.

Se întoarse repede, scuturând din cap.

— Tot domnu' Caxton era. A zis să-ţi spun, domnişoară, că îi pare rău că eşti bolnavă şi speră ca mâine să te simţi mai bine.

Ea şi John plecau a doua zi spre casă, aşa că nu trebuia să-l mai vadă pe domnul Caxton. Îi era dor de viaţa la ţară şi îi lipseau plimbările zilnice călare pe armăsarul ei Dax. Avea să se bucure să fie din nou acasă.

Dax şi Princess se născuseră în acelaşi timp, iar tatăl ei i-o dăruise pe Princess de ziua ei. Dar Princess era o iapă albă şi blândă, pe când Dax - un mânz negru şi focos. Aşa că Christina îşi înduplecase tatăl să i-l dea pe Dax în locul iepei, promiţându-i că îl va dresa să fie blând.

Dar Dax era blând doar cu Christina. Râdea tare când îşi amintea că John insistase să-l călărească pe Dax cu doi ani în urmă. Armăsarul nu lăsa pe nimeni în afară de Christina să i se suie pe spinare. Acasă va putea să-i uite repede pe mojicul acela de Philip Caxton, pe Peter

Browne şi pe Sir Charles Buttler.

Christina auzi uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se, şi John apăru în prag.

— Deci ai reuşit să te scoli în sfârşit din pat! Te-am aşteptat toată dimineaţa, dar am renunţat pe la prânz. John se sprijini de cadrul uşii. I-am întâlnit din întâmplare pe Tom şi Anne Shadwell în oraş. El a fost în regimentul meu, trebuie să-ţi aminteşti. Ne-au invitat diseară la cină, împreună cu nişte prieteni de-ai lor. Poţi să fii gata de plecare pe la şase?

— Cred că da, John.

— M-am întâlnit şi cu domnul Caxton în faţa casei. Mi-a spus că a vrut să te vadă, dar nu te simţeai bine. Eşti cumva bolnavă?

— Nu. Doar că n-am vrut să primesc pe nimeni azi, îi răspunse ea.

— Păi, mâine plecăm, aşa că azi e ultima ta şansă să găseşti un soţ bun, o tachină John.

— Chiar aşa, John? Ştii că nu de asta am venit în oraş. Ultimul lucru pe care îl vreau e să mă leg de un bărbat şi să devin sclava obligaţiilor de soţie. Când voi găsi un bărbat care să mă trateze ca pe egala lui, atunci poate o să mă mai gândesc la căsătorie.

— L-am avertizat pe tata că educaţia pe care ţi-a dat-o va fi o pacoste pentru tine. Care bărbat şi-ar dori o soţie tot atât de deşteaptă ca şi el? izbucni John în râs.

— Dacă toţi bărbaţii sunt aşa slabi de înger şi timizi, n-o să mă mărit niciodată - poţi să fii mulţumit!

— Nu pot să spun că îl compătimesc pe bărbatul care îţi va câştiga inima, Crissy, spuse John. Va avea o căsnicie cât se poate de interesantă.

Apoi fratele său ieşi din încăpere, iar Christina rămase pe locul ei, gândindu-se la spusele lui. Se îndoia că va găsi vreodată genul de iubire care s-o facă fericită: acea iubire pe care o simţiseră unul pentru celălalt tatăl şi mama ei. Avuseseră o căsnicie perfectă până muriseră,

cu patru ani în urmă. Ea şi John deveniseră mai apropiaţi după moartea lor. Pe urmă, cu un an în urmă, John se înrolase în armata Maiestăţii Sale, iar acum era în permisie, aşteptând noi ordine. Christina se hotărî dintr-odată să meargă cu el oriunde ar fi trimis. Aveau să-i lipsească Dax şi Wakefield, dar de fratele ei i-ar fi fost mai dor. Spera ca John să nu fie trimis prea departe. El nu voia să facă o carieră militară, dar voia să-şi facă datoria faţă de ţară înainte să se aşeze la casa lui. Mâine aveau să fie la Wakefield, dar în curând urmau să plece din nou. Totuşi, spera să nu se întâmple prea curând. Christina urcă la etaj şi porunci să i se pregătească baia. Îi plăcea să facă baie pe îndelete. O relaxa şi îi limpezea mintea, asemenea plimbărilor călare.

Christina hotărî să acorde o atenţie deosebită ţinutei sale, deoarece aceasta avea să fie ultima ei seară în Londra. Alese o rochie de seară de culoare vişinie şi o rugă pe Mary să-i strângă buclele blonde într-o pieptănătură nouă, sofisticată. Îşi puse în păr rubine sângerii, iar la gât un colier asortat. Mama îi lăsase Christinei rubinele, safirele şi smaraldele ei. Diamantele şi perlele erau pentru John, să i le dăruiască soţiei sale la nuntă. Mama îi spusese odată că tenul şi părul îi erau prea deschise la culoare ca să poarte diamante, iar Christina fusese de acord.

Îşi admiră imaginea din oglindă. Îi plăcea mult să poarte haine şi bijuterii frumoase. Ştia că e drăguţă, dar nu putea să creadă că era aşa frumoasă cum le plăcea tuturor să-i spună. Buclele îi erau de un blond atât de deschis, că aproape nu i se distingea linia părului pe fruntea ei înaltă şi albă. Totuşi, era mulţumită de silueta ei. Sânii îi erau plini şi aveau o formă perfectă, iar şoldurile le avea înguste, ceea ce îi punea în valoare picioarele lungi.

O bătaie la uşă o întrerupse pe Christina din dichisit.

John o striga de pe hol.

— Dacă eşti gata, Crissy, m-am gândit să facem o ultimă plimbare cu trăsura prin parc, înainte să mergem la cină.

Deschizând uşa, văzu privirea admirativă a lui John.

— Doar să-mi iau capa şi putem pleca, îi spuse ea, veselă.

— Eşti frumoasă în seara asta, Crissy, dar tu eşti întotdeauna frumoasă.

— Eşti aşa un linguşitor, John, dar îmi place, îl tachină ea. Mergem?

Christina şi John făcură o plimbare plăcută prin Regent's Park înainte de a se opri în faţa unei reşedinţe frumoase din Eustin Street. Tom şi Anne Shadwell îi întâmpinară la intrare, iar John îi prezentă Christinei. Anne Shadwell era cea mai micuţă femeie pe care o văzuse vreodată Christina. Părea o păpuşă de porţelan, cu părul şi ochii negri, iar tenul alb ca laptele. Soţul ei era un bărbat înalt şi voinic asemenea lui John, cu trăsături aspre.

— John, sunteţi ultimii veniţi. Ceilalţi musafiri sunt în salon, spuse Tom Shadwell, conducându-i acolo.

Când intrară în salon, Christina îl văzu imediat. Era cea mai înaltă persoană din încăpere. La naiba, se gândi ea, avea să-i strice ultima seară în Londra!

Philip Caxton o văzu pe Christina de îndată ce intră în salon. Când îl zări, ea se întoarse cu spatele la el, dispreţuitoare. Ei bine, nu se aştepta la o cucerire uşoară. În seara trecută păruse să-l urască. Avusese un noroc chior să-l întâlnească pe John Wakefield după-amiază şi să afle de la el că era invitat împreună cu sora lui la cină. Paul îl cunoştea pe Tom Shadwell şi reuşise să obţină o invitaţie pentru el şi fratele lui. Philip aflase de la John Wakefield şi că asta era ultima lor seară în Londra, aşa că trebuia să se grăbească. Spera că îndrăzneala lui nu va fi un afront prea mare pentru Christina, dar nu avea altă

soluţie decât să încerce s-o cucerească astă-seară. Deşi ar fi preferat s-o ducă pe Christina la el acasă şi s-o facă femeia lui - indiferent dacă protesta sau nu -, aşa cum făceau cei din neamul său. Dar ştia că nu poate proceda astfel, nu aici în Anglia. Trebuia să-i câştige dragostea într-o manieră civilizată.

Oftă, blestemând lipsa de timp. Dar Christina Wakefield poate doar se prefăcea năzuroasă. La urma urmei, fetele veneau la Londra să-şi caute soţi. Şi el nu era o partidă deloc rea. Totuşi, după o zi de când se cunoşteau, sorţii îi erau potrivnici. La naiba, de ce nu o întâlnise mai devreme?

Anne Shadwell o trase pe Christina înspre Philip.

— Domnişoară Wakefield, aş vrea să-ţi prezint...

Fu întreruptă brusc.

— Ne cunoaştem, spuse Christina cu dispreţ în glas.

Anne Shadwell părea uimită, dar Philip îi făcu Christinei o plecăciune politicoasă şi totodată arogantă, o luă de braţ cu fermitate şi o conduse pe balcon. Ea îi opunea rezistenţă, dar era sigur că nu va face o scenă.

Când ajunseră la balustradă, ea se întoarse cu faţa la el, sfidătoare. Ochii îi scăpărau de furie, iar vocea îi era glacială şi plină de dispreţ.

— Chiar aşa, domnule Caxton? Credeam că am vorbit limpede ieri-seară, dar, întrucât nu pari să înţelegi, lasă-mă să-ţi explic. Eşti un bădăran înfumurat şi nu te pot suferi. Acum, dacă mă scuzi, mă duc la fratele meu.

Dădu să plece, dar el o apucă de mână şi o trase înapoi spre el.

— Christina, aşteaptă! îi ceru el cu o voce răguşită, forţând-o să se uite în ochii lui întunecaţi.

— Nu cred că avem să ne spunem ceva unul altuia, domnule Caxton. Şi te rog să nu mi te mai adresezi pe numele mic. Dădu iar să plece, dar Philip îi strânse mâna într-a lui. Ea îl înfruntă încă o dată, bătând din picior de furie. Dă-mi drumul! îi ceru ea.

— Nu până nu asculţi ce am de spus, Tina, îi răspunse el trăgând-o mai aproape de el.

— Tina! exclamă ea indignată şi se încruntă la el. Cum îndrăzneşti...

— Îndrăznesc tot ce vreau. Acum taci şi ascultă-mă. Îl amuza nedumerirea de pe faţa ei frumoasă. Ieri-seară am vorbit ca un mojic despre tinerele domnişoare, dar numai pentru a-l face să tacă pe peţitorul de frate-meu. N-am vrut niciodată să mă însor până nu te-am văzut pe tine. Tina, te doresc. Aş fi onorat dacă ai consimţi să-mi fii soţie. Ţi-aş da tot ce vrei - bijuterii, rochii frumoase, averea mea.

Christina se uita la el intr-un fel foarte ciudat. Deschise gura să spună ceva, dar cuvintele nu ieşeau. Şi apoi Philip simţi arsura palmei ei pe obraz.

— N-am fost insultată aşa niciodată în...

Dar Philip nu o lăsă să termine. O luă în braţe şi o reduse la tăcere cu un sărut pasional. O strânse tare, mai s-o sufoce, simţindu-i sânii apăsaţi pe pieptul lui. Ea se zbătu să se elibereze, dar eforturile ei nu făceau decât să-i sporească dorinţa.

Apoi, pe neaşteptate, Christina se lăsă moale în braţele lui şi îi înşelă vigilenţa. Philip se gândi că leşinase, dar tresări când simţi o durere intensă în fluierul piciorului. O lăsă imediat din braţe ca să atingă locul vătămat, iar când îşi ridică ochii, Christina fugea în salon. O văzu ducându-se la fratele ei, care plecă să-i la pelerina şi să-i spună ceva gazdei. Apoi John îşi conduse sora afară din casă.

Philip îi mai simţea încă buzele pe ale lui. Dorinţa nu îl părăsise când se întoarse cu faţa spre stradă şi îi văzu pe Christina şi fratele ei suindu-se în trăsură şi plecând. Îi urmări cu privirea până dispărură, apoi se duse să-l caute pe Paul şi să-i ceară să-l scuze faţă de doamna şi domnul Shadwell. Nu mai avea câtuşi de puţin dispoziţia necesară să stea la cină.

Paul dădu să protesteze, dar Philip ieşea deja din salon.

Ar fi trebuit să ştie mai bine ce să facă, îşi spuse Philip. Se rugase de ea ca un prost. Ei bine, asta avea să fie ultima dată. Nu-şi mai mărturisise sentimentele unei femei până atunci şi nu avea s-o mai facă niciodată. Ce naiv fusese să creadă c-o va cuceri într-o singură seară! Ea nu era o servitoare care să profite fericită de şansa de a fi salvată de trudă. Christina era o lady născută în lux. Nu avea nevoie de averea lui.

Ar fi trebuit să se ducă la ea acasă în Halstead şi s-o curteze pe îndelete. Dar firea lui nu era aşa. În afară de asta, nu mai făcuse curte nici unei femei până atunci. Era obişnuit să ia imediat ce voia, şi o dorea pe Christina.

Christina tremura ca frunza când se întoarse repede în salon. Simţea încă buzele lui Philip pe ale ei, braţele lui ţinând-o lipită de el, erecţia dintre picioarele lui apăsând-o. Se întrebase întotdeauna cum are să fie. Dar nu se aşteptase la sentimentul ciudat pe care îl trezise Philip Caxton în ea: un sentiment care o stârnea şi o speria în acelaşi timp.

Din fericire, îşi amintise ce îi spusese odată mama ei: dacă te acostează un bărbat şi vrei să scapi de el, prefă-^e leşinată şi apoi dă-i un picior cât de tare poţi. Funcţionase, iar ea îi mulţumi mamei în gând pentru sfat. Încercă să se calmeze cât ieşi fratele ei să-i ia pelerina. Îi spusese că o durea groaznic capul şi voia să plece imediat. Când John se întoarse, se duseră amândoi la trăsură. Apoi, ridicându-şi ochii, îl văzu pe Philip Caxton în balcon, uitându-se după ei cum pleacă. Când se gândea că bărbatul acela o dorea şi o ceruse de nevastă, ştiind că nu-l place deloc! Câtă îndrăzneală!

Acum că se afla în siguranţă, departe de Philip Caxton, era furioasă. Îl întâlnise abia ieri şi astăzi îi ceruse să se mărite cu el - fără o vorbă de iubire. Îi declarase doar că o doreşte. Era mai impulsiv chiar decât Peter sau Sir Charles. Iar ei măcar erau gentlemeni. Gândindu-se la

asta, se înfuria şi mai tare. El nu era un gentleman! Se purta ca un barbar! Ar fi vrut să se întoarcă pe balcon şi să-i mai pălmuiască o dată faţa arogantă. Christinei i se citeau sentimentele pe faţă, iar John, care o studiase atent în tăcere, îi întrerupse în cele din urmă şirul gândurilor.

— Crissy, ce naiba e cu tine? Pari să-ţi fi ieşit din fire. Credeam că ai o migrenă.

Îndreptându-şi atenţia spre John, îşi duse distrată o mână la frunte, de parcă ar fi vrut să vadă dacă o doare, apoi izbucni, înverşunată:

— Migrenă! Da, am avut o migrenă, dar am lăsat-o acolo pe balcon. John, nesuferitul ăla bădăran, mi-a cerut să mă mărit cu el.

— Cine? o întrebă calm John.

— Cum cine? Philip Caxton! Şi a avut obrăznicia să mă sărute - chiar acolo pe balcon!

— Se pare, dragă surioară, că ai întâlnit un bărbat care ştie ce vrea şi îşi urmăreşte scopul. Zici că te-a cerut de nevastă la numai o zi după ce v-aţi cunoscut? Măcar Browne şi Buttler te cunoşteau de un pic mai mult timp. Se pare că Philip Caxton te doreşte cu adevărat.

Amintindu-şi bine cuvintele lui Philip, Christina se răsti din nou:

— Da, mă doreşte. Mi-a şi spus-o, fără să pomenească de Iubire - doar poftă trupească!

John râse. Nu-şi vedea prea des sora aşa furioasă. Dacă Philip Caxton ar fi încercat s-o necinstească pe Crissy, John nu ar mai fi fost acum aşa de amuzat, ci ar fi trebuit să-l provoace la duel. Dar nu prea putea să-i găsească vină lui Caxton pentru un sărut şi o cerere în căsătorie. Şi el ar fi făcut la fel dacă găsea o femeie atât de frumoasă ca Crissy.

— Ştii, Crissy, de cele mai multe ori, dorinţa vine înaintea iubirii. Dacă Philip ţi-ar fi spus că te iubeşte, ar fi fost probabil o minciună. Ce ţi-a spus el a fost adevărul -

că te doreşte. Când un bărbat găseşte o femeie fără de care nu poate să trăiască, atunci ştie că s-a îndrăgostit. Eu cred că iubirea se înfiripă încet şi are nevoie de mai mult timp decât două zile sau chiar două săptămâni. Totuşi, se pare că Philip Caxton era gata sa te iubească, deoarece te-a cerut de nevastă. În loc să te înfurii aşa, puteai s-o iei drept un compliment.

Calmându-se încetul cu încetul, Christina se rezemă pe locul ei şi îşi fixă privirea în gol, încă supărată.

— Oricum, nu contează. N-o să-l mai văd niciodată pe Philip Caxton. În primul rând, n-ar fi trebuit să vin niciodată la Londra. Bărbaţii de aici nu ştiu ce e-n capul lor. Se întrec mereu pentru atenţia femeilor: fiecare se laudă că e mai bun decât ceilalţi. Iar bărbaţii ca Philip Caxton cred că orice poate fi al lor, iar ei trebuie numai să ceară. Asta nu e o viaţă pentru mine. Cred că, în suflet, sunt o fată de la ţară. Christina trase adânc aer în piept şi expiră încet. O, John, cât mă bucur că mergem acasă!

Capitolul 5

O briză plăcută îi umfla Christinei fustele când ea şi John se urcară la bordul vaporului care avea să-i ducă la Cairo. Christina fu condusă la o cabină mică pe care urma s-o împartă cu o altă femeie. John avea o cabină vizavi de a ei. După ce li se aduseră bagajele la bord, Christina ieşi pe punte să mai arunce o ultimă privire scumpei sale Anglia. Pe când se uita la marinarii care se pregăteau să ridice ancora, îşi aminti de graba şi agitaţia dimineţii.

Christina fusese trezită dintr-alt somn neliniştit de bătăi puternice la uşă. Fratele ei intrase în cameră şi venise la patul ei, având o expresie tristă întipărită pe faţa lui frumoasă.

Frecându-se la ochi să-şi alunge somnul, ea observase că ţinea în mână o bucată de hârtie.

— Au venit azi-dimineaţă, Crissy. Mă tem că va trebui să plec imediat.

— Cine a venit? îl întrebase ea, căscând. Despre ce vorbeşti?

— Ordinele mele. Au venit mai repede decât mă aşteptam, îi răspunse el, dându-i hârtia.

Christina o citise încet, scuturând din cap, neîncrezătoare. Cairo! exclamase ea. Dar este la peste şase mii de kilometri distanţă.

— Da, ştiu. Trebuie să plec într-o oră. Îmi pare rău că nu voi putea să vin cu tine acasă, Crissy, dar Howard va fi încântat să te însoţească. O să-mi fie dor de tine,

surioară.

Pe buzele fetei se ivise un zâmbet.

— Nu, n-o să-ţi fie, dragă frate. Vin cu tine! Am hotărât asta cu mult timp în urmă.

— E ridicol, Crissy! Ce să faci tu la o garnizoană din Egipt? Vremea e groaznică. E o arşiţă nesănătoasă. O să-ţi strici tenul!

Dând deoparte pătura, Christina sărise din pat şi îl înfruntase pe John, cu mâinile în şolduri şi ridicându-şi bărbia, încăpăţânată.

— Vin cu tine, John Wakefield, nu mai avem ce discuta! A fost groaznic acasă anul trecut, cât ai fost plecat. N-aş mai suporta, în plus, nu vom sta în Egipt chiar atât de mult. Se răsuci pe călcâie, văzându-şi lucrurile împrăştiate prin cameră. Vai, pierd timpul! Pleacă de aici până îmi fac bagajele şi mă îmbrac. Nu va dura mult, îţi promit.

Christina îl împinsese pe John afară din cameră şi o strigase pe Mary s-o ajute cu bagajele. Trebuia să se grăbească pentru ca John să nu aibă nicio scuză să o lase acasă. Fusese îmbrăcată şi ga ta de plecare în mai puţin de o oră. John nu mai adusese obiecţii, ba chiar îi spusese că se bucura să vină cu el.

Iar acum erau pe punctul de a pleca spre o ţară ciudată, despre care Christina ştia foarte puţine. Uitându-se la ceilalţi pasageri, Christina se gândi ce ciudat era că fratele ei era singurul ofiţer de la bord.

— Crissy, trebuia să mă aştepţi. Nu vreau să mai ieşi singură pe punte!

Christina tresări la auzul cuvintelor lui John, dar se relaxă când bărbatul veni lângă ea, la balustradă.

— John, eşti ca o cloşcă. Mă simt foarte bine singură aici, sus.

— Cu toate acestea, în timpul călătoriei, aş prefera să nu mai ieşi pe punte neînsoţită.

— Foarte bine, dacă insişti, cedă ea. Tocmai mă

gândeam ce ciudat e că nu sunt şi alţi ofiţeri pe vapor. Credeam că ofiţerii care îi înlocuiesc în post pe alţii călătoresc de obicei împreună.

— Da, aşa se întâmplă de obicei. Şi eu mă întrebam acelaşi lucru, dar nu voi afla răspunsul până nu ajungem la Cairo.

— Poate au nevoie de tine pentru vreo misiune specială! zise Christina.

— Mă îndoiesc, Crissy, dar vom afla când acostăm.

John îşi luă sora pe după umeri şi priviră împreună spre Anglia, care rămânea în urma lor pe când vaporul ieşea în larg.

Călătoria se dovedi lungă şi plictisitoare pentru Christina. Detesta să stea închisă într-un spaţiu restrâns, iar vaporul oferea puţine distracţii. Se împrieteni cu doamna Bigley, colega ei de cabină. Doamna Bigley îşi vizitase copiii la şcoală în Anglia şi se întorcea acum în Egipt. Soţul ei era colonel la acelaşi regiment în care fusese repartizat şi John. Dar doamna Bigley nu-i putea spune Christinei de ce fusese trimis fratele ei la Cairo. Tot ce ştia era că alţi înlocuitori nu aveau să plece decât peste o lună. Cum nu avea să găsească răspunsuri până la terminarea călătoriei pe mare, Christina îşi alungă din minte acel mister. Petrecea mult timp citind la ea în cabină sau pe punte. După ce termină toate cărţile pe care le avea la ea, se ducea adesea la mica bibliotecă de pe vapor.

La începutul călătoriei, Christina atrăsese trei admiratori, toţi tineri gentlemeni care făceau tot ce puteau ca să stea cât mai mult în preajma ei.

Unul era american. Îl chema William Dawson şi era un tânăr drăguţ, cu ochii cenuşii, blânzi şi păr castaniu-închis. Christina putea să stea şi să-l asculte ore întregi când îi spunea poveşti captivante despre Vestul Sălbatic.

Deşi îl plăcea pe domnul Dawson, Christina nu se simţea atrasă de niciunul dintre cei trei cavaleri ai ei.

Hotărâse că majoritatea bărbaţilor erau la fel; nu voiau decât un singur lucru de la o femeie. Niciunul nu părea dispus s-o respecte ca pe egala lui.

Zilele se scurgeau încet, fără incidente. Christinei abia îi veni să creadă când ajunseră până la urmă în Egipt. Vremea se încălzise foarte mult în drumul lor spre sud, iar fata se bucura că îşi luase cu ea hainele de vară. John trimisese restul îmbrăcămintei lor cu alt vapor, dar cuferele nu aveau să vină până peste o lună. Vaporul lor acostă în Alexandria în dimineaţa următoare. Christina abia aştepta să pună iar piciorul pe uscat, dar cheiul era atât de aglomerat de egipteni, că pasagerii care debarcau trebuiră să-şi croiască drum cu coatele prin mulţime.

John şi Christina stăteau în picioare pe punte, lângă bagajele lor, când veni la ei doamna Bigley şi o luă de mână pe tânără.

— Draga mea, ţi-aminteşti când am discutat despre ordinele primite de fratele tău, la începutul călătoriei noastre? Ei bine, de atunci mă tot frământ să dezleg enigma asta. Soţul meu, colonelul Bigley, mă va întâmpina aici, şi va fi primul lucru despre care îl voi întreba. Dacă ştie cineva de ce a fost trimis fratele tău aici mai devreme, acela e soţul meu. Dacă vrei să stai cu mine până îl găsesc, atunci vei afla şi tu răspunsul.

— Da, desigur, spuse Christina. Mor de curiozitate şi sunt sigură că şi John.

Doamna Bigley făcu semn unui gentleman corpolent de aproape 50 de ani, care trebuia să fie soţul ei, colonelul. Coborâră pe pasarelă către el, care îi aştepta pe chei. Îşi îmbrăţişă soţia şi o sărută apăsat pe buze.

— Doamne, ce singur mă simt aici fără tine! spuse colonelul, ţinându-şi strâns în braţe nevasta.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, dragul meu. Aş vrea să ţi-i prezint pe locotenentul John Wakefield şi pe sora lui, Christina Wakefield.

Se uită la soţul ei, colonelul Bigley, iar John şi colonelul

se salutară.

— Ce naiba cauţi aici, domnule locotenent, cu o lună mai devreme? Nu ne aşteptăm să vină înlocuitorii până luna viitoare, zise colonelul.

— Speram să-mi răspundeţi dumneavoastră la această întrebare, domnule, îi replică John.

— Ce? Vrei să-mi spui că nu ştii de ce ai venit aici? Ai ordinele la tine?

— Da, domnule.

John scoase ordinele din buzunarul interior al hainei şi i le dădu colonelului. După ce le citi, Bigley se uită la John cu o expresie încurcată pe faţa lui bronzată.

— Îmi pare rău, băiete, dar nu pot să te ajut. Tot ce pot să-ţi spun e că nu noi te-am chemat aici. Ai în Anglia duşmani care ar vrea să te ştie plecat din ţară?

John părea şocat.

— Nu m-am gândit la asta, domnule. Nu am duşmani de care să ştiu.

— Asta-i foarte ciudat, dar acum că eşti aici, trebuie să veniţi cu noi să luăm o gustare, spuse colonelul Bigley, luându-şi nevasta la braţ. Trenul de Cairo pleacă peste două ore.

Colonelul Bigley le deschise drumul prin mulţime, conducându-i spre o micuţă cafenea. Luară un prânz tihnit pe terasă, iar apoi plecară la gară. Era şi William Dawson acolo, să-şi ia rămas-bun de la Christina. Avea să treacă pe la ea când venea la Cairo, peste două săptămâni, îi zise el, rugând-o să-i promită că nu avea să-şi rezerve tot timpul altor curtezani.

Călătoria cu trenul fu incomodă, în special din cauza căldurii. Pe Christina o amuza că, deşi existau atâtea trenuri în Anglia, trebuise să străbată jumătate de lume ca să ia şi ea unul. Totuşi, confortul şi răcoarea unei trăsuri erau mult mai pe gustul ei, cu toate că uneori putea fi destul de incomod.

Doamna Bigley şi Christina stăteau pe aceeaşi banchetă în vagonul-restaurant foarte aglomerat.

— Am auzit că sunt mulţi bandiţi periculoşi în deşert. Este adevărat că triburile de beduini îşi fac prizonierii sclavi? o întrebă Christina pe doamna Bigley, cu nelinişte în glas.

— Este adevărat într-o oarecare măsură, draga mea, îi răspunse doamna Bigley. Dar nu te îngrijora. Triburile de bandiţi se tem de armata Maiestăţii Sale, aşa cum ar şi trebui! Se ascund în deşertul Arabiei, care e destul de departe de Cairo.

— Acum mă simt mai uşurată, oftă Christina.

Trenul trase în gara Cairo înainte de căderea nopţii. Soţii Bigley îi conduseră pe John şi pe Christina la un hotel.

— După ce vă instalaţi în camere, o să vă arăt tot oraşul şi apoi putem merge la operă, se oferi cu amabilitate doamna Bigley. Ştiaţi că aici s-a montat pentru prima oară celebra operă *Aida,* pentru a sărbători deschiderea Canalului Suez?

— N-am ştiut, dar n-am citit prea mult despre ţara asta, răspunse Christina. Era prea obosită în seara aceea ca s-o mai intereseze ceva în mod deosebit. Ea şi John le mulţumiră soţilor Bigley pentru amabilitate şi le urară noapte bună. John comandă o cină uşoară, dar Christina mâncă foarte puţin şi se retrase devreme.

Camera ei era la capătul celălalt al coridorului faţă de cea a lui John, iar acolo o aştepta o baie fierbinte. Se dezbrăcă repede şi intră în cadă. „Doamne, sunt în rai!” se gândi ea. În vagonul de tren aglomerat şi sufocant se murdărise, iar pielea îi devenise lipicioasă. Dar acum se desfăta în apa din care ieşeau aburi.

Stătu în cadă o oră înainte să se clătească şi să-şi pună cămaşa de noapte. Apa fierbinte o relaxase, aşa că nu-i fu greu Mă adoarmă.

Capitolul 6

La un moment dat, în toiul nopţii, Christina fu trezită din somnul ei liniştit de un zgomot în camera ei. Deschise ochii şi văzu o siluetă înaltă lângă patul ei. Christina se întrebă ce căuta John acolo, uitându-se în jos la ea în beznă. Dar bărbatul era mai înalt decât John şi avea faţa acoperită cu ceva.

Dădu să ţipe, dar, înainte să scoată un sunet, o mână enormă îi astupă gura. Încercă s-o dea la o parte, dar bărbatul era prea puternic pentru ea. Apoi, brusc, o trase spre el şi o sărută apăsat, strivindu-i corpul de al lui şi plimbându-şi mâna liberă pe sânii ei.

„O, Doamne”! se gândi ea, înnebunită, „o să mă violeze!” Christina începu să se zbată cu toată puterea disperării, dar atacatorul ei o lăsă să cadă pe pat, legându-i un căluş peste gură, pe care i-l strânse la ceafă. Îi trase pe cap un sac şi îl împinse în jos peste corpul ei, legându-l la genunchi. O ridică şi şi-o aruncă pe umăr. Christina încercă să-l lovească dând din picioare ca să-l dezechilibreze, dar el o săltă în aer, aşa că rămase fără suflare când ateriză iar pe umărul lui. Îşi dădu seama că el făcea mai mulţi paşi şi auzi uşa camerei deschizându-se şi închizându-se.

Păreau să coboare nişte scări, iar apoi simţi o adiere uşoară pe la picioarele goale. Cu siguranţă era afară. „O, Doamne, ce are de gând să facă omul ăsta cu mine? Oare am venit în ţara asta uitată de Dumnezeu doar să mor - şi

cum o să mor? Oare voi fi mai întâi violată cu brutalitate? De ce a trebuit să plec din Anglia? Bietul John, o să se învinovăţească pentru moartea mea! Trebuie să scap!”

Christina se agită şi lovi din nou cu picioarele, dar bărbatul o strânse tare ca să-i zădărnicească eforturile. Iuţi pasul pentru câteva minute, apoi se opri brusc. Spuse ceva în limba din partea locului, apoi o ridică şi o aruncă peste ceva. Christina se agită, dar se linişti imediat când simţi o lovitură dureroasă peste fese. O altă voce mormăi ceva, după care izbucni într-un râs zgomotos, iar Christina simţi că saltă în sus şi în jos. Ştia că fusese pusă pe spinarea unui cal, de parcă ar fi fost un sac de cartofi. Fu cât pe ce să râdă isteric când omul o apăsă cu mâna pe spate. Se temea oare să nu cadă de pe cal înainte să-i facă el vreun rău?

Inima Christinei bătea aşa de repede, că îi era fiică să nu-i sară din piept. „Unde mă duce?” se întrebă ea, dar apoi înţelese. Fireşte! Aveau să fugă în deşert. Ce loc mai bun decât deşertul pentru a viola o femeie - nu i-ar fi auzit nimeni ţipetele. Şi păreau să mai fie câţiva oameni care călăreau lângă ei. Oare de câte ori va fi violată înainte s-o omoare?

Călăriră ore întregi, dar Christina pierdu noţiunea timpului. Părul i se încâlcise peste faţă şi o durea burta de la poziţia în care era pusă. Nu înţelegea de ce o duceau aşa departe în deşert. Apoi se opriră.

„Acum o să se întâmple”, se gândi ea înnebunită, când fu coborâtă de pe cal. Când nu mai simţi nicio mână pe ea, încercă să fugă, dar uită că sacul era legat peste genunchii ei şi căzu în faţă pe nisip.

Nu mai putea îndura umilinţa. Începu să scâncească. Ar fi plâns isteric dacă n-ar fi fost căluşul din gură. Cineva o ridică în picioare din nou. Degetele mari de la picioare i se afundau în nisipul rece al deşertului. Simţi că i se dezleagă funia de la genunchi şi se aplecă iar în faţă. Dar fu trasă înapoi şi strânsă la pieptul lat al unui bărbat.

Acesta o ţintui cu braţele lui puternice pentru ceea ce ei i se păru a fi o veşnicie, apoi râse satisfăcut. O ridică pe ralul lui, apoi încălecă şi el. Se părea că omul acesta avea s-o lase să călărească în poziţie normală, cu o oarecare demnitate.

Dar de ce porniseră din nou la drum? De ce nu-i făcuseră nimic? Se gândeau oare că va suferi mai mult dacă nu ştia ce se va întâmpla cu ea? Apoi îi veni o idee. Poate că nu o vor omorî până la urmă. Poate că o vor vinde ca sclavă după ce o vor viola, bineînţeles. Le-ar aduce o sumă frumuşică la târgul de sclavi. Va fi o atracţie deosebită acolo, cu părul ei blond şi lung, pielea albă şi corpul subţiratic. „Probabil că aşa vor face”, se gândi ea, foarte nefericită. „Se vor folosi de mine şi apoi mă vor vinde pentru câştig. Asta ar fi mai rău decât să mor.”

Christina spusese întotdeauna că n-avea să se supună unui soţ. Dar acum avea să fie o sclavă adevărată - proprietatea unui stăpân care putea să facă orice voia cu ea. Fără ca ea să aibă vreun cuvânt de spus. Se rugă cerului s-o omoare, căci n-ar fi suportat să devină sclavă.

Orele se scurseră încet până ce Christina începu să zărească lumină prin materialul grosolan al sacului şi să presupună că era dimineaţă. Se gândi la John şi la disperarea lui când descoperise dispariţia ei. Se îndoia că o va găsi, căci călăriseră toată noaptea. Unde o duceau? Christina simţea sudoarea scurgându-i-se pe coapse pe măsură ce ziua devenea mai caldă. L-ar fi blestemat pe ticălosul ăla afurisit dacă ar fi vorbit limba lui. Era epuizată. În cele din urmă, se opriră, dar Christinei nu-i mai păsa - nu mai voia să gândească. Fu dată iar jos de pe cal, iar picioarele i se înmuiară. Nu avea de gând să renunţe, dar ştia că nu are rost să fugă. Soarele o orbi pentru un minut, după ce îi scoase cineva sacul de pe cap. Când putu să vadă din nou, în faţa ei stătea un localnic scund, îi dădu un veşmânt larg şi o bucată

pătrată de pânză cu un şiret, cu care îşi acopereau capul femeile beduinilor.

— *Kufiyah,* spuse el, arătând spre pânză, apoi îi scoase căluşul din gură şi plecă.

Erau trei. Doi tineri de înălţime medie şi un bărbat cât un munte care adăpa caii. Tânărul care îi dăduse veşmântul şi *kufiyah* se apropie din nou de ea, zâmbind sfios, şi îi întinse nişte pâine şi un burduf cu apă. Îi era o foame de lup, pentru că mâncase foarte puţin seara trecută.

Când Christina termină de mâncat, uriaşul veni la ea şi îi luă burduful, pe care îl aruncă unuia dintre tovarăşii lui. *Kufiyah* îi acoperea partea de jos a feţei, aşa că fata nu-şi dădea seama cum arăta. Era prea înalt şi voinic pentru un arab. Ea credea că arabii erau în general scunzi, dar bărbatul acesta îi făcea pe ceilalţi doi să pară nişte pitici.

O ajută să-şi pună veşmântul şi îi trase în spate părul ce îi atârna până la mijloc. Măcar o ajuta să se îmbrace în loc să-i scoată hainele de pe ea. Îi aranjă *kufiyah* pe cap, apoi o duse la umbra unor stânci şi o împinse pe nisipul răcoros.

înspăimântată, Christina se trase înapoi. Dar uriaşul râse cu asprime şi se duse să-i ajute pe ceilalţi la îngrijirea cailor. Scoase păturile aspre de pe cai, îi şterse puţin şi le lăsă nişte orz la umbră. Arabii cei scunzi mâncară puţin şi se întinseră să se odihnească, complet ascunşi sub veşmintele lor negre.

Christina se uită în jurul ei şi îl văzu pe bărbatul cel înalt suindu-se pe stânci, cu puşca în mână, să stea de pază. Era clar că nu avea cum să fugă. Îşi lăsă corpul obosit să se destindă şi adormi.

Soarele era în amurg când se trezi. Caii erau gata de drum, iar uriaşul o sui pe armăsarul său, în faţa lui. Christina vedea munţi în depărtare şi un ocean de nisip în dreptul lor. Renunţă la luptă şi se sprijini de bărbatul puternic. Avu impresia că-l aude râzând, dar era încă prea

obosită să-i mai pese. Adormi din nou.

Mai călăriră trei nopţi, odihnindu-se în perioada cea mai caldă a zilelor. În sfârşit, începură să iasă din deşert. Christina vedea acum copaci în jurul lor şi simţea că aerul devine mai răcoros. Probabil că urcau în munţi, la mare înălţime, dacă se făcea mai rece, se gândea ea. Îşi dorea din tot sufletul ca acest coşmar pe care îl trăia să rămână doar un vis urât şi curând să se trezească În casa ei din Halstead, în briza răcoroasă a dimineţii, iar apoi să facă o plimbare lungă, călare pe Dax. Dar ştia că nu era un vis. Nu avea să-l mai vadă niciodată pe Dax, şi nici casa ei.

În faţa lor se zărea un foc. Unul dintre însoţitorii ei strigă ceva, Iar apoi ieşiră încet, călare, dintre copacii care îi ascunseseră până atunci, şi intrară într-o tabără. Erau acolo cinci corturi, dintre care unul mai mare decât restul, toate aşezate în cerc în jurul focului. Acesta era singura sursă de lumină şi flăcările aruncau umbre săltăreţe peste tot în jur. Se apropiară de ei patru localnici cu zâmbete pe feţele lor oacheşe şi toţi începură să vorbească şi să râdă. Femeile din tabără ieşiră din corturi, cu ochii lucind de curiozitate, dar rămaseră mai departe de grupul bărbaţilor.

Christina fu dată jos de pe cal şi îşi dădu seama că acesta trebuia să fie sfârşitul călătoriei sale. Trebuia să încerce să scape de soarta ce o aştepta. Poate reuşea să se ascundă în munţi şi, de acolo, să ajungă, într-un fel, înapoi în lumea civilizată.

Mai mulţi bărbaţi se alăturară grupului de lângă foc. Se strânseră cu toţii în jurul omului înalt care o răpise, vorbind şi gesticulând. Christina fusese lăsată singură pentru moment. Oare se aşteptau să stea acolo liniştită şi să-şi aştepte soarta? Ridicându-şi până la coapse veşmântul arăbesc şi cămaşa lungă, Christina o luă la fugă. Fugea să-şi salveze viaţa, cu o viteză de care nici măcar nu se ştia în stare. Nu putea vedea dacă o urmăreau. Nu-şi auzea decât bătăile puternice ale inimii.

Kufiyah îi căzu de pe cap şi părul ei începu să fluture în vânt, răvăşit de curentul ce se simţea din spate.

Christina se împiedică şi căzu pe burtă. Apoi se uită în sus şi văzu două picioare proţăpite în faţa ei. Se aruncă pe jos şi izbucni în plâns. Nu-şi putea reţine lacrimile, dar nu voia să arate slăbiciune în faţa acestui bărbat. Repurtase oricum o victorie făcând-o să plângă. O trase brutal în picioare şi o târî înapoi în tabără.

Christina fu dusă în cel mai mare dintre corturi şi aruncată fără menajamente pe o sofa fără spătar, cu braţe joase şi rotunjite la ambele capete. Încercă imediat să se aranjeze puţin, dându-şi de pe faţă părul încurcat şi ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

Cortul era spaţios în interior, având pe trei laturi perdele dintr-un material transparent, prin care focul de afară lumina bine încăperea. Pe jos erau aşternute covoare multicolore, iar pe a patra latură a cortului era o draperie dintr-un material gros. Christina privi pe lângă draperie, dându-şi seama că în spate era o altă odaie. În camera principală se aflau puţine piese de mobilier. O canapea de catifea albastru-deschis se afla în faţa celei pe care stătea ea, aproape de capătul cortului, având între ele o măsuţă joasă. Într-un colţ din fundul cortului era aşezată o mică servantă, pe care se vedeau un burduf din piele de capră şi un singur pocal incrustat cu pietre preţioase. Multe perne în culori vii erau împrăştiate pe cele două sofale şi pe jos, lângă ele.

Christina îl urmări cu privirea pe uriaşul care o răpise: era cu spatele la ea şi îşi scotea veşmântul şi *kufiyah.* Le puse pe servantă şi turnă în pocal ceva din burduful din piele de capră. Purta cizme din piele de căprioară până la genunchi, o tunică scurtă şi pantaloni largi, vârâţi în cizme.

Christina fu uimită când bărbatul i se adresă într-o engleză fără cusur.

— Văd că ai să fii greu de strunit, Tina. Dar acum că

eşti aici şi ştii că îmi aparţii, poate că n-o să mai încerci să fugi aşa des.

Christinei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Omul se întoarse cu faţa, iar ea rămase cu gura căscată şi ochii i se măriră uluiţi. Bărbatul izbucni în râs.

— Am aşteptat multă vreme să văd expresia asta pe faţa ta, Tina, de când m-ai părăsit în noaptea aceea la Londra.

Despre ce Dumnezeu vorbea? Trebuia să fie nebun! Se îmbujoră de mânie, iar corpul îi tremura de furie.

— Tu! ţipă ea. Ce cauţi aici şi cum ai îndrăznit să mă răpeşti şi să mă duci în locul ăsta uitat de lume? Fratele meu o să te omoare, Philip Caxton!

El râse din nou.

— Deci aşa, Tina, nu-ţi mai e frică de mine! Asta-i bine. Nu cred că mi-ar păsa dacă te-aş auzi implorându-mă să-mi fie milă de tine.

— N-o să-ţi dau niciodată satisfacţia asta, domnule Caxton. Christina se ridică şi îl înfruntă, cu părul revărsându-i-se pe umeri, până în talie. Acum ai vrea să fii aşa drăguţ să-mi spui de ce m-ai adus aici? Dacă te gândeşti la răscumpărare, să ştii că fratele meu o să-ţi dea orice doreşti. Aş vrea doar să rezolvăm lucrurile repede, ca să pot pleca din locul ăsta şi de lângă tine.

El îi zâmbi, iar ochii lui stranii o hipnotizau. De ce trebuia să fie atât de al naibii de chipeş? se gândi ea, fără vreo legătură cu situaţia actuală.

— Cred c-ar trebui să-ţi spun de ce te-am adus aici. Philip se aşeză pe sofa în faţa ei şi îi făcu semn să se aşeze şi ea. Îşi goli pocalul şi o studie cu atenţie înainte să continue. De obicei nu mă justific în faţa nimănui, dar presupun că pot face o excepţie în cazul tău. Făcu o pauză, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele. Christina, de prima dată când te-am văzut la balul din Londra, am ştiut că te doresc. Aşa că am încercat să fac lucrurile după placul tău. Ţi-am declarat că te doresc şi te-am cerut în

căsătorie. Când m-ai refuzat, am hotărât să procedez în felul meu ca să fii a mea, şi repede. În seara în care m-ai refuzat, am aranjat în aşa fel ca fratele tău să fie trimis în ţara asta.

— Deci tu ai fost cel care a tras sforile pentru ca fratele meu să fie trimis aici! exclamă ea, sufocându-se de indignare.

— Să nu mă mai întrerupi până nu termin. E clar? o întrebă Philip fără menajamente.

Christina încuviinţă din cap, însă doar pentru că o mâna curiozitatea să audă tot ce avea el de spus.

— Aşa cum am zis, am aranjat ca fratele tău să fie trimis aici. A fost de ajuns să cunosc persoana potrivită. Dacă ai fi rămas în Anglia, nu mi-ar fi fost greu să te iau şi să te duc la mine acasă cât era fratele tău plecat. Ţi-ar fi fost mai uşor să fugi de la mine acolo, dar puteai fi a mea mai repede. Aici v avea mai puţine şanse să evadezi. Aici e obiceiul pământului să iei prizonieri, aşa că nu te-aştepta la ajutor din partea oamenilor din tabără. Philip rânji ca un nemernic. Eşti a mea acum, Tina. Cu cât îţi dai seama mai repede de asta, va fi cu atât mai bine pentru tine.

Sărind de pe canapea, Christina începu să se plimbe de colo-colo, furioasă.

— Nu-mi vine să cred tot ce mi-ai spus! Cum poţi să-ţi închipui că m-aş mărita cu tine după ce mi-ai făcut?!

— De ce nu? spuse el, râzând. Ţi-am oferit odată căsătoria, dar nu o voi mai face. În ţara asta, nu trebuie să mă căsătoresc cu tine ca să fii a mea! Veni la ea şi o luă în braţe. Poţi să te consideri sclava, nu soţia mea.

— Nu voi fi sclava nici unui bărbat! Mai bine mă sinucid decât să mă supun ţie! ţipă Christina şi se zbătu să-i scape din braţe.

— Crezi că te-aş lăsa să te sinucizi după ce te-am aşteptat atât de mult? murmură Philip cu glas răguşit. Îşi puse buzele pe ale ei şi o sărută pasional, ţinându-i capul

cu o mână şi ambele braţe cu cealaltă.

Christina avu din nou o senzaţie ciudată în tot corpul. Îi plăcea sărutarea lui. Dar era imposibil! îl ura! Se lăsă moale în braţele lui, dar, înainte să-l poată lovi cu piciorul, Philip o ridică şi râsul lui răsună în tot cortul.

— Şmecheria asta n-o să-ţi mai meargă, Tina.

Philip o duse în braţe pe Christina până în patul lui de după draperia cea groasă. Când îşi dădu seama ce intenţii are, fata începu să se lupte cu înverşunare, dar el îi dădu drumul în pat şi se aşeză lângă ea. Christina îl lovi cu pumnii în piept până când el îi trase braţele deasupra capului şi i le ţintui acolo cu o mână.

— Cred că acum o să văd dacă şi corpul ţi-e la fel de frumos precum chipul.

Philip îi desfăcu veşmântul, îşi puse un picior peste ea ca să nu-l mai lovească şi, cu o singură mână, îi sfâşie cămaşa lungă în faţă. Christina ţipă speriată, dar el îşi apăsă buzele pe ale ei, iar limba lui îi pătrunse adânc în gură. Însă, de această dată, sărutul fu blând şi delicat, făcându-i capul să se învârtă de atâtea sentimente amestecate. Apoi o sărută pe gât şi, cu mâna liberă, îi mângâie cu îndrăzneală sânii plini, pârguiţi ca nişte mere. Căutând o reacţie în ochii ei, Philip îi privi faţa de sus, zâmbind.

— Eşti chiar mai frumoasă decât am crezut că este posibil. Trupul tău a fost făcut pentru dragoste. Te doresc, Tina, îi şopti el cu glas răguşit.

Apoi îşi coborî buzele pe sânii ei, sărutându-i pe fiecare. Christina simţi că ia foc. Trebuia să spună ceva să-l oprească. Dar nu avea puterea lui.

— Nu eşti un gentleman, domnule Caxton. Chiar trebuie să mă iei cu forţa, împotriva voinţei mele, îl întrebă ea pe un ton glacial, ştiind că te urăsc?

Philip se uită atunci la ea, iar Christina văzu dorinţa dispărând din ochii lui verzi. O lăsă din braţe şi rămase în picioare lângă pat. Se uită în jos la ea şi gura i se strâmbă

într-un zâmbet crud ce se potrivea cu sticlirea rece a ochilor săi.

— N-am pretins niciodată că sunt un gentleman, dar n-o să te violez. Când voi face dragoste cu tine, va fi pentru că şi tu o vei dori la fel de mult ca şi mine. Şi mă vei dori, Tina. Îţi promit asta.

— Niciodată! şuieră ea, strângându-şi hainele pe lângă trup. Nu te voi dori niciodată. Te urăsc cu toată fiinţa mea!

— Vom vedea, Tina, îi răspunse Philip şi se întoarse cu spatele la ea.

— Şi încetează să-mi mai spui Tina, te rog! Nu e numele meu! ţipă ea, dar el plecase deja din cort.

Christina îşi legă veşmântul peste cămaşa sfâşiată şi se uită prin încăpere. Dar nu era nimic de văzut în afară de un singur scrin, aflat lângă patul enorm, acoperit cu blană groasă de oaie.

Vârându-se sub pătură, Christina reflectă la ce îi spusese el. Deci nu avea s-o violeze. Dacă era om de cuvânt, avea să fie în siguranţă cu el, căci ştia că nu va putea să-l dorească niciodată. De ce ar dori vreodată un bărbat? Dorinţa era o emoţie bărbătească.

Dar dacă nu se ţinea de cuvânt? Ea nu avea destulă putere să-l oprească dacă se hotăra s-o ia cu forţa. Şi atunci? Oricum, ce naiba căuta el în Egipt? Se purta ca un bărbat din partea locului şi oamenii din trib păreau să-l accepte ca pe unul de-al lor. Ea nu înţelegea asta şi se tot întreba de ce, dar nu găsea răspuns.

Când se gândi la cât de departe mersese Philip Caxton ca s-o aducă aici, se înfurie din nou. Făcuse atâta drum şi traversase marea doar ca să fie răpită de un nebun! Ei bine, nu va sta mult aici dacă exista vreo modalitate să scape. Gândindu-se numai la evadare, Christina adormi în cele din urmă.

Capitolul 7

La naiba, Christina putea să fie o ticăloasă când voia, se gândea Philip. Nu-i nimic, într-o zi n-avea să-i mai meargă, iar el va fi încântat să o facă să-şi recunoască dorinţa pentru el.

Deşi era târziu, Philip ieşi din cort să-i facă o vizită tatălui său, şeicul Yasir Alhamar, ştiind că bătrânul îl aştepta. Acesta se afla la conducerea tribului de 35 de ani. O luase prizonieră pe prima lui soţie, o englezoaică de viţă nobilă, când jefuise o caravană. Femeia trăise cu Yasir cinci ani, dăruindu-i doi fii, Philip şi Paul. Pe atunci, tribul ducea un trai nomad în deşert, iar clima şi condiţiile grele de viaţă o îmbătrâniseră repede pe mama lui Philip. Astfel că, la un moment dat, îl rugase pe Yasir să o lase să plece în Anglia cu fiii ei. Cum o iubea foarte mult, şeicul o lăsase să plece. Dar ea îi promisese că îi va lăsa pe fiii lui să se întoarcă în Egipt după majorat, dacă voiau şi ei.

Philip fusese crescut şi educat în Anglia. Când împlinise 21 de ani, mama lui îi povestise despre tatăl său, iar Philip decisese să-l găsească pe Yasir şi să trăiască alături de el. Când mama lui Philip murise, cu cinci ani în urmă, el îi moştenise domeniul. Îl lăsase în grija administratorului proprietăţilor familiei Caxton, întrucât nu voia să trăiască în Anglia, iar fratele lui era încă la şcoală.

Philip rămăsese cu tribul tatălui său timp de

unsprezece ani, dar se întorsese în Anglia cu un an în urmă, pentru nunta fratelui său, iar Paul îl convinsese să mai stea câtva timp. Atunci o întâlnise pe Christina Wakefield şi hotărâse să o facă a lui. Îi urmărise pe Christina şi pe John Wakefield până pe chei şi aşteptase cu răbdare să plece vaporul lor. Avusese un noroc chior să fie luat de un vas de transport. Plecase în aceeaşi zi, dar acostase cu o săptămână înaintea vaporului Christinei. Când sosise în Egipt, îi contactase pe Saadi şi Ahmad, care îi trimiseseră calul, pe Victory, să-l aştepte la Cairo. Saadi şi Ahmad erau tovarăşi de nădejde; îi erau şi veri de departe. De fapt, întregul trib era înrudit cu el. Philip avea acolo un frate vitreg cu opt ani mai tânăr ca el, pe nume Rashid. Dar nu se împăcau prea bine. Înţelegea de ce, pentru că Rashid ar fi ajuns şeful tribului dacă Philip ar fi rămas în Anglia.

Yasir Alhamar stătea în capul oaselor pe blănile de oaie ce-i serveau drept pat. Trăia încă în stilul tradiţional al nomazilor, cu puţine piese de mobilier şi utilităţi. Philip îşi amintea cum răsese tatăl lui de el când îşi adusese cu un car patul şi alte mobile pe coastă, unde se afla tabăra lor.

— Ai rămas tot englez, Abu. Credeam că te vei obişnui să dormi şi să mănânci pe jos după atâta timp, îi spusese Yasir.

— Măcar am furat lucrurile astea, tată, i-o întorsese Philip.

— Ah, atunci mai sunt speranţe pentru tine, îi răspunsese Yasir, râzând.

Când îl văzu pe Philip, Yasir îi făcu semn să intre şi să ia loc lângă el.

— A trecut mult timp, fiule. Mi s-a spus de femeia pe care ai adus-o în tabără astă-seară. E femeia ta?

— Va fi, tată. Am văzut-o pentru prima oară în Londra şi am ştiut că trebuie să fie a mea. Am aranjat să fie trimis fratele ei în Egipt, iar acum este a mea. Mă respinge cu îndârjire acum, dar nu va dura mult să o îmblânzesc.

Yasir râse.

— Eşti cu adevărat fiul meu. Ţi-ai răpit femeia, aşa cum am procedat şi eu cu mama ta. Şi mama ta mi s-a împotrivit la început, dar cred că a ajuns să mă iubească aşa cum o iubeam eu, căci s-a măritat cu mine. Poate că, dacă trăiam în munţi pe atunci, ar fi rămas cu mine, dar nu a putut să supravieţuiască în clima deşertică. Aş fi plecat cu ea, dar toată viaţa mea era aici şi n-aş fi rezistat în Anglia voastră civilizată, spuse el. Poate c-o să-mi dăruieşti nepoţi înainte să mor.

— Poate, tată, vom vedea. Ţi-o aduc mâine, dar acum trebuie să mă întorc.

Şeicul dădu din cap aprobator şi Philip se întoarse în cortul său. Când intră, văzu că-l aştepta masa pusă, aşa că se aşeză şi mâncă, gândindu-se la fata care dormea în patul lui. Nu va fi în stare să aştepte prea mult ca să o aibă, acum că era mereu lângă el. Era prea multă vreme de când nu se mai culcase cu o femeie, iar corpul Christinei îl înnebunea. Îşi amintea sânii ei plini pe care îi mângâiase, talia ei subţire şi şoldurile zvelte, picioarele lungi, cu forme perfecte, pielea ca mătasea, părul ei... Se putea pierde în marea aceea de bucle aurii. Iar ochii Christinei îl fascinau. Căpătaseră o nuanţă albastru-închis, de mare pe furtună, când aflase că el fusese cel care o răpise. Aşteptase mult timp să vadă acea reacţie. Râse din nou când îşi aminti expresia şocată de pe chipul ei, înlocuită repede de una furioasă. Bine, poate îi va lăsa ceva timp să se deprindă cu noua ei casă, dar nu prea mult. Până mâine era de-ajuns.

Se dezbrăcă şi se vârî încetişor în pat. Văzând-o pe Christina ghemuită, cu spatele la el, Philip se gândi s-o dezbrace, dar nu ar fi făcut decât s-o trezească, iar el era prea obosit să-i mai suporte furia. Zâmbi, gândindu-se la reacţia ei când îl va găsi a doua zi dimineaţă în pat, lângă ea. Ei bine, Christina măcar era aici lângă el, chiar dacă împotriva voinţei sale. Va trebui să-şi accepte situaţia

până la urmă. Philip închise ochii şi căzu într-un somn adânc.

Capitolul 8

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Christina Wakefield avea un zâmbet pe buze, căci se visase alergând pe un câmp, acasă la Halstead. Ochii ei albaştri-verzui se măriră de uimire când îl văzu pe bărbatul întins în pat lângă ea. Apoi îşi aminti unde era şi cum ajunsese în situaţia asta groaznică.

„Ce îndrăzneală!” se gândi ea, furioasă. Nu se aşteptase niciodată ca el să împartă acelaşi pat cu ea. Asta era mai mult decât putea suporta. Trebuia să scape de bărbatul acesta!

Dându-se jos din pat, Christina se întoarse să vadă dacă îl trezise. Philip Caxton dormea profund, cu o expresie nevinovată şi satisfăcută de sine pe faţă. Blestemându-l în gând, Christina înconjură patul în vârful picioarelor şi trecu apoi prin draperia cea groasă care ascundea dormitorul de restul cortului. Simţind mirosul de mâncare ce venea de undeva din tabără, Christina îşi dădu seama cât de foame îi era. Nu mâncase mai nimic până atunci. Dar nu se putea gândi la mâncare acum. Trebuia să fugă cât mai dormea Philip.

Christina trase bucata de material de la intrarea în cort şi se uită cu atenţie afară. Din fericire, nu văzu pe nimeni prin preajmă. „Acum sau niciodată”, îşi spuse ea. Prinzând curaj, se îndreptă spre ieşirea din tabără. De îndată ce trecu de ultimul cort, începu să fugă nebuneşte, ocolind drumul principal, în caz că Philip venea s-o caute.

Pietrele ascuţite îi tăiau picioarele goale pe când iuţea pasul printre măslinii sălbatici. Se rugă în gând să n-o fi văzut nimeni plecând din tabără. Măcar de-ar fi ajuns la poalele muntelui, unde s-ar fi putut ascunde, în speranţa că va trece o caravană şi o va duce înapoi la fratele ei. Apoi Christina auzi zgomotul făcut de calul care trecea prin desişul din spatele ei. Toate speranţele ei se spulberară când se întoarse şi îl văzu pe Philip galopând înspre ea, pe frumosul său armăsar arab. Ochii lui erau de un verde întunecat, ca marea cuprinsă de furtună, iar pe faţa lui se citea o furie îngrozitoare.

— Naiba să te ia! ţipă fata. Cum m-ai găsit aşa repede?

— Tu mă blestemi pe mine?! Eu am fost cel trezit din cel mai dulce somn de către Ahmad, care mi-a spus că tu coborai în fugă de pe munte! Ce trebuie să fac, femeie? Să te leg noaptea de piciorul patului ca să fiu sigur că nu fugi când dorm?! Asta vrei?

— N-ai îndrăzni aşa ceva!

— Ţi-am zis odată, Christina, că îndrăznesc să fac orice am chef. Philip sări de pe cal cu agilitatea unei pume. Faţa îi era împietrită şi avea în ochi o sclipire periculoasă şi rece când o apucă de umeri şi o zgâlţâi cu brutalitate. Ar trebui să te bat că ai fugit de mine! Asta i-ar face femeii lui un arab care se respectă.

— Eu nu sunt femeia ta! spuse ea, cu ochii scăpărând scântei ucigaşe înspre el. Şi n-o să fiu niciodată!

— Aici greşeşti, Christina, pentru că eşti şi vei rămâne femeia mea până o să mă plictisesc de tine.

— Nu, nu voi fi! Şi nu ai niciun drept să mă ţii aici. O, Doamne, nu vezi ce mult te urăsc? Eşti tot ce dispreţuiesc la un bărbat. Eşti... un barbar!

— Da, cred că sunt. Dacă aş fi un gentleman civilizat, nu te-aş avea aici unde te vreau. Şi, fie că-ţi place sau nu, aici te voi ţine, legată de patul meu, dacă e necesar, îi răspunse el cu răceală.

O ridică şi o aşeză, fără menajamente, pe spinarea

calului său, de-a curmezişul.

— De ce trebuie să călăresc aşa? îl întrebă Christina, indignată.

— Cred c-ar trebui să fii fericită c-ai scăpat cu pedeapsa asta uşoară, zise el. Meritai un tratament mult mai rău.

Philip încălecă în spatele ei şi, când ea începu să se zbată, îi puse o mână peste fese şi o ţintui locului. Christina încetă să mai dea din picioare, dar clocoti de o furie tăcută tot drumul înapoi spre tabără. Să-l ia naiba! se gândi ea, dorindu-şi să se răzbune pe el. Într-o zi, i-ar face mare plăcere să-l vadă pe Philip suferind. De ce i se întâmpla asta tocmai ei? Fusese întotdeauna mândră - mândră de familia ei, de domeniul lor, mândră de propria frumuseţe şi independenţă. Pentru ea era de două ori mai dureros să ajungă într-o situaţie atât de umilitoare. O înjosea să fie doar o jucărie pentru acest bărbat odios. Nu merita asta! Nimeni nu merita aşa ceva!

Când ajunseră la cort, Philip descălecă, o dădu pe Christina jos de pe cal şi o împinse înăuntru. Ea se aşeză pe una din sofale, aşteptând să vadă ce se va întâmpla în continuare. Philip vorbi cu cineva aflat lângă cort, apoi intră şi se aşeză lângă ea.

— Ne vin câteva merinde. Ţi-e foame? o întrebă el cu o voce care un mai era aspră.

— Nu, minţi ea, dar când o tânără le aduse un platou cu mâncare, nimic n-o putu opri să mănânce pe săturate.

Philip termină de mâncat înaintea ei, apoi se sprijini de canapea în spatele ei. Îi simţi mâinile strângându-i părul şi jucându-se delicat cu buclele ei. Christina se opri din mâncat şi se întoarse să se uite în ochii lui verzi, zâmbitori acum.

— N-ai vrea să faci o baie, scumpa mea? o întrebă Philip, frecând între degete o buclă din părul ei auriu.

Christina nu putea să nege că i-ar plăcea la nebunie să facă o baie. În timp ce ea îşi termina masa, Philip ieşi din

cort şi reveni repede cu o fustă, o bluză şi o pereche de papuci, având la el şi ceea ce ea presupuse că era un prosop. Se întrebă ale cui erau, dar nu avea să-l întrebe. Philip o scoase din cort şi o conduse prin tabără. În faţa cortului aflat la stânga era o femeie tânără, cam de vârsta Christinei, jucându-se cu un copilaş. Capre şi oi păşteau pe lângă tabără şi într-un ţarc erau vreo duzină din cei mai frumoşi cai arabi pe care îi văzuse vreodată, printre care şi doi mânji. Ea ar fi dorit să se oprească şi să se uite mai bine la cai, dar Philip o duse afară din tabără şi apoi pe o cărare ce urca în munţi.

Christina se trase de lângă el.

— Unde mă duci? îl întrebă ea, dar el o apucă iar de braţ şi îşi continuară drumul.

— Ai vrut să faci baie, nu? întrebă el, ducând-o într-o poieniţă înconjurată de ienuperi înalţi.

În mijlocul poienii, din ploile de la munte, se formase un iaz mare. Era un loc frumos, dar Christina tot se întreba de ce o adusese Philip acolo. El îi dădu hainele şi un săpun cu miros dulceag.

— Sper că nu te aştepţi să fac baie aici! îi spuse ea pe un ton semeţ.

— Uite ce e, Tina, nu mai eşti în Anglia, unde poţi să faci oricând o baie fierbinte în camera ta. Acum eşti aici şi, dacă vrei să faci baie, ai s-o faci ca noi toţi.

— De acord. Trebuie să mă spăl după călătoria asta oribilă. Iar dacă ăsta e singurul mod în care pot să fac o baie, aşa să fie. Acum poţi să te retragi, domnule Caxton.

Philip îi zâmbi ironic.

— Nu, doamnă, n-am nicio intenţie să plec.

Se aşeză pe o buturugă şi îşi încrucişă picioarele, fără cea mai mică grabă. Ea observă că scânteile galbene din ochii lui străluceau în lumina soarelui şi se îmbujoră încet.

— Sper că nu ai de gând să stai aici... făcu o pauză, nevrând să-şi termine fraza Şi să te uiţi la mine!

— Asta-i exact ce intenţionez să fac. Aşa că te rog să

începi.

Se uita la ea insinuant, cu un rânjet diabolic pe buze. Christinei îi clocotea sângele în vine.

— Bine, atunci întoarce-te cu spatele, să mă dezbrac!

— Ah, Tina, va trebui să înveţi că nu poţi să-mi refuzi plăcerea de a-ţi privi corpul, chiar dacă nu l-am posedat încă! îi răspunse el.

Christina se încruntă la el, cu ochii ei albaştri întunecaţi de furie. Bărbatul ăsta îi răpea şi ultimul strop de demnitate.

— Te urăsc! îi şuieră ea.

Se întoarse cu spatele la el şi îşi desfăcu veşmântul arăbesc care îi căzu pe jos, alături de cămaşa lungă, sfâşiată. Christina făcu un pas să iasă din haine, apoi intră în apă şi înaintă la adâncime din ce în ce mai mare, până i se acoperiră sânii. N-avea să-i ofere nicio plăcere, dacă era posibil. Rămase cu spatele la Philip şi se spălă în apa minunat de răcoroasă. Îşi cufundă şi capul să-şi ude părul, dar îi luă ceva timp să facă destulă spumă din bucata aceea de săpun ca să se spele temeinic pe cap. În cele din urmă, când termină, auzi un zgomot puternic de apă împroşcată în toate părţile.

Christina se întoarse repede, dar nu-l văzu pe Philip nicăieri. Apăru în schimb pe neaşteptate în faţă, iar ea era mult prea conştientă de faptul că amândoi erau goi în apa răcoroasă.

Philip scutură din cap să i se scurgă apa din părul negru, des, şi întinse mâna s-o ia pe Christina în braţe, dar ea era pregătită să riposteze şi aruncă bucata de săpun în el. Se îndepărtă repede înot. Se opri când îl auzi râzând, apoi se întoarse să vadă că el nu se clintise din loc, ci se spăla cu săpunul.

Uşurarea se văzu limpede pe faţa Christinei când îşi clăti părul şi ieşi din apă. Se şterse repede cu prosopul, apoi şi-l puse în cap ca un fel de turban. Îşi înfăşură fusta maro-închis în jurul taliei, legând-o în faţă. Pe urmă îşi

puse pe ea bluza fără mâneci de un verde-închis, cu un decolteu mare şi rotund. Bumbacul grosolan îi irita pielea, dar trebuia să se descurce cu ce îi dăduse el.

Christina se aşeză şi tocmai încerca să-şi descurce părul cu degetele când Philip se apropie de ea din spate.

— Te simţi mai bine acum, scumpa mea? se aventură el să-i spună cu blândeţe.

Ea nu voi să-i răspundă sau să-l privească şi îşi împleti părul în timp ce Philip se îmbrăca. Totuşi, Christina nu reuşi să păstreze tăcerea mult timp, căci curiozitatea îi era mai mare decât ostilitatea faţă de el.

— Philip, ce faci tu în ţara asta şi cum de te cunosc atât de bine toţi oamenii ăştia? îl întrebă.

Râsul lui răsună în toată poiana.

— Mă şi întrebam când ai să începi cu întrebările, zise el. Ăştia sunt oamenii tatălui meu.

— Tatăl tău! Dar tu eşti englez! exclamă Christina uluită.

— Sunt englez după mamă, dar tatăl meu e arab şi cei de-aici sunt oamenii lui.

— Deci, eşti pe jumătate arab? îl întrerupse Christina, făcând eforturi să-l creadă.

— Da, tatăl meu a luat-o prizonieră pe mama, aşa cum te-am răpit şi eu. Mai târziu, a lăsat-o pe mama să se întoarcă în Anglia cu fratele meu şi cu mine. Aşa se face că am fost crescut în Anglia până la majorat. Apoi am ales să vin aici şi să trăiesc alături de tata.

— Tatăl tău e aici?

— Da, ai să-l întâlneşti mai târziu.

— Simt sigură că tatăl tău nu e de acord că m-ai răpit, nu-i aşa? îl întrebă ea, sperând că tatăl lui ar putea s-o ajute.

— Încă nu ţi-am făcut nimic - dar să ştii că tata e de acord, spuse el, cu un zâmbet jucăuş pe buze. Uiţi, Tina, că aici nu e Anglia. Ăsta-i modul în care oamenii mei iau ce doresc, dacă se poate.

Şi m-am asigurat că tu erai liberă şi puteam să te iau. Vei înţelege mai bine după ce vei sta mai mult pe aici.

O duse înapoi în cortul lui şi o lăsă singură acolo. Oare avea să-l înţeleagă vreodată pe Philip Caxton? Christina se uită în jur prin cort, întrebându-se ce trebuia să facă. Deodată, se simţi foarte singură, ceea ce o enervă. Fără să se gândească, Christina ieşi în fugă din cort şi îl văzu pe Philip suindu-se pe cal, asemenea altor patru însoţitori. Alergă la el şi îl apucă de un picior.

— Unde te duci? îl întrebă.

— Mă întorc repede.

— Iar eu ce trebuie să fac cât timp eşti plecat?

— Asta-i o întrebare absurdă, Christina. Fă ce faceţi de obicei voi, femeile, când sunteţi singure.

— Păi, desigur, domnule Caxton, spuse ea, pe un ton ironic. De ce nu m-am gândit la asta? Aş putea să folosesc camera de croitorie, deşi nu cred c-ar fi necesar - sunt obişnuită să port haine de-a gata. Sau aş putea să mă ocup de corespondenţa dumitale. Simt sigură că un om atât de ocupat ca dumneata nu are timp să răspundă la scrisori. Sau aş putea doar să-mi caut nişte cărţi în biblioteca dumitale atât de bine aprovizionată. Simt sigură că pot găsi ceva interesant de citit acolo. Mai am şi minte, domnule Caxton, nu doar corp!

— Sarcasmul nu te prinde, Christina, spuse Philip, mânios.

— Bineînţeles, tu ştii mai bine decât mine ce mi se potriveşte şi ce nu, îi replică Christina.

— Christina, nu voi mai tolera nicio clipă tirada asta. În cortul nostru, te poţi purta cu mine cum vrei, dar în public va trebui să-mi arăţi respect! îi replică el, cu muşchii maxilarului zvâcnind periculos pe când o fixa cu privirea.

— Respect! Se dădu un pic înapoi să se uite la el, uşor amuzată. Mai vrei şi respect după felul în care m-ai tratat?

— În ţara asta, o femeie care nu-i arată respect soţului

său este bătută.

— Dar tu nu eşti soţul meu, îl corectă ea.

— Nu, dar sunt ca un soţ pentru tine. Sunt stăpânul tău şi tu îmi aparţii. Dacă vrei să iau un bici şi să-ţi dezgolesc spatele în public, voi fi încântat să-ţi fac pe plac. Dacă nu, întoarce-te în cortul meu.

Îi spuse toate acestea cu atâta răceală, încât Christina nu mai aşteptă să vadă dacă îşi va pune în aplicare ameninţarea. O zbughi în cort şi se aruncă pe pat să plângă de frustrare. Acum trebuia să-i fie frică şi de bătaie, nu numai de viol?! Diavolul ăla voia respect după tot ce îi făcuse! Blestemată să fie dacă îi va arăta altceva în afară de ură şi dispreţ! Detesta să-şi plângă de milă, dar ce trebuia să facă ea de câte ori el era plecat? Şi, de fapt, ce avea să facă ea când Philip se afla în preajma ei? Plânse până ce adormi.

Christina fu trezită fără menajamente, cu o palmă zdravănă peste fund. Se întoarse repede şi îl văzu pe Philip stând lângă pat, cu mâinile în şolduri şi un zâmbet batjocoritor arcuindu-i buzele frumoase.

— Ai petrecut mult timp dormind în patul ăsta, scumpa mea. N-ai vrea să-ţi arăt şi alt mod de a-l folosi?

Christina sări din pat. Îi găsea aluziile grosolane mai uşor de înţeles.

— Simt sigură că mă descurc şi fără să ştiu asta, domnule Caxton.

Christina îl înfruntă cu mâinile în şolduri, simţindu-se în siguranţă cu patul între ei.

— Ei bine, vei afla destul de curând. Şi aş prefera să mi te adresezi cu Philip sau Abu, aşa cum mi se spune aici. Cred că e timpul să renunţi la formalisme.

— Dar eu aş prefera să continui, domnule Caxton. Măcar în felul acesta oamenii tăi vor şti că nu sunt aici de bunăvoie, spuse ea cu îndrăzneală.

Philip rânji ca un diavol.

— Păi, toţi ştiu că nu eşti aici din proprie voinţă, dar ştiu şi că eu nu sunt omul care să aştepte prea mult. Toţi presupun că ai fost deflorată ieri-noapte. Poate că diseară chiar vei fi.

Ochii Christinei se deschiseră larg şi se făcură de un albastru mai întunecat.

— Dar... ai promis! Mi-ai dat cuvântul tău că n-o să mă violezi. N-ai scrupule chiar deloc?

— Îmi ţin întotdeauna cuvântul, Tina. Nu va trebui să te violez. Aşa cum ţi-am spus mai devreme, mă vei dori la fel de mult cât te doresc şi eu.

— Trebuie să fii nebun. Nu te voi dori niciodată! Cum să te doresc când te urăsc cu toată fiinţa mea? explodă ea. M-ai luat de lângă fratele meu şi tot ce mi-e drag. Mă ţii prizonieră aici, cu un paznic la uşă când pleci. Te urăsc!

Christina ieşi glonţ din încăpere, blestemându-l în gând cu cele mai rele cuvinte care-i veneau în cap. Deodată, observă pe o sofa două teancuri de cărţi şi cel puţin o duzină de suluri de materiale, îşi uită furia şi se duse repede într-acolo, să se uite mai bine. Erau mătăsuri, satinuri, catifele şi brocarturi în cele mai frumoase culori pe care le văzuse vreodată. Mai era şi un sul de bumbac semitransparent, din care ea ar fi făcut cămăşuţe. Aţe potrivite la fiecare culoare, foarfeci, pasmanterii elaborate şi orice altceva de care era nevoie pentru a croi rochii frumoase, toate se aflau în faţa ochilor ei.

Reveni la cărţi, luându-le una câte una. Erau acolo opere de Shakespeare, Defoe, Homer... Pe unele le citise, dar altele erau de autori de care nu auzise niciodată. Alături de cărţi se afla un noi cu perie şi pieptene, frumos sculptate în fildeş. Christina era încântată. Se simţea ca o copilă de ziua ei, care primea o mulţime de cadouri, cât să-i ajungă până la următoarea aniversare. Philip stătuse în spatele ei, urmărindu-i bucuria aşternută pe chip la vederea acelei surprize. Se întoarse acum cu faţa la el, având din nou ochii de un albastru-verzui delicat,

înconjuraţi de cercurile lor întunecate.

— Astea sunt toate pentru mine? întrebă ea cu falsă modestie, plimbându-şi mâna pe o catifea albăstrie care se potrivea cu ochii ei.

— Erau, dar acum nu mai ştiu dacă să ţi le dau, după felul în care te-ai purtat, spuse el.

în ochii lui nu se putea citi dacă o tachina sau nu. Deodată, o cuprinse disperarea.

— Te rog, Philip! O să mor dacă nu am ceva de făcut.

— Poate îmi dai şi tu ceva în schimb, îi răspunse el cu o voce răguşită.

— Ştii că nu pot. De ce mă torturezi aşa?

— Te grăbeşti să tragi concluzii, scumpa mea. Mă gândeam la un sărut - un sărut cast, cu un pic de sentiment.

Christina se mai uită o dată la minunăţiile de pe sofa. Ce rău putea să-i facă un sărut scurt, se gândi ea, dacă primea ce îşi dorea în schimbul lui? Se apropie de el şi aşteptă cu ochii închişi, dar el nu făcu nimic. Deschise ochii şi se uită în ai lui, în care se citea amuzamentul.

— Ţi-am cerut, doamna mea, să mă săruţi, cu sentiment.

Îi zâmbi, uitându-se în jos la ea. După o clipă de ezitare, Christina îi înconjură gâtul cu braţele, trăgându-i capul spre buzele ei. Apoi îşi deschise gura pentru el. Sărutul începu cu blândeţe, apoi limba lui pătrunse adânc. O trecură din nou fiorii, dar, de această dată, nu mai luptă împotriva senzaţiei. O strânse şi el în braţe, lipindu-i corpul de al lui. Îi simţi erecţia dintre picioare când îşi coborî gura pe gâtul ei, lăsând acolo urmele de foc ale pasiunii sale. Philip o ridică în braţe şi se îndreptă cu ea spre dormitor, dar Christina începu să se zbată.

— Nu mi-ai cerut decât o sărutare! Lasă-mă jos, îl rugă ea.

— Naiba să te ia, femeie! Va sosi timpul când ai să vii bucuroasă cu mine. Îţi promit asta.

O puse jos şi ieşi din cort. Un zâmbet înflori pe buzele Christinei când îşi dădu seama că mai obţinuse o victorie. Oare cât timp mai avea să treacă până s-o părăsească norocul? Sărutul lui Philip stârnise în ea ceva ce nu înţelegea. O lăsase cu o senzaţie de gol şi dorindu-şi mai mult, deşi nu ştia ce.

După câteva minute, Philip intră din nou în cameră, urmat de tânăra care le aducea cina. După ce femeia plecă, Philip îi spuse cu asprime în glas.

— Acum mâncăm şi, după aceea, te duc la tatăl meu, da? Ne aşteaptă.

Se ospătară în tăcere, dar Christina era prea emoţionată ca să aibă poftă de mâncare. Îi era puţin frică de întâlnirea cu tatăl lui Philip. Dacă fiul îi semăna, atunci avea într-adevăr de ce să ne teamă.

— N-am putea să amânăm câteva zile întâlnirea asta, până îmi fac şi eu ceva mai frumos de îmbrăcat decât astea? întrebă ea.

Philip se uită chiorâş la ea.

— Tata a trăit toată viaţa aici. Nu e obişnuit să vadă femei Îmbrăcate în rochii elegante. Ce porţi acum e foarte potrivit pentru ocazia asta.

— Dar ale cui haine le port? Simt ale ultimei tale amante? Întrebă Christina fără menajamente.

— Ai o limbă ascuţită, Tina. Hainele sunt ale lui Amine, fata care ne-a adus mâncarea. Amine e soţia lui Syed, unul dintre verii mei de departe.

Christina se simţi ruşinată, dar n-ar fi recunoscut asta niciodată.

— Mergem? Tata e nerăbdător să te vadă.

Philip îi luă mâna şi o conduse până la un cort mai mic, aflat în dreapta cortului său. Intrară, iar ea văzu un bătrân aşezat pe podea, în mijlocul cortului.

— Poftiţi, copiii mei. Am aşteptat cu nerăbdare întâlnirea asta.

Bătrânul le făcu semn să intre. Philip o conduse

înăuntru, apoi se aşeză pe o blană de oaie în faţa tatălui său, trăgând-o Ungă el.

— Aş vrea să ţi-o prezint pe Christina Wakefield, îi spuse Philip tatălui său, apoi se uită la ea. Tatăl meu, şeicul Yasir Alhamar.

— Nu trebuie să-mi mai spui şeic, Abu. Tu eşti acum şeicul, îl dojeni tatăl său pe Philip.

— Întotdeauna mă voi gândi aşa la tine, tată. Nu-mi cere să nu-ţi vorbesc cu tot respectul cuvenit.

— Asta nu contează între noi. Deci asta e femeia fără de care nu mai puteai să trăieşti, spuse Yasir, aţintind-o pe Christina cu privirea. Da, văd acum de ce a trebuit s-o ai. Eşti o încântare pentru ochii unui bărbat, Christina Wakefield. Sper că îmi vei dărui mulţi nepoţi frumoşi înainte să mor.

Christina făcu ochii mari şi faţa albă i se coloră într-o delicată nuanţă de roz.

— Nepoţi! Păi, eu...

Philip o întrerupse brusc.

— Nu mai spune o vorbă.

Se încruntă la ea, provocând-o să nu-i dea ascultare.

— Stai liniştit, Abu. Văd că Christina ta e încă îndărătnică. Şi mama ta era la fel când am adus-o în tabără pentru prima oară. Doar că eu n-am fost aşa îngăduitor ca tine, a trebuit s-o bat o dată.

Christina icni de groază, dar Yasir îi zâmbi atotştiutor.

— Asta te şochează, nu, Christina Wakefield? Păi, nici mie nu mi-a picat bine după ce am săvârşit fapta. Trebuie să înţelegi că beam vârtos pe atunci şi eram nebun de furie pentru că ea flirta pe faţă cu bărbaţii din tabăra mea. Pe urmă a recunoscut că încerca să mă facă suficient de gelos, încât s-o iau de nevastă. După aceea, n-am mai ridicat niciodată mâna asupra ei şi ne-am căsătorit a doua zi. Am avut parte de cinci ani minunaţi alături de ea şi mi-a dăruit doi fii, pe Abu şi Abin. Dar nu a suportat arşiţa deşertului, aşa că, atunci când m-a rugat

fierbinte să plece acasă, n-am putut s-o refuz. Şi acum îi mai jelesc moartea. Şi o voi face întotdeauna.

În ochii aproape negri ai tatălui lui Philip se citea tristeţea, de parcă şi-ar fi amintit acei ani de fericire pierduţi în negura timpului. Doar dădu din cap, fără să se uite la ei, când îi spuse Philip că vor mai veni pe la el.

Christinei îi părea rău pentru Yasir, care avusese parte de numai cinci ani cu femeia iubită, dar ea nu nutrea astfel de sentimente pentru Philip. Când se întoarseră în cortul lui, îl înfruntă cu ochii ei albaştri scăpărând scântei.

— N-o să-i dăruiesc nepoţi! izbucni ea.

— Ce? Philip râse de ea. Ăsta-i doar visul unui bătrân. Eu nu mă aştept să-mi dăruieşti copii. Nu de asta te-am adus aici.

— Atunci de ce m-ai adus aici? ţipă Christina cu o voce stridentă.

— Ţi-am mai spus, Tina. Eşti aici pentru plăcerea mea. Pentru că te doresc, îi răspunse el pur şi simplu.

Întinse mâna după ea, dar Christina se îndepărtă repede de el, teama înlocuind furia în expresia de pe chipul ei.

— Unde să pun sulurile astea de material? îl întrebă, ca să-i distragă atenţia.

— Voi vedea dacă pot să-ţi găsesc un scrin săptămâna viitoare. Pentru moment, poţi să le laşi unde sunt. Acum hai să mergem la culcare, spuse el şi o luă spre dormitor.

— Abia s-a întunecat şi nu sunt obosită. Pe lângă asta, nu vreau să mai dorm cu tine în patul ăla. Şi n-ai niciun drept să mă forţezi!

Se aşeză şi începu să-şi despletească părul. Philip se duse la canapea şi o ridică în braţe.

— N-am spus că o să dormim, scumpa mea, zise el, râzând pe înfundate, răutăcios.

— Nu! ţipă ea. Lasă-mă jos, imediat!

Philip îi zâmbi, ducând-o în braţe spre dormitor, unde o aruncă în pat.

— Ţi-am zis că o să-mi oferi plăcere. Scoate-ţi hainele, Tina.

— Nu voi face aşa ceva, îi răspunse Christina, indignată.

Ea încercă să se dea jos din pat, dar zadarnic, pentru că Philip o trase înapoi până în mijlocul patului şi îi încalecă şoldurile cu genunchii lui. Îi trase bluza peste cap, ţinându-i braţele cu o mână, deşi ea i se opunea din toate puterile. Îi dezlegă fusta şi i-o suflecă să i-o tragă de pe ea.

— Nu poţi să faci asta. Nu voi suporta! ţipă Christina, încercând disperată să-l împingă de lângă ea.

El râse cu poftă.

— Când o să pricepi, micuţo, că eu sunt stăpân aici? Fac... exact ce vreau să fac!

Privind în ochii ei de un albastru-închis, Philip văzu frică, dar nu vru să se oprească.

— La naiba, Tina. Ţi-am dat cuvântul meu că nu te voi viola, dar nu ţi-am promis că n-o să te sărut sau n-o să-ţi ating corpul. Acum stai liniştită! îi spuse el cu asprime.

Îşi puse buzele cu forţa peste ale ei. O sărută lung şi brutal. Christina se simţi foarte ciudat. Oare îi plăceau de fapt sărutările lui? Sânii, pântecele, întregul corp îi tremurau de dorinţă şi încordare, de parcă ar fi fost trezite la viaţă.

Philip o eliberă şi se aşeză lângă ea. Îi mângâie corpul cu ochii lui verzi şi adânci în timp ce îşi scotea hainele, una câte una, şi le arunca deoparte. Christina făcu ochii mari când îi văzu bărbăţia dezgolită. O cuprinse frica şi sări din pat, încercând să scape pentru ultima dată. Dar Philip o înhăţă de coada ei lungă pe când fugea şi o trase cu forţa în braţele lui.

— Nu are de ce să-ţi fie frică de mine, Tina, spuse el, împingând-o în jos pe pat.

Îşi plimbă buzele pe faţa ei, apoi în jos pe gât, dar când începu să-i muşte uşor sânii, ea dădu din nou să se

împotrivească. El îi prinse braţele şi i le ţintui hotărât deasupra capului, cu o mână.

— Nu te lupta cu mine, Tina. Relaxează-te şi bucură-te de ce pot face pentru tine, îi şopti cu o voce răguşită.

În timp ce continua să-i sărute sânii ţanţoşi, Philip îi mângâie cu mâna liberă interiorul coapsei. Când îşi mişcă degetele în sus şi ajunse la triunghiul auriu de sub buricul ei, Christina gemu şi îl imploră să se oprească.

— Abia am început, Tina, îi şopti el şi îşi vârî genunchiul între picioarele ei, să i le desfacă.

Christina simţi că ia foc când Philip o mângâie delicat între picioare. Îi acoperi gura cu a lui când începu să geamă încetişor. Acum nu mai voia ca el să se oprească. Voia să ştie cum se va sfârşi această senzaţie fierbinte din interiorul ei. Philip îi eliberă mâinile şi se aşeză peste ea. Îi luă capul în mâinile lui mari şi o sărută cu lăcomie. Ea îi simţi erecţia între picioarele ei, dar nu-i mai păsa. Raţiunea îi striga să se oprească, dar trupul ei îi cerea să continue. Christina ştia că Philip avea dreptate. Îşi ura corpul pentru că o trăda, dar îl dorea. Îl simţi începând să intre încet în ea. Dar el se opri şi se uită în ochii ei.

— Te doresc, Tina. Eşti a mea şi vreau să fac dragoste cu tine. Vrei să mă opresc acum? Vrei să-ţi dau drumul? Philip îi zâmbi, ştiind că învinsese. Spune-mi, Tina, spune-mi să nu mă opresc!

Îl ura, dar nu putea s-o lase acum. Îi înconjură gâtul cu braţele.

— Nu te opri, îi şopti ea, gâfâind.

Simţi o durere mistuitoare când el se împinse mai adânc în ea. Buzele lui îi înăbuşiră ţipătul, iar ea îşi înfipse unghiile în spatele lui, lăsându-i dâre roşii.

— Îmi pare rău, Tina, asta trebuia să se întâmple. N-o să te mai doară de-acum - îţi promit.

Începu să se mişte încet în ea. Avea dreptate. N-o mai duru. Începu să simtă plăcere când Philip grăbi ritmul. Se lăsă cu totul în voia lui, întâmpinându-i fiecare împingere.

Simţea cum se ridică lot mai sus, până când deschise ochii şi deveni una cu el.

Philip îi dăruise plăcere câtă nu crezuse vreodată să existe. Dar acum, când stătea epuizată sub el, îl ura parcă şi mai mult. Se blestemă pentru noua slăbiciune pe care şi-o descoperise. Îşi spuse că nu-i va mai ceda niciodată, dar acum o făcuse şi nu şi-o putea ierta.

Christina deschise ochii şi îl văzu pe Philip privind-o fix, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— N-o să renunţ niciodată la tine. Vei fi întotdeauna a mea, Tina, îi şopti el cu blândeţe. Apoi se dădu jos de pe ea, dar o trase spre el până capul ei se odihni pe umărul lui. Şi te avertizez. Dacă mai încerci să fugi de mine, te voi găsi şi îţi voi biciui pielea delicată de pe spate până ţi se va jupui. Îţi dau cuvântul meu.

Christina rămase tăcută. În scurt timp, îi auzi respiraţia adâncă şi regulată şi ştiu că Philip adormise. Se depărtă de el şi coborî din pat. Luă de pe jos halatul lui Philip, îl îmbrăcă şi ieşi din cort. Focul din mijlocul taberei ardea strălucitor şi arunca umbre dănţuitoare care îşi băteau joc de ea peste tot pe unde se uita, dar nu văzu pe nimeni în jur. Se îndreptă cu prudenţă în direcţia în care o condusese Philip dimineaţă şi ajunse în poieniţă. Îţi dădu jos veşmântul şi intră în apa caldă.

Reuşise să ajungă atât de departe fără s-o vadă nimeni. Pentru o clipă se gândi să fure unul dintre caii aflaţi în ţarc şi să fugă în timp ce Philip dormea. Dar simţea că norocul o părăsise şi era sigură că avea s-o audă cineva plecând. Nu dorea să afle neapărat dacă Philip se va ţine de cuvânt şi o va biciui. Aşa că îşi alungă din minte acest gând şi lăsă apa caldă să se pătrundă de mirosul lui de pe trupul ei.

Capitolul 9

Soarele risipea ceaţa din munţi, alungând frigul tăios al nopţii, când Philip se trezi dintr-un somn plăcut. Se uită să vadă dacă prizoniera lui se mai afla încă lângă el. Se încruntă când o văzu pe Christina întinsă în celălalt capăt al patului şi purtând halatul lui. Trebuia să discute cu ea, căci nu avea să-i permită să stea îmbrăcată cu el în pat.

Amintindu-şi victoria din noaptea trecută, Philip zâmbi şi începu să se joace cu vârfurile cosiţelor Christinei. Observă pata de sânge roşu-închis de pe cearşaf şi îl dură puţin zgârieturile de pe spate. Ce femeie găsise! Se lăsase cu totul în voia lui ieri-noapte, după ce îşi recunoscuse înfrângerea. Îl iubise cu aceeaşi pasiune înflăcărată ca şi a lui. Poate ar fi trebuit s-o ia de nevastă ca să fie sigur că n-o să-l părăsească niciodată. Dar îl refuzase o dată şi nu avea cum să o forţeze să se mărite cu el.

După ce se dădu jos din pat, Philip deschise scrinul în care îşi ţinea hainele şi îşi puse o pereche de pantaloni bej-deschis şi o tunică albă cu mâneci lungi. Ieşi din cort şi, văzând-o pe Amine lângă foc, o rugă să le aducă micul dejun. Apoi se asigură că Victory, iapa lui, şi cei doi cai din ţarc care tocmai fuseseră furaţi erau bine. Îi plăcea să lucreze cu aceste animale nobile şi îmblânzirea celor noi avea să-i dea ceva de făcut în afară de Jefuirea caravanelor.

Philip îşi aminti expresia sceptică de pe faţa

negustorului bătrân şi gras, în timpul atacului din urmă cu o zi, când îl întrebase dacă erau cărţi în caravană. Philip luase doar lucrurile pe rare le dorea pentru Christina şi poruncise oamenilor lui să ia numai alimente şi alte lucruri de strictă necesitate. Nu avea nevoie de bogăţiile pe care le putea strânge din jefuirea caravanelor, căci avea în Anglia toată averea care îi trebuia. Mama sa îi lăsase un domeniu foarte bogat, precum şi un titlu nobiliar.

În schimb, fratele său vitreg, Rashid, prăda totul în timpul unui jaf, şi nu-l prea interesa dacă între timp se întâmpla să moară cineva. Rashid era un bărbat crud şi aprig. Philip se bucura că, de la întoarcerea sa, nu-l mai văzuse prin tabără. După ce o mai mângâie o dată pe Victory pe botul cenuşiu şi catifelat, Philip se întoarse în cort. O găsi pe Christina stând pe sofa şi luându-şi micul dejun. Îşi scosese halatul lui şi îşi pusese fusta şi bluza pe care le purtase în ziua trecută. Când se apropie de ea, îl săgetă cu o privire încărcată de ură care ar fi încremenit orice alt bărbat.

— Speram să fii în toane mai bune decât ieri-noapte, dar văd că nu e aşa, remarcă Philip în treacăt.

— Iar eu speram că vei avea decenţa să nu pomeneşti de noaptea trecută. Dar mi-ai aruncat-o în faţă, ca un ticălos ce eşti! Îţi promit că nu voi mai permite să se repete!

Philip râmji în timp ce se aşeză calm lângă ea.

— Nu face promisiuni pe care nu vei putea să le ţii, Tina.

Christina îi întoarse căutătura răutăcioasă, dar el o apucă repede de încheietura mâinii.

— Acum nu avem timp să ne certăm, scumpa mea. Te sfătuiesc să-ţi foloseşti energia într-un scop mai bun şi să-ţi termini micul dejun. După aceea, te iau să te scalzi.

— Nu, mulţumesc. Am făcut baie ieri-seară, spuse ea pe un ton demn.

Ochii lui Philip se îngustară, ceea ce era semn rău. Christina tresări când o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa la el.

— Acum văd de ce îmi purtai halatul azi-dimineaţă! explodă el, zgâlţâind-o cu violenţă. Prostuţă ce eşti! Crezi că suntem singurul trib din locurile-astea? Mai sunt cel puţin o duzină, iar noi împărţim apa şi locul de scăldat cu tribul lui Yamaid Alhabbal. Tribul lui nu vorbeşte engleza ca al meu. Ştii unde ai fi în dimineaţa asta dacă te-ar fi găsit un om din tribul lui? Ai fi vândută la un târg de sclavi - aducându-le o sumă frumuşică. Şi asta după ce Yamaid Alhabbal şi oamenii lui s-ar fi înfruptat cu toţii din farmecele tale. Philip o împinse mai încolo şi se ridică în faţa ei, privind-o cu ochi de gheaţă, neînduplecaţi. Îţi interzic să mai ieşi din tabără neînsoţită. Mă auzi?

— Da, spuse ea, supusă.

Văzând cât de speriată era, Philip se calmă.

— Îmi pare rău, Tina. M-am înfuriat aşa pentru că, dacă ai fi vândută, nu ştiu dacă te-aş putea găsi. Bătrânul gras şi bogat care ar plăti cel mai mult pentru tine te-ar ascunde bine, de teamă să nu te piardă. N-aş vrea să se întâmple aşa ceva mai mult decât vrei tu.

— Fii sigur că voi ţine seama de avertizarea ta şi voi fi mai atentă pe viitor, răspunse Christina, netezindu-şi fusta, deşi materialul nu era mototolit. Acum, te rog să mă scuzi, am ceva de cusut care trebuie făcut imediat.

Christina luă un sul de material şi dispăru în dormitor. Philip clătină din cap. „Îşi revine repede, cu siguranţă”, se gândi el - de la spaimă şi disperare trecuse la răceală şi dispreţ.

După ce mâncă pe săturate, Philip o luă agale spre dormitor şi trase draperia cea grea.

— Că veni vorba, draga mea, nu pierde timpul să-ţi coşi cămăşi de noapte, căci aici nu vei avea ocazia să dormi în ele.

Philip se aplecă să evite perna care veni în zbor după

el. Râse cu poftă, apoi ieşi din cort. Astăzi începea să lucreze cu caii sălbatici: „Poate că se vor dovedi mai uşor de îmblânzit decât domnişoara Wakefield!”

În seara aceea, după cină, Philip se odihnea pe sofa, urmărind-o leneş cu privirea pe Christina. Ea stătea în faţa lui, cosând o bucată de material verde-deschis şi ignorându-l cu desăvârşire. Atitudinea ei îl irită, dar hotărî să nu-i dea satisfacţia de a şti ce stare îi provoca. Închise ochii şi îşi lăsă gândurile să zboare, îşi petrecuse ultima parte a serii cu tatăl său, căruia îi povestise despre Paul şi tânăra lui soţie. Deşi Yasir nu-l mai văzuse pe Paul de mulţi ani, îşi iubea la fel de mult fiul. Philip spera că Paul să vină măcar o dată în vizită la tatăl său. Bătrânul nu urni avea mult de trăit. Oamenii mureau înainte de vreme în ţinutul acesta.

Când Yasir hotărâse să-şi mute tribul la poalele munţilor, Philip fusese încântat. Nu-i plăcuse niciodată viaţa de nomad prin deşert, mereu cutreierând de la o oază la alta. Tribul trăia În zona muntoasă de opt ani. Poate că Philip n-ar fi stat aşa mult cu tatăl lui dacă nu s-ar fi mutat pentru totdeauna în această regiune, unde era mult mai răcoare. Se găsea şi suficientă apă pentru a face baie zilnic. Iar tabăra lor era situată într-un loc din care puteau curma uşor un atac, dacă era necesar. Philip nu ştia dacă va sta în Egipt şi după moartea tatălui său. Dar acum că o avea pe Christina, probabil că avea să rămână. Nu putea s-o ducă înapoi în Anglia, pentru că acolo i-ar fi fost mult mai uşor să fugă de la el.

Întinzându-se lenevos, Philip deschise ochii şi o văzu pe Christina moţăind pe canapea. Se ridică şi înconjură încet masa ca să ajungă lângă ea. Îi mângâie cu ochii părul despletit; coama strălucitoare acoperea perna şi se unduia spre podeaua din spatele ei. Era făcută ghem ca o fetiţă care visează lucruri nevinovate. Abia dacă mai semăna cu femeia senzuală de noaptea trecută.

Philip se aplecă s-o ia în braţe. Dar Christina sări

imediat şi o zbughi în celălalt capăt al cortului. Se întoarse să vadă dacă el nu o urmărea.

— Aşadar... doar te prefăceai că dormi. El se îndreptă de spate, aruncându-i o privire amuzată. Este cam târziu pentru jocuri, scumpa mea.

— Te asigur că nu mă joc, i-o întoarse ea, băţoasă, dându-şi în spate părul care îi căzuse peste sâni.

— Nu voiam decât să te duc în braţe până-n pat. Dar acum că te-ai trezit - mă gândesc să facem lucruri mai plăcute, o tachină Philip, venind încet spre ea.

— Nu! se răsti ea, retrăgându-se din calea lui. Şi nu voi dormi în patul ăsta cu tine. E indecent. Mai bine dorm pe podea!

El râse încetişor în timp ce o încolţea în partea din spate a cortului.

— Nu ţi-ar plăcea să dormi pe podea, Tina. Uneori, e foarte rece noaptea şi ţi-ar prinde bine trupul meu cald lângă tine. Iarna nu e departe!

— Prefer să îndur frigul decât avansurile tale, îi răspunse ea cu ţâfnă.

Încercă să se strecoare pe lângă el şi să fugă.

— Ieri-seară nu erai în dispoziţia asta, Tina, zise el. O prinse în braţe şi şi-o aruncă pe umăr, fără pic de delicateţe.

Ea se zbătu din răsputeri în timp ce Philip traversă iute cortul, iar apoi o azvârli în pat.

— Cred că e timpul să-ţi dau o lecţie, Tina. Eşti o femeie foarte pasională, chiar dacă nu vrei s-o recunoşti!

Când încercă să-i scoată hainele, Christina se luptă cu înverşunare. Nu numai că dădea cu picioarele în el şi se zbătea, dar arunca asupra lui şi o ploaie de blesteme pe care nici nu visase că le poate şti o adevărată doamnă. Reuşi în sfârşit să-i tragă bluza peste cap şi apoi fusta. Îşi aruncă repede propriile haine pe jos şi o ţintui în pat cu trupul lui.

— Limbajul tău nu e deloc potrivit pentru o doamnă,

scumpa mea, îi spuse el râzând. Trebuie să-mi spui odată cum ai dobândit aşa un vocabular ciudat.

Christina făcu un ultim efort să-l împingă de pe ea, apoi schimbă tactica şi rămase nemişcată sub el.

Deschizându-i gura cu a lui, Philip o sărută pasional, dar ea nu-i răspunse. Juca un nou joc, se gândi el. Dar nu va fi în stare să reziste mult timp. Mutându-se într-o parte, Philip îşi coborî gura pe sânii ei plini, sugând şi tachinându-i pe rând, pe fiecare. Îşi plimbă o mână în jos, pe pântecele ei, până se opri între picioarele Christinei. Degetele i se mişcară înainte şi înapoi cu delicateţe pe carnea ei moale, până ce ea începu să geamă de dorinţă.

— O, Philip, murmură ea, ia-mă!

Philip se sui deasupra ei. Ea îl luă de gât şi îi primi dornică sărutările. Intră încet în ea, apoi o posedă repede şi tare, până când pasiunea lor explodă, făcându-i să se înalţe pe culmile extazului împărtăşit.

Capitolul 10

Zorii veniră încet pentru Christina. Avusese un somn agitat toată noaptea, trezindu-se de-a binelea pe când cortul încă mai era cufundat în întuneric. Acum, când primele raze de soare luminau dormitorul, Christina îl privea cu îndrăzneală pe bărbatul care îi înfrânsese voinţa noaptea trecută. Se luptase cu disperare să-şi înăbuşe dorinţele pe care i le trezea Philip când o mângâia, dar nu putuse rezista atingerilor lui. I se predase cu totul. Îl implorase să o posede.

„În ce m-a transformat?” se gândi Christina, furioasă. „Ca o căţea în călduri, aşa îl doream.”

Ochii i se plimbară pe tot corpul lui gol. Era perfect alcătuit: zvelt, musculos şi puternic. Apoi îi studie faţa: atât de aspră şi frumoasă când era treaz; aşa copilărească şi încântătoare când dormea. Părul negru i se cârlionţa uşor la ceafă, în dezordine după o noapte de somn. Philip arăta ca Făt-Frumos pe care îl visase în copilărie, dar personajul pe care îl întruchipa era un diavol!

Deodată, Christina tresări la auzul unei voci baritonale.

— Abu, spuse bărbatul, abia acum am aflat că te-ai întors. Trezeşte-te!

Un tânăr înalt şi subţirel, pe care Christina nu-l mai văzuse înainte, intră în dormitor, dar se opri brusc.

Bărbatul se uită la Philip, care tocmai se trezea, şi apoi la Christina. Un rânjet larg i se aşternu încet pe chipul

oacheş atunci când Christina trase păturile pe ea, ruşinată că fusese văzută în pat cu Philip.

— Iertare, frate. N-am ştiut că te-ai căsătorit, spuse el cu inocenţă. Când a avut loc fericitul eveniment?

Philip se ridică în capul oaselor pe marginea patului şi se încruntă la celălalt bărbat.

— N-a fost nicio căsătorie, aşa cum simt sigur că ştii deja. Acum, dacă ţi-ai potolit suficient curiozitatea, vrei să fii amabil să pleci din dormitorul meu?

— Cum doreşti, Abu. Voi aştepta să iau masa de dimineaţă cu tine, îi răspunse el.

Rânji din nou când se răsuci pe călcâie şi plecă din cameră. Cu prudenţă, Christina ieşi de sub pături şi se întoarse spre Philip.

— Cine e tânărul ăsta? întrebă ea, furioasă. Cum îndrăzneşte să intre aşa în dormitorul tău? Nu am dreptul la niciun pic de intimitate aici?

Philip se ridică în picioare şi se întinse, leneş. Îşi puse tunica şi pantalonii şi se aşeză pe pat să-şi tragă cizmele.

— Nu-mi răspunzi? se răţoi la el.

Philip se întoarse cu faţa spre Christina şi râse de mânia ei.

— Asta n-o să se mai întâmple, scumpa mea. Aşa e fratele meu vitreg, Rashid, şi ăsta e doar unul dintre jocurile pe care le face pentru a mă enerva. Dormitorul meu este singurul loc în care poţi să fii sigură că vei fi ferită de ochii întregii lumi - în afară de ai mei. Şi acum, îmbracă-te, o îndemnă el, strângându-i hainele şi dându-i-le. Rudele mele abia aşteaptă să te întâlnească.

Când ieşi din odaie, Philip nu văzu limba pe care Christina o scosese la el, ca un copil. „Ce mai frate”, se gândi ea în timp ce se îmbrăca grăbită. „Oare de câte surprize voi mai avea parte? Acum mai am şi acest frate cu care să mă lupt - alt barbar, fără îndoială.”

Îşi perie părul încurcat şi îl strânse la spate cu o bucată de şiret tăiată din cel pe care i-l dăduse Philip. Christina

şi-ar fi dorit o oglindă, dar n-avea de gând să-i ceară lui Philip una.

Amândoi fraţii şedeau pe sofa şi îşi luau masa de dimineaţă când Christina trase draperiile. Erau atât de necivilizaţi, că nici nu se ridicau când intra o doamnă în cameră, se gândea Christina. Traversă cortul până în faţa lor, unde rămase în picioare.

— Numele meu e Rashid Alhamar, spuse fratele lui Philip, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioare. Şi tu trebuie să fii Christina Wakefield.

Ea dădu din cap, luă o bucată de pâine şi se aşeză pe sofaua din la|a lor.

În afară de înălţime, Rashid nu semăna deloc cu Philip. Avea tenul mult mai închis la culoare, părul negru şi ochii căprui. Chipul lui era al unui băieţandru, aproape efeminat, cu pielea netedă, catifelată, pe când Philip avea trăsături aspre şi barbă deasă. Philip era lat în umeri şi musculos, iar Rashid era într-adevăr slab.

Fratele tău oferă o recompensă generoasă celui care i te va aduce înapoi teafără şi nevătămată, spuse Rashid. Am auzit că el şi oamenii lui te caută în toate caravanele şi triburile din deşert.

— Dar spune-mi, rogu-te, n-ai dori să iei dumneata recompensa asta, domnule Alhamar? îl întrebă Christina pe un ton glacial.

Întrebarea ei îl făcu pe Philip să se încrunte.

— Să nu mai vorbim despre recompensă, îi zise el lui Rashid, cu o răutate în voce. Îţi spun o dată pentru totdeauna. Christina va rămâne aici pentru că aşa vreau eu. Ca şef al acestui trib, nimeni nu-mi va pune întrebări în privinţa ei. Este femeia mea şi va trebui tratată ca atare. Iar tu nu vei mai intra niciodată în dormitorul meu.

Rashid râse.

— Nura a zis că o aperi peste măsură pe femeia asta. Acum văd că are dreptate. Nura e geloasă pe noua ta femeie, să ştii. A sperat întotdeauna să ajungă ea nevasta

ta.

— Ah, femeile! Philip ridică din umeri. Nu i-am dat Nurei niciun motiv să spere că o voi lua de soţie.

— Dar Nura e la fel ca toate femeile tinere din trib. Toate tânjesc după tine.

Christinei i se păru că simte invidie în vocea lui.

— Am vorbit destul despre femei, răspunse Philip pe un ton acru. Unde ai fost până acum, Rashid? Şi de ce nu erai aici când m-am întors în tabără?

— Am fost în El Balyana, unde am auzit că face popas o mare caravană. Acolo am aflat de dispariţia Christinei. Caravana a sosit cu două zile mai târziu, altfel aş fi fost aici să te întâmpin la întoarcere.

Scoţând o punguţă de sub veşmânt, Rashid o deschise şi turnă conţinutul pe masă.

— Ăsta-i motivul pentru care am aşteptat aşa mult. Ştiam unde sunt ascunse, aşa că a fost foarte uşor să le fur.

Christina făcu ochii mari când văzu minunatele bijuterii rostogolindu-se pe masă. Erau diamante, smaralde, safire, toate enorme, precum şi alte pietre preţioase pe care nu le cunoştea. Dar cea mai frumoasă nestemată era un rubin uriaş, ale cărui multe faţete sângerii scânteiau puternic. Numai rubinul ar fi constituit o răsplată regească.

— Bineînţeles, pentru că tu eşti şeful tribului, toate sunt ale tale, spuse Rashid cu glas şovăielnic.

— Şi ce să fac eu cu o pungă de nestemate? zise Philip, râzând. Aici nu am nevoie de bogăţii, nici nu mi le doresc. Poţi să păstrezi bijuteriile, întrucât tu ţi-ai dat osteneala să le furi.

— Speram să-mi spui asta, Abu. Rashid puse nestematele la loc În pungă, pe care şi-o ascunse sub veşmânt.

— Sper doar să le foloseşti în mod înţelept, îi spuse Philip. Ai fost să-l vezi pe tata?

— Mă duc acum la el. S-a îmbolnăvit rău cu câteva luni în urmă. Maidi l-a făcut bine, dar n-a mai fost aşa puternic de atunci. Mă tem că nu mai are mult de trăit, spuse Rashid, fără emoţie În glas.

Philip îşi conduse fratele la plecare şi rămase la intrarea în cort, cu ochii aţintiţi la tabără. Ce fel de om era Philip, se întrebă Christina, de putea să audă cu atâta nepăsare că tatăl lui era pe moarte? Ce fel de om putea să refuze nişte bijuterii care valorau o avere, de parcă ar fi fost nişte pietre obişnuite? Oare avea să-l înţeleagă vreodată pe bărbatul care o făcuse amanta lui? Dorea oare să-l înţeleagă?

Philip se întoarse încet, ridicând ambele mâini să-şi dea în spate părul ce îi căzuse pe faţă. Christina citi tristeţea în ochii verzi.

Asta însemna că, totuşi, simţea durere. Deodată, îşi dori să se dură la el şi să-l ia în braţe, făcându-l să uite de durere. Ce era cu ea? Doar îl ura. În plus, el doar ar fi râs de ea.

Cred că e timpul să te prezint oamenilor din tribul meu, spune el încet, după ce traversă cortul până în faţa ei. Îi luă bărbia Ini re degete şi i-o ridică spre el. Adică... dacă nu ai altceva mai Important de făcut.

— Cusutul mai poate să aştepte, îi răspunse ea.

Mâna lui Philip coborî pe talia ei subţire când ea se ridică în picioare. Stăteau la doar câţiva centimetri unul de celălalt, iar apropierea lui îi accelera Christinei pulsul. Simţi că se topeşte, pierzându-şi controlul. Detesta efectul pe care îl avea asupra ei. Trebuia să spună ceva ca să rupă vraja ce-i învăluia.

— Vreţi să plecăm acum, alteţă? întrebă ea cu sarcasm.

— Nu e nicio alteţă aici, Tina. Ţi-am zis să-mi spui Philip. Mâna lui o strânse de talie.

— Da, alteţă, îi răspunse ea, sfioasă.

— Ajunge! tună el. Dacă vrei să te pun pe genunchi cu fundul în sus şi să scot demonii din tine, atunci continuă.

Dar mai bine te-ai duce să-ţi pui papucii.

Christina nu mai aşteptă să vadă dacă Philip îşi va pune în practică ameninţarea. O zbughi în dormitor şi, găsindu-şi papucii sub pat, şi-i puse repede şi se întoarse în odaia principală.

Philip, cu o mână mai jos de talia Christinei, o conduse afară. Se opriră la primul cort din stânga celui al lor.

— Said, eşti acolo? întrebă Philip de la intrare.

— Pofteşte, Abu. Fă-mi onoarea de a intra în casa mea, spuse un bărbat scund şi voinic, dând deoparte bucata de pânză de la intrarea în cort.

Când intrară, Christina văzu că întreaga familie părea să fie acolo. Femeile erau într-o parte a cortului: una frământa aluatul, alta stătea pe jos, hrănind un bebeluş, şi o bătrână pregătea carnea. Bărbaţii stăteau în partea opusă, curăţându-şi puştile şi tot felul de cuţite.

— Ea e Christina Wakefield, le spuse Philip tuturor, care priviră spre ea. Christina, el e vechiul meu prieten Said, iar ea e soţia lui, Maidi. Făcu semn spre bătrâna care pregătea carnea. Maidi are grijă de tatăl meu acum, că e bolnav, şi ne face de mâncare. Tânăra din dreapta e fiica ei, Nura.

Christina făcu ochii mari când o văzu pe frumoasa fată cu păr negru care nu părea mai mare decât ea. Avu impresia că zăreşte ostilitate în ochii Nurei şi îşi aminti că fata sperase să devină soţia lui Philip.

— Şi tânăra femeie cu bebeluşul e cumnata ei, Amine.

Christina îi zâmbi şi ea brunetei drăgălaşe care părea să aibă în jur de 20 de ani. Ea era cea care le adusese ieri mâncarea şi care-i împrumutase hainele Christinei. Dacă avea ocazia, Christina se putea împrieteni cu ea.

— Ăştia sunt fiii lui Maidi: Ahmad, Saadi şi Syed, soţul lui Amine, spuse Philip în încheiere.

Fiecare dintre fii înclină din cap la rândul său. Christina îi recunoscu pe Ahmad şi Saadi - erau cei doi tineri care îl ajutaseră pe Philip s-o răpească. Syed era de vârsta lui

Philip şi avea o cicatrice lungă ce îi brăzda obrazul drept.

— Sunt încântată să vă cunosc pe toţi, spuse Christina.

— Noi suntem onoraţi să te cunoaştem, Christina Wakefield, îi spuse Said, zâmbindu-i plăcut. Acum văd de ce şi-a dat şeicul Abu atâta osteneală să te aducă aici. Eşti înzestrată cu o frumuseţe excepţională.

— Mă flatezi, Said, dar eu…

Philip o întrerupse.

— N-a fost nicio osteneală, aşa cum pot confirma Ahmad şi Sandi, dar Christina mai trebuie să-i cunoască şi pe fraţii tăi, aşa că plecăm acum. O împinse pe Christina afară din cort.

— Înţeleg. Poate altă dată, strigă Said după ei, părând mâhnit.

Christina se întoarse spre Philip, cu mâinile în şolduri şi ochii scăpărând scântei.

— De ce m-ai întrerupt aşa? îl întrebă.

— Mai bine ai coborî tonul, Tina, dacă-ţi cunoşti interesul. Nu glumeam când ţi-am spus că ne batem femeile pentru lipsă de respect, îi zise Philip cu asprime. Te-am întrerupt pentru că era cât pe ce să spui că eşti aici împotriva voinţei tale. O ştie toată lumea de aici. Dar, dacă ai fi spus-o în public, ar fi fost jenant pentru mine. Câteva bice bune sunt probabil tot ce ai nevoie să te îmblânzeşti. Philip o apucă de umăr cu brutalitate.

— Nu! exclamă Christina, dându-se înapoi. Voi fi cuminte, îţi… îţi promit! adăugă ea disperată, tremurând din tot corpul.

— Christina, gata! îi ceru Philip pe un ton blând. N-o să te biciuiesc acum. Nu m-ai adus încă până acolo.

O luă în braţe şi o ţinu la pieptul lui cu tandreţe până se opri din tremurat. N-o să-l înţeleagă niciodată pe acest bărbat. Adineauri o ameninţa cu bătaia, iar acum o strângea în braţe cu tandreţe şi iubire.

Iubire? De ce se gândea la asta? Philip nu o iubea. Doar o dorea. Iar iubirea şi dorinţa se deosebeau la fel de mult

ca ziua de noapte. Nu putea spera să părăsească locul ăsta dacă inima lui nu se îmbuna faţă de ea şi nu o lăsa să plece, aşa cum îi dăduse tatăl lui drumul soţiei sale.

— Te simţi bine acum, Tina? o întrebă el cu glas răguşit, ridicându-i faţa spre a lui.

— Da, răspunse Christina în şoaptă, fără să deschidă ochii.

O duse apoi să-i cunoască pe cei doi fraţi ai lui Said şi familiile lor numeroase. Christina observă că toate femeile tinere se uitau la Philip cu dorinţă în priviri. Deci Rashid avea dreptate, se gândi ea. Toate speraseră să-l cucerească pe Philip înainte s-o aducă pe ea tocmai din Anglia pentru a se făli cu ea în faţa lor. Probabil că toate o urau - iar Nura cel mai mult.

În acea după-amiază, Christina termină fusta la care cosea şi fu destul de mulţumită de rezultat. Croise fusta după cea pe care o purta, dar din mătase verde pal, şi o bordase la poale cu dantelă verde-închis.

Putea să poarte fusta de mătase verde cu bluza verde-închis a lui Amine cât timp lucra la una mai asortată. Hotărâse că la început avea să facă mai degrabă fuste şi bluze simple decât rochii. Nu-i păsa dacă hainele pe care şi le făcea erau prea elegante pentru viaţa din tabără. Christinei îi plăcea să poarte haine frumoase. O făceau să se simtă bine, oriunde se afla.

Înainte de cină, Philip veni s-o ducă pe Christina la locul de scăldat, cu un cuţit legat la picior pentru a o apăra. Intră cu ea în apa caldă, dar nu încercă s-o atingă de această dată.

După ce făcu baie, Christina îşi puse fusta cea nouă. Philip nu comentă decât:

— Coşi repede, Tina.

Rashid li se alătură la cină şi nu-şi luă ochii de la Christina toată seara. Atenţia pe care i-o dădea femeii lui îl enerva pe Philip, aşa că ea se retrase devreme, lăsându-i pe cei doi fraţi să discute despre treburile

tribului. Mai târziu, când Philip veni în pat, Christina se prefăcu adormită aşteptându-se să încerce din nou s-o posede. Dar Philip doar o trase spre el şi adormi imediat.

Capitolul 11

Următoarele zile trecură încet, iar Christina şi Philip îşi formară o rutină. Luau mesele împreună, dar el o lăsa singură dimineaţa şi după-amiaza. O ducea la iaz să facă baie în fiecare seară, înainte de cină, şi stătea cu ea după ce mâncau, curăţându-şi armele, citind sau doar meditând. Făcea dragoste cu ea în fiecare noapte şi în fiecare noapte ea i se împotrivea până când pasiunea îi înfrângea rezistenţa şi o copleşea. Christina nu putea să nege că el îi dăruia plăcere, dar asta o făcea să-l urască mai mult ca oricând. Philip îi dădea emoţii ciudat de amestecate. Era nervoasă de fiecare dată când el se afla în preajma ei. Nu putea să-i prevadă niciodată reacţiile. O făcea să-şi piardă stăpânirea de sine, înfuriind-o şi apoi prefăcându-i mânia în teamă. Şi îi era frică de el, căci era încredinţată că o va bate dacă îl provoca prea mult.

Trecuse o săptămână de când Philip o adusese în tabără. Neavând altceva de făcut, femeia îşi terminase bluza de mătase verde şi încă două fuste, dar se plictisise de cusut. Se săturase să stea în cort de dimineaţă până seara, în fiecare zi. În acea dimineaţă, Philip plecase imediat după micul dejun, fără să-i spună o vorbă. Ştia că e supărat pe ea fiindcă nu-i spusese de ce plânsese cu o noapte în urmă. Cum ar fi putut să-i spună că plânsese pentru că trupul ei o trădase? Fusese atât de hotărâtă să nu se lase înduplecată de mângâierile lui şi să stea nemişcată sub el. Dar, cu răbdare, Philip o trezise la viaţă,

răpindu-i voinţa, aşa cum făcea în fiecare noapte. Dar Philip nu se mulţumise să o înfrângă o singură dată. Îşi afirmase din nou puterea asupra ei, fără milă, iar ei îi plăcuse la nebunie fiecare minut. Dar, când terminase cu ea şi se rostogolise pe partea lui de pat, izbucnise în plâns. Iar când el încercase s-o liniştească, plânsese şi mai tare şi îi spusese s-o lase în pace. Fusese dezgustată de ea însăşi că îi plăcuse actul, şi era mai mult decât furioasă pe el. Dar, atunci când refuzase să-i dea o explicaţie, mânia lui ajunsese la culme. Christina plânsese până când adormise în cele din urmă.

Acum, când dimineaţa era pe sfârşite, Christina amorţise de plictiseală. Puse deoparte materialul pe care îl cosea şi se duse la intrarea în cort. Soarele părea atât de atrăgător, aşa cum îşi trimitea razele printre ienuperi, încât Christina îşi uită, frica de reacţia lui Philip. O luă pe ocolite spre ţarcul cu animale, bucurându-se de căldura soarelui.

Rămase pe loc încremenită, când îl văzu pe Philip. Era în ţarcul cel mare cu Ahmad, care stătea călare pe un frumos cal arab. Ceilalţi cai păşteau liniştiţi pe povârniş, alături de oi. Cu mult curaj, Christina îşi continuă drumul. Când ajunse la gardul ţarcului, calul se agită.

Philip se întoarse să vadă ce-l deranja pe animal şi ochii i se îngustară ameninţător când o zări pe Christina. Linişti calul, apoi ajunse la ea din câţiva paşi mari.

— Ce cauţi aici? o întrebă el, supărat. Nu ţi-am dat voie să pleci din cort.

Christina se strădui să-şi stăpânească furia care creştea în ea.

— Nu mai suportam să stau în cort nicio clipă, Philip. Nu sunt obişnuită să fiu închisă undeva. Trebuia să simt mângâierea soarelui şi să respir aerul dimineţii. Nu pot să stau aici şi să mă uit la tine? Mă interesează ce faci tu în fiecare zi, minţi ea.

— Dresez caii ăştia, printre alte lucruri, zise el.

— Pentru ce? întrebă Christina, trăgând de timp.

— Chiar vrei să ştii, Christina? Sau joci alt joc?

— Nu pot să câştig jocul când tu mi-eşti adversar, aşa cum ştii prea bine, remarcă ea, bosumflată. Chiar aş vrea să ştiu cum îţi dresezi caii.

— Foarte bine. Ce ai vrea să ştii?

— Ce îi înveţi să facă?

— Să-mi execute comenzile doar când îi apăs cu genunchii, fără să îi strunesc cu hăţurile. Uneori, n-avem mâinile libere să ţinem frâiele, cum se întâmplă în luptă sau după un atac. Mai am un scop, căci caii noştri nu pot fi furaţi dacă nu sunt ademeniţi. Nu duc în spinare un călăreţ care îi struneşte cu hăţurile.

— Ce chestie ingenioasă! spuse Christina, din ce în ce mai interesată. Dar cum îi înveţi pe cai apăsările astea?

— Calul e dus într-o anumită direcţie, să zicem la stânga, iar călăreţul îl apasă pentru această direcţie. Continuăm cu o singură direcţie până o învaţă calul.

— Dar cum opreşti calul?

— Cum nu călărim cu şei, îi înfigem picioarele în coaste ca să-l oprim. Eşti mulţumită acum?

— Da. Pot să mai stau să mă uit la tine un timp? întrebă ea cu sfială.

— Dacă taci şi nu deranjezi calul, îi spuse el. Se uită la ea întrebător mai multă vreme, apoi se îndepărtă.

Aşadar, câştigase. Scăpase pentru un timp din afurisitul ăla de cort. Christina îşi lăsă gândurile să zboare, aţintindu-şi ochii albaştri-verzui asupra lui Philip. Cât Îşi dorea să călărească şi ea un animal atât de frumos! Poate îl îndupleca pe Philip să o lase să se suie pe unul dintre caii lui sau, mai bine, să-i dea un cal nedresat încă. N-ar fi fost la fel ca atunci când galopa cu Dax pe câmpurile verzi de acasă, dar tot ar fi fost mai bine decât să nu călărească deloc. Christina îşi dădu brusc seama că se gândea la un viitor în această tabără. La naiba, de ce nu venise John să o salveze? Dar John o credea probabil

moartă. Trebuia să găsească un mod de a evada, dar nu putea să fugă singură. Avea nevoie de un ghid care s-o ajute să traverseze deşertul şi s-o apere de triburile de bandiţi. Îi trebuiau cai, mâncare şi apă.

Îşi putea permite să aştepte până se plictisea Philip de ea? Cât avea să dureze? Şi era posibil ca bărbatul să n-o trimită la fratele ei când nu o mai dorea. Putea s-o vândă ca sclavă pentru haremul cuiva. Dar poate îl convingea pe Philip să-i dea drumul dacă îl făcea să se îndrăgostească de ea! Şi cum să reuşească asta atunci când el ştia că îl urăşte? în plus, îi spusese că nu-i dorea decât trupul.

— Christina.

Ea se uită în ochii verzi, câmbitori, ai lui Philip.

— Te-am strigat de două ori. Ai un fel ciudat de a-mi arăta că te interesează ce fac.

— Îmi pare rău, zise Christina, zâmbindu-i şi ea. Mă gândeam la calul meu, Dax, şi la cât mi-ar plăcea să mă plimb, călare.

— Călăreai des acasă?

— O, da! în fiecare zi, ore întregi, spuse ea cu entuziasm în voce.

Se întoarseră pe jos în tabără, unde îi aşteptau pe masa din cort castroane aburinde cu terci de ovăz, orez şi bomboane pentru prânz. Era şi un ceainic pentru Christina, precum şi un alt burduf cu vin pentru Philip.

— În după-amiaza asta voi pleca din tabără pentru ceva vreme, spuse Philip în timpul mesei. Îl las pe Ahmad să păzească acest cort cât voi fi eu plecat. Vei fi păzită pentru protecţia ta, asta-i tot.

— Dar unde te duci?

— La un *ghazw,* zise el iritat.

Era evident că atinsese o coardă sensibilă, ceva despre care Philip nu voia să vorbească. Dar curiozitatea feminină o făcu să insiste.

— Un *ghazw?* Ce-i asta?

— Christina, de ce-mi pui mereu atât de multe

întrebări? În vocea lui Philip se simţea furia, care o făcu să tremure, deşi era cald. Este un atac, dacă vrei să ştii neapărat. Syed a localizat o caravană azi-dimineaţă. Deoarece proviziile noastre se împuţinează văzând cu ochii, vom lua ce avem nevoie să ne mai ajungă pentru un timp. Eşti mulţumită de răspuns sau mai vrei să ştii ceva?

— Nu cred că vorbeşti serios! Christina era îngrozită. Se opri din mâncat şi se uită în ochii lui verzi, care acum erau reci. De ce nu cumpăraţi ce aveţi nevoie? Rashid are toate nestematele alea pe care le-ai refuzat. Şi tu trebuie să ai averea ta. De ce să furaţi de la alţi oameni?

Philip stătea în faţa ei, iar scânteile galbene din ochii lui verzi dispăreau pe când se uita la ea cu mânie.

— Nu voi suporta să-mi mai pui acţiunile sub semnul întrebării, Christina. Îţi voi spune o dată pentru totdeauna: atacurile asupra caravanelor fac parte din modul de viaţă al tribului meu. Jefuim pentru a supravieţui, aşa cum am făcut întotdeauna. Luăm doar ce avem nevoie. Nu am avere aici, pentru că nu am nevoie. Rashid îmi poartă pică, ceea ce înţeleg, de aceea nu-i înfrânez lăcomia de bogăţii. Îl las să-şi păstreze ce fură. Nu-mi mai pune nicio întrebare despre asta!

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din cort ca o furtună. Christina era zguduită. Se simţea de parcă ar fi căzut într-un puţ fără fund. Philip era un bandit! Cu siguranţă că omorâse oameni fără milă în timpul acestor atacuri. Probabil că îi plăcea să ucidă! Şi ea - Christina Wakefield - era la mila lui. Christina tremura din toate încheieturile, incapabilă să se stăpânească, gândindu-se la furia care pusese stăpânire pe el. Oare avea s-o omoare dacă mergea prea departe? Era un bandit, şi ea ştia unde se afla tabăra lui. Oare o va lăsa Philip să plece, ştiind acest lucru?

Christina auzi caii ieşind în galop din tabără. Philip pleca să jefuiască o caravană şi numai Dumnezeu ştia ce

altceva avea să mai facă, se gândea Christina. Nu putea să suporte această nouă spaimă. Trebuia să ştie ce avea de gând să facă în privinţa ei. Dacă urma să moară, voia s-o ştie. Ducându-se repede la intrarea în cort, îl găsi acolo pe Ahmad stând pe jos în faţa intrării. Îşi curăţa cu meticulozitate o sabie lungă de argint, cu mâner curbat.

— Ahmad, se încumetă ea, şoptit, pot să-ţi pun o întrebare?

El îi aruncă o privire ciudată.

— Nu e bine. Femeile nu pun întrebări. Nu se cuvine.

Asta era prea mult. Oamenii ăştia erau nişte barbari!

— Dar, Ahmad, eu n-am fost crescută ca femeile voastre. Am fost crescută să fiu egală cu bărbaţii, nu poţi înţelege asta? Doar voiam să ştiu dacă Abu a mai adus aici altă femeie înaintea mea, spuse ea, sperând ca el să nu creadă că e geloasă.

Ahmad zâmbi.

— Nu, tu eşti prima femeie pe care a adus-o vreodată şeicul Abu în tabără.

— Mulţumesc, Ahmad, îi zise ea, zâmbindu-i la rândul ei.

Întorcându-se în cort, Christina măsură podeaua cu pasul. Asta nu îi era de niciun ajutor. Dacă ar mai fi existat o altă femeie, Christina poate ar fi aflat ce i se întâmplase după ce se plictisise Philip de ea. Acum trebuia să-l înfrunte pe Philip şi să-i pună întrebarea care o chinuia. Se rugă să fie în toane mai bune la întoarcere.

Capitolul 12

Soarele era încă deasupra orizontului când ajunseră la poalele muntelui. Călăreau cu viteză, căci caravana era la mulţi kilometri depărtare. Philip spera că nu era caravana unui negustor de sclavi, pentru că aceştia nu aveau multă mâncare la ei.

Afurisita de femeie şi curiozitatea ei! Cum reuşea aşa uşor să-l facă să-şi piardă controlul? Se mândrise întotdeauna cu atitudinea lui calmă faţă de femei - până o întâlnise pe Christina! îl înfuriase noaptea trecută când refuzase să-i spună de ce plângea. Nu înţelegea deloc. Nu mai plânsese niciodată după ce făcuseră dragoste. Avea s-o înţeleagă vreodată? Christina continua să i se împotrivească în fiecare noapte, dar el ştia că îi plăcea cum făcea dragoste cu ea. De ce se opunea la ceva atât de plăcut?

Când venise de dimineaţă la ţarcul cu animale, el ştiuse că interesul ei prefăcut era un pretext să plece din cort. Dar cum putea s-o învinovăţească? Şi el ar fi făcut la fel. Era sigur că nu va mai încerca să fugă - îi era prea frică de el. Poate că reuşea să aibă suficientă încredere în ea, încât s-o lase liberă prin tabără.

Philip îşi aminti expresia îngrozită de pe faţa Christinei când îi spusese că se duce să atace o caravană. Nu avusese intenţia să-i vorbească despre acea parte din viaţa lui. Nu îi plăcea nici lui şi ştia că pe ea o va îngrozi. Dar îl enervase atât de mult curiozitatea ei, că voise s-o

şocheze. Nu era obişnuit să i se pună atâtea întrebări despre viaţa lui, mai ales de către o femeie. Doamne, dar ce femeie! Philip era fericit s-o aibă alături. Îl încânta doar să se uite la frumuseţea ei excepţională. Aştepta cu nerăbdare să se întoarcă în cortul său, ştiind că ea va fi acolo - de voie sau de nevoie. Înainte, cortul lui era un loc singuratic pe care îl evita cât putea de mult.

Pe când se apropiau de caravană, care poposise într-o oază peste noapte, Philip văzu cinci cămile, cu încărcăturile aşezate pe jos într-o grămadă, şi şase bărbaţi strânşi în jurul unui foc. Philip şi ai lui se apropiară în galop să înconjoare tabăra, agitându-şi armele, iar Syed trase două gloanţe pentru a verifica dacă oamenii din caravană intenţionau să lupte sau să-şi predea bunurile de bunăvoie.

Încet, unul câte unul, paznicii caravanei îşi aruncară puştile pe jos. Philip descălecă şi o luă înainte, flancat cu prudenţă de oamenii săi, dar cei şase paznici nu opuseră nicio rezistenţă. Preferau să rămână în viaţă decât să lupte şi să moară pentru proprietatea altora.

Syed îi păzea pe prizonieri în timp ce restul oamenilor deschideau şi jefuiau baloturile. În curând se pregătiră de culcare, dar nu înainte să deschidă nişte vin şi să mănânce came uscată la cină.

A doua zi dimineaţă, încărcară alimentele şi alte bunuri pe una dintre cămile, trimiseră restul caravanei pe drumul ei şi porniră spre munţi. Intrară călare în tabără pe la amurg, în uralele tribului. Duseră caii în ţarc, descărcară cămila şi îi dădură drumul să pască pe dealuri. Philip îi lăsă pe oameni să-şi împartă prada, el ducând doar un cufăr mare în cortul său.

Spera s-o găsească pe Christina într-o dispoziţie mai bună decât fusese după-amiaza trecută. O găsi stând liniştită pe sofa, cu prosopul şi hainele cele noi în poală. Nu-i adresă niciun cuvânt când intră în dormitor să găsească un loc pentru cufăr.

— Mergem să facem baie într-un minut, scumpa mea, îi spuse el voios. Se întoarse în camera principală şi scoase o bocceluţă din dulăpiorul de pe colţ. S-a întâmplat ceva, răsfăţata mea? se interesă Philip, sperând că tăcerea ei nu însemna că mai era supărată pe el.

Dar ea doar se întoarse cu spatele la el şi scuturǎ din cap. Bine, nu va insista să-i răspundă. Fără să mai spună nimic, Philip o trase în picioare şi o duse la scăldat. Christina era încă prea sfioasă să se dezbrace în prezenţa lui. Se întoarse cu spatele la Philip şi îşi scoase încet bluza şi fusta. El îşi stăpâni cu greu dorinţa când o văzu bălăcindu-se în apă. Îndreptându-şi atenţia spre bocceaua pe care o adusese cu el, Philip desfăcu un brici foarte bine ascuţit şi începu să-şi radă barba de o săptămână.

După ce fu mulţumit de rezultat, luă din boccea o altă bucată de săpun şi intră în apă lângă Christina.

Era deja întuneric când se întoarseră în tabără. Focul aprins de curând lumina intens cortul, aruncând umbre săltăreţe în colţuri.

Philip se gândi la supărarea Christinei pe când îşi terminau cina. Această atitudine a ei trebuia să înceteze, căci murea de nerăbdare s-o ia în pat cu el. Iar ea avea să-i cedeze până la urmă după ce opunea obişnuita ei rezistenţă, o ştia. Întinzându-se pe sofa în spatele ei, Philip învârti pe degete buclele ce îi atârnau Christinei pe ceafă. Se aplecă în faţă şi îi atinse uşor cu buzele zona sensibilă din spatele urechii, apoi se uită la pielea de găină ce
0 se făcea pe braţe. Dând pe gât restul vinului din pocal, Philip se ridică şi o luă de mână.

— Hai, Tina, şopti el şi o duse în dormitor, mirat că nu îi opune rezistenţă.

În timp ce îşi scotea hainele, se uită la Christina cum se duce în partea cealaltă a patului şi îşi desface părul, care i se răsfiră minunat în jurul corpului. Îl uimea cât de încet şi provocator îşi scotea fiecare dintre veşminte. Acum

stătea goală în pat, de parcă îl invita să vină la ea. Dar, când se apropie de ea, îi puse mâinile pe piept să-l oprească.

— Philip, trebuie să vorbesc cu tine, spuse Christina, căutându-i privirea cu ochii ei întunecaţi, de culoarea safirelor.

— Mai târziu, scumpa mea, îi răspunse Philip cu glas răguşit şi o reduse la tăcere cu un sărut, dar, făcând un efort, Christina îl împinse de lângă ea.

— Te rog, Philip! E un lucru pe care trebuie să-l ştiu.

El se uită în jos la ea şi îi văzu buzele tremurând şi ochii albaştri parcă mai închişi la culoare.

— Ce anume, Tina?

— Ce ai de gând să faci cu mine?

— Am de gând să fac dragoste cu tine. Ce altceva ai crezut?

El zâmbi ademenitor şi îi mângâie buclele ce îi atârnau peste sâni.

— Am vrut să spun în viitor - când n-o să mă mai doreşti. Ce-o să faci cu mine atunci?

— Nu m-am gândit la aşa ceva, minţi el, căci nici măcar nu era un lucru la care să se gândească - nu avea să se sature niciodată de ea.

— M-ai lăsa să mă întorc la fratele meu? îndrăzni ea să-l întrebe, timidă.

Philip ştia acum ce o îngrijora pe Christina. Chiar credea că o va omorî? Sigur că da, căci credea tot ce e mai rău despre el.

— Când o să mă satur de tine, Tina - atunci, da, poţi să te întorci la fratele tău.

— Îmi dai cuvântul tău, Philip?

— Ai cuvântul meu. Ţi-o jur.

El văzu uşurarea destinzându-i trăsăturile când îşi puse capul pe pernă. Christina îi zâmbi provocator.

— Ţi-au dispărut toate temerile, scumpa mea? şopti el, însemnându-i gâtul cu buzele lui fierbinţi asemenea

fierului roşu.

— Majoritatea, spuse ea. Îi trase capul spre al ei şi îi primi de bunăvoie sărutul pasional.

Philip se întrebă pentru o clipă ce alt motiv avea Christina să se teamă de el. Dar nu i se mai împotrivea acum, iar asta îl nedumerea şi îl excita totodată. Nu meditä prea mult, căci n-avea de gând să strice această clipă cu lucruri lipsite de importanţă.

Când se crăpa de ziuă, Christina se trezi încet în cântecul dulce al unei privighetori. O grimasă îi urâţi pentru o clipă trăsăturile gingaşe când îşi aminti de noaptea trecută şi de cât de departe mersese.

N-ar fi trebuit să se poarte ca o târfă. Obţinuse deja promisiunea lui Philip că o va trimite înapoi la fratele ei. Dar făcuse un târg cu el şi i se dăduse de bunăvoie pentru a pecetlui înţelegerea. Nu era mare lucru - el ar fi posedat-o oricum. Christina zâmbi când îşi aminti cum îl înnebuniseră pe Philip mângâierile ei. Dorinţa lui arzătoare îi purtase pe înălţimi niciodată atinse înainte. Iar ea fusese prinsă în acelaşi vârtej al pasiunii până ce un val uriaş îi aruncase pe amândoi într-o mare de extaz împărtăşit.

Ei bine, noaptea aceea trecuse acum. I se dăruise lui Philip pentru un motiv. Dar acum, că scăpase de temerile cele mai mari, Philip nu avea să o mai găsească atât de binevoitoare pe viitor. Ba chiar avea să fie mai încăpăţânată ca oricând.

„Va fi o zi superbă”, se gândi Christina când se dădu jos din pat şi îşi puse noua ei fustă din catifea mov şi bluza cea verde. „Ar trebui să fiu dezgustată de mine însămi, dar nu sunt. De fapt, sunt chiar fericită.”

Se duse în odaia principală să-şi pună ultimele pasmanterii pe bluza mov, înainte să se scoale Philip, căci nu voia s-o vadă îmbrăcată în culori care nu se asortau. Un pic mai târziu, Philip o strigă pe nume din dormitor.

Ştia că o credea plecată şi era cât pe ce să-i răspundă, când îl auzi înjurând. Apoi, el se năpusti ca o furtună, aproape rupând draperia, în timp ce-şi punea halatul. Dar se opri brusc când o văzu, iar furia ce-i schimonosea trăsăturile se prefăcu în mirare.

— De ce nu mi-ai răspuns?

— Nu mi-ai dat timpul necesar. Christina râse cu poftă şi puse jos foarfecă. Ai crezut că te-am părăsit din nou?

— Am fost doar îngrijorat pentru siguranţa ta.

— Ei bine, nu trebuie să-ţi faci griji, sunt în perfectă siguranţă, îi răspunse ea.

Se temea să nu izbucnească iar în râs dacă trebuia să se uite la expresia supărată de pe faţa lui Philip, aşa că se aplecă repede peste lucrul ei. Philip se întoarse şi ieşi din cort, iar Christina se întrebă ce era cu grija pe care o arătase pentru ea. Nu ştia dacă era cu adevărat îngrijorat pentru siguranţa ei sau, pur şi simplu, nu voia să-şi piardă jucăria.

În acea după-amiază, Christina făcu o plimbare până la ţarc. Soarele nu mai ardea, căci era aproape iarnă. Va trebui să înceapă să-şi facă haine mai groase.

Caii erau toţi în ţarc. Se uită în jur, dar nu-l văzu nicăieri pe Philip. Simţind pe cineva în spatele ei, Christina se întoarse brusc, crezând că e Philip, dar se miră când o văzu pe Amine uitându-se sfioasă la ea.

— N-am vrut să te sperii, spuse Amine cu timiditate.

— Nu m-ai speriat. Am crezut că e Abu.

— Ah, şeicul Abu te păzeşte ca un şoim. Cred că e foarte îndrăgostit de tine.

— Nici pomeneală. Nu mă iubeşte. Christina râse la acest gând. Doar mă doreşte.

— Nu înţeleg, răspunse Amine, părând consternată.

— Nu-i nimic. Nici eu nu înţeleg.

— Pot să-ţi pun o întrebare? Amine părea stânjenită, dar continuă după ce Christina încuviinţă din cap. E adevărat că mănânci la aceeaşi masă cu şeicul Abu?

Christina era surprinsă.

— Sigur că mănânc cu el. Unde în altă parte?

Ochii căprui-închis ai lui Amine se măriră de mirare.

— N-am crezut-o pe Nura când mi-a zis, dar acum că îmi spui, trebuie să cred.

— Ce-i aşa şocant că mănânc cu Abu? întrebă Christina, curioasă.

— Femeilor le e interzis să mănânce cu bărbaţii lor, răspunse Amine, scuturând din cap. Nu se cuvine.

„Deci Philip încalcă regula luând masa cu mine. Dar e ridicol”, se gândi Christina. „Eu nu sunt una de-a lor. Regulile lor nu se aplică în cazul meu.” Dar nu voia s-o jignească pe Amine.

— Amine, trebuie să înţelegi că eu am fost crescută altfel. În ţara mea, femeile şi bărbaţii mănâncă întotdeauna împreună. Aşa că, vezi, Abu încearcă să mă facă să mă simt ca acasă în acest ţinut.

— A, acum înţeleg, zise Amine şi zâmbi. E foarte drăguţ din partea şeicului Abu. Eşti foarte norocoasă că te-a ales pe tine.

Christinei îi veni să râdă. Norocoasă! Fusese răpită şi posedată împotriva voinţei sale! Dar Christina vedea ce romantică era Amine şi nu voia să-i distrugă iluziile.

— Abu este un bărbat chipeş. Orice femeie ar fi norocoasă s-o aleagă, minţi Christina. Orice femeie în afară de ea. Dar unde îţi sunt copilaşii, Amine? întrebă ea.

— Maidi are grijă de ei. Sunt singurii ei nepoţi şi îi adoră. E greu să te măriţi aici, pentru că nu vine multă lume la noi în tabără.

— Atunci cum de v-aţi întâlnit tu şi Syed?

— Păi, Syed m-a furat din tribul meu, spuse Amine cu mândrie în glas.

— Te-a furat! exclamă Christina. „Oare toţi bărbaţii ăştia sunt la fel?!”

— Triburile noastre împărţeau aceleaşi păşuni înainte să se duşmănească. Îl ştiam pe Syed de mică şi l-am iubit

întotdeauna. Când am ajuns la vârsta măritişului, Syed a trebuit să mă fure. Tatăl meu nu ne-ar fi lăsat să ne căsătorim.

— Dar de ce au ajuns triburile voastre să se duşmănească? întrebă Christina, din ce în ce mai interesată.

— Nu ştiu, căci bărbaţii nu le spun femeilor astfel de lucruri. Ştiu doar că şeicul tribului meu, Ali Hejaz, îi poartă duşmănie lui Yasir Alhamar. E ceva în legătură cu mama lui Rashid, care e sora lui Ali Hejaz.

Tocmai atunci intră Philip călare în tabără, cu o puşcă în bandulieră la spate şi o sabie lungă atârnându-i la centură.

— Trebuie să plec! şopti Amine când îl văzu pe Philip.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Amine. Vino, te rog, să-mi faci o vizită în cort. Vei fi cât se poate de binevenită, adu-ţi şi copiii.

— Aş fi încântată, spuse Amine cu timiditate.

O luă la fugă spre cortul ei când Philip îşi opri calul lângă Christina şi descălecă.

— De ce a plecat Amine aşa repede? întrebă Philip.

Scânteile galbene din ochii lui reflectau lumina soarelui în timp ce stătea lângă ea, dominând-o cu statura lui.

— Cred că îi e frică de tine, îi răspunse Christina, cu un zâmbet vag.

— Ce? Părea să nu creadă. Nu are de ce să se teamă le mine.

— Aici greşeşti, domnule, căci prezenţa ta inspiră frică, îl tachină Christina. Nu vezi că tremur ca o frunză?

Philip îi zâmbi maliţios.

— Tu, scumpa mea, ai de ce să te temi, spuse el, trasând o linie cu degetul pe braţul ei.

Christina roşi când înţelese la ce se referea el. Avea o mulţime de motive să se teamă de el. Iar orele în care îi era cel mai frică se apropiau acum că apusese soarele.

Mâncară împreună masa delicioasă pregătită de

mâinile dibace ale lui Maidi. După aceea, Philip se aşează comod pe canapea, citind dintr-una din cărţile pe Care le adusese pentru Christina, cu burduful de vin lângă el. Christina şedea pe sofaua din faţa lui, tăind bucăţi de mătase. Hotărâse să adauge mâneci lungi la rochia pe care o desenase. Vremea se răcea şi nu voia să împrumute unul din caftanele lui Philip să-i ţină cald.

Poate îşi făcea şi ea un caftan - unul din catifea groasă şi o *kufiyah* asortată. Râse zgomotos când se închipui îmbrăcată ca un beduin dintr-un trib.

— Te amuză ceva, scumpa mea?

— Doar îmi închipui cum aş arăta în caftanul de catifea pe care aş vrea să mi-l fac. Am observat că vremea e din ce în ce mai rece, îi răspunse ea.

— Eşti înţeleaptă că te pregăteşti pentru sezonul rece, dar tot nu văd ce e de râs, remarcă Philip, punând cartea pe masă.

— Păi, nu mi-am închipuit doar caftanul, ci şi o *kufiyah* asortată. Nu prea este ce poartă o englezoaică bine îmbrăcată în zilele noastre.

Philip zâmbi, cu blândeţe şi afecţiune în ochi.

— Ai vrea să-ţi aduc bagajele de la Cairo? Se poate aranja.

Christina se gândi un minut.

— Nu - dacă bagajul meu ar dispărea brusc, John s-ar îngrijora. Nu vreau să-şi facă griji în privinţa mea şi a locului în care sunt. Mă descurc cu materialele pe care mi le-ai dat deja.

Christina se uită lung la foarfecă din mâna ei. Bietul John! Spera să accepte până la urmă faptul că ea murise, în loc să se întrebe mereu unde era şi prin ce suferinţe trecea. O copleşea furia când se gândea la bărbatul a cărui dorinţă îi răvăşise viaţa.

— Christina! strigă Philip, întrerupându-i şirul gândurilor. Te-am întrebat dacă vrei ca fratele tău să te creadă moartă.

— Da! ţipă şi ea, cu trupul înţepenit de furie. Fratele meu şi cu mine eram foarte apropiaţi. John ştie cât aş suferi să fiu dominată de un barbar ca tine. Ar fi mai bine pentru el să mă creadă moartă până mă voi putea întoarce la el.

Philip se ridică, surprins de furia ei, stârnită din senin.

— Şi chiar suferi, Tina? o întrebă Philip încet. Te bat sau te forţez eu să-mi fii sclavă?

— Mă ţii prizonieră aici! ripostă ea, săgetându-l cu ochii ei albaştri întunecaţi de furie. Mă violezi în fiecare noapte! Te aştepţi să-mi placă să fiu posedată împotriva voinţei mele?

— Negi? o întrebă Philip pe un ton blând, cu un licăr vesel în ochi.

Ea îşi lăsă capul în jos, să se ferească de privirea lui Philip, temându-se de semnificaţia ei.

— Despre ce vorbeşti? Ce să neg? întrebă ea.

Luând-o de bărbie, Philip o obligă să-l privească în ochi.

— Negi că-ţi place cum fac dragoste cu tine? Poţi să negi că-ţi dăruiesc tot atâta plăcere câtă îmi dai şi tu mie? Suferi aşa mult, Tina, când te posed în fiecare noapte?

Christina nu mai era furioasă, ci se simţea umilită, şi îşi lăsă ochii în jos cu sfială. De ce trebuia să întoarcă întotdeauna situaţia În favoarea lui? De ce trebuise s-o întrebe aşa ceva?

Naiba să-l ia! îi răpise mândria, căci ştia că nu putea să nege. Dar nu avea să-i dea satisfacţia de a recunoaşte că îi dăruia plăcere.

— Nu mai am nimic să-ţi spun, îi răspunse Christina pe un ton glacial. Aşa că, dacă mă scuzi, aş vrea să mă retrag.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Tina, spuse Philip cu voce blândă.

— Nici nu intenţionez, îi replică ea, semeaţă.

Dădu să plece în dormitor, dar Philip o trase înapoi, cu faţa la el. Christina îi dădu un brânci în umăr ca să-l dea

deoparte, dar uită că are foarfecă în mână şi îl înjunghie. Icni, îngrozită de ce făcuse. El nu arătă durerea pe care ea ştia că o simţea când îşi trase foarfecă din umăr. Sângele ţâşni din rană.

— Philip, îmi pare rău! N-am... n-am vrut să te rănesc, şopti ea. Am uitat că aveam foarfecă în mână... trebuie să mă crezi! N-am încercat să te omor, ţi-o jur!

Philip se duse la dulăpior, fără să-i spună o vorbă. Deschise uşile şi luă de acolo o bocceluţă. Se întoarse încet la ea, îi luă mâna şi o trase în dormitor. Nu o lăsă să ghicească nimic din ce avea să facă.

Dar Christina îi scoase halatul şi tunica şi îl întinse pe pat. El o privi puţin îngrijorat când îi apăsă halatul pe umăr să oprească şuvoiul de sânge.

Când ieşi în fugă din cort, Christina o întâlni pe Maidi. Femeia îi dădu apă şi prosoape curate, fără s-o întrebe nimic, apoi Christina alergă înapoi la Philip. Mâinile îi tremurau puternic când îi curăţă rana şi aplică alifia şi bandajele pe care le găsise în bocceluţă. Era prea conştientă că Philip îi urmărea fiecare mişcare în timp ce îi trecea cu stângăcie faşa peste piept şi peste umăr. Îi era încă îngrozitor de frică de ce avea să-i facă el. Credea oare că încercase să-l omoare? De ce nu spunea ceva - orice? Christina nu se uită în ochii lui, de teamă să nu vadă furie în ei. După ce termină de pansat rana, Philip o apucă de mâini şi o trase spre el.

— Trebuie să fii nebun! bolborosi ea, luptându-se cu el să se elibereze. O să-ţi curgă iar sânge.

— Atunci spune-mi ce vreau să aud, Tina! şopti el. Spune-mi că-ţi place cum fac dragoste cu tine, altfel te voi poseda acum şi ţi-o voi dovedi din nou!

Ochii lui verzi se înceţoşaseră de la pierderea de sânge, dar avea încă suficientă voinţă să-şi ducă ameninţarea la îndeplinire. Deci asta avea să fie pedeapsa ei pentru că-l rănise! Trebuia să admită că îi dăruia plăcere. Dar nu voia s-o recunoască în faţa lui - nu putea! Durerea pe care o

simţea în încheieturi de la strânsoarea lui de fier îi dădu curaj, aşa că-l privi cu mânie.

— Afurisit să fii, Philip! De ce trebuie să auzi de la mine răspunsul când îl ştii deja?

— Spune-mi! îi ceru el cu asprime în glas.

Christina nu-l văzuse niciodată atât de crud şi de încrâncenat, îi strânsese ambele încheieturi cu o mână şi începuse să-i suflece fusta cu cealaltă. Ea îşi dădu seama că, dacă îşi ducea la îndeplinire ameninţarea, avea să i se deschidă din nou rana şi să sângereze de moarte.

— Bine! suspină ea. Recunosc. Recunosc totul. Eşti mulţumit acum, afurisitule?

Ea se dădu pe partea ei de pat când o eliberă şi începu să plângă încetişor în pernă.

— Cedezi prea uşor, iubito! zise Philip, râzând încetişor. N-aş fi făcut dragoste cu tine, indiferent cât de plăcut ar fi fost. Prefer să mă bucur de toate nopţile din viitor, decât să mor în braţele tale în noaptea asta.

— Of! Te urăsc, Philip Caxton. Te urăsc, te urăsc, te urăsc! se tângui Christina.

El mai râse o dată şi apoi adormi imediat.

„Afurisit să fie - să-l ia dracu’!”, spuse ea în gând, strângând din dinţi ca să nu ţipe acele cuvinte. Reuşea cu atâta uşurinţă să-i frângă orice urmă de voinţă. Cedase prea repede, exact aşa cum îi amintise el, râzând de ea. Ar fi trebuit să-l lase să sângereze până murea! Dar cu ea ce s-ar fi întâmplat atunci? Voia oare cu adevărat să-l vadă mort? I se făcu rău de la stomac când văzu din nou foarfecă intrând în umărul lui şi se gândi că l-ar fi putut omorî. Dar de ce? Din frică pentru Philip sau pentru ea însăşi? Nu ştia, dar se jură că nu-i va mai fi atât de uşor s-o păcălească pe viitor.

Capitolul 13

În săptămâna de după accident, Philip rămase în cort majoritatea timpului. Christina se resemnă să stea mai mult împreună cu el şi hotărî să nu mai stea îmbufnată. Începuse până şi să-i placă să stea cu Philip, atâta timp cât nu-i cerea nimic. Discutau, râdea cu ea, ba chiar o învăţă să joace cărţi. Deprinse destul de uşor arta pocherului şi în curând reuşi să-l bată la acest joc.

Începu să se simtă în largul ei în prezenţa lui Philip, de parcă l-ar fi cunoscut de o viaţă. El îi spuse cum venise în Egipt să-şi caute tatăl şi îi povesti cum fusese viaţa lui cu tribul. Îi spuse cum cutreierau deşertul din oază în oază, în căutare de păşuni pentru turmele lor, atacând uneori caravane sau alte triburi de beduini. Ea îl întrebă de ce prefera acest mod de viaţă, dat el îi răspunse doar: „Tatăl meu e aici”.

La patru zile după accident, Philip deveni iritabil din cauza izolării şi a inactivităţii. Începu să se răstească la ea pentru orice fleac, dar ea nu dădu atenţie izbucnirilor lui. Şi ea se simţise la fel la început, când o ţinuse numai în cort. Când avea astfel de ieşiri, Christina pleca din cort şi se ducea să-l vadă pe Yasir.

Lui Yasir Alhamar îi făceau plăcere vizitele ei. Ochii căprui ai bătrânului se luminau şi pielea i se încreţea în jurul lor când zâmbea, de câte ori intra în cortul lui. Yasir era atât de diferit de propriul ei tată, care murise pe când era încă un bărbat tânăr şi plin de viaţă. Dar Christina ştia

că Yasir nu era aproape de vârsta pe care o arăta. Arşiţa din Egipt şi greutăţile îl îmbătrâniseră înainte de vreme.

Tatăl lui Philip era pe moarte acum. Era palid, mai slăbit decât când îl văzuse prima dată şi nu mai era în stare să se concentreze prea mult timp. Christina îi citea din O *mie* şi *una de nopţi,* ceea *ce* îl bucura. Dar Yasir picotea după vreo oră sau se uita în gol, de parcă ea n-ar fi fost acolo. Când îi spuse lui Philip de starea de slăbiciune a lui Yasir, acesta nu zise decât: „Ştiu". Dar ea văzu mâhnirea din ochii lui verzi. Ştia că tatăl lui nu mai are mult de trăit.

În a şaptea zi de convalescenţă a lui Philip, Christina fu trezită dintr-un somn adânc de mâna lui care îi mângâia trupul. Se întoarse somnoroasă şi îl luă de gât, lipindu-se de corpul lui în timp ce îi primea cu plăcere sărutul.

— Nu! ţipă ea când îşi dădu seama că nu visează.

Încercă să-l împingă de lângă ea, dar el îi ţintui braţele pe lângă corp.

— De ce nu? întrebă el cu bruscheţe. Umărul mi s-a vindecat aproape complet. Mi te-ai dat de bună voie înainte să faci un invalid din mine săptămâna trecută. Îşi puse cu lăcomie buzele pe ale ei, sărutând-o lung şi apăsat, fără s-o lase să respire.

— Philip, opreşte-te! îl imploră Christina. Ţi-am cedat o dată dintr-un motiv, dar n-o voi mai face. Acum dă-mi drumul!

încercă să-şi elibereze braţele, dar în zadar. Philip îşi recăpătase toată puterea.

— Aşadar nu făceai decât să te joci cu mine în noaptea aceea minunată! Ei bine, nu-ţi dau drumul, scumpa mea, n-ai decât să te zbaţi cât vrei. Luptă-te cu mine până mori de plăcere!

În acea după-amiază, Christina auzi glasuri mânioase afară. Alergă la intrarea în cort şi îi văzu pe Philip şi pe Rashid discutând aprins. Alături de ei, stăteau pe jos trei

femei. Philip se întoarse brusc cu spatele la Rashid şi o luă cu paşi mari spre cortul lor, cu o grimasă crâncenă pe faţa lui frumoasă.

— Intră odată, Christina, mârâi el ameninţător când ajunse la cort.

Se îndreptă direct spre pocalul cu vin, îl umplu şi îl dădu pe gât.

— Ce s-a întâmplat, Philip? îl întrebă ea. Se întreba ce îl mâniase aşa mult şi spera că nu ea era cauza. Văd că avem musafire.

— Musafire, ha-ha! explodă el, umblând încoace şi încolo. Femeile astea nu sunt musafire. Sunt sclave. Rashid le-a răpit ieri-noapte din caravana unui negustor de sclavi. Plănuieşte să le ducă mâine în nord şi să le vândă.

— Sclave! îngăimă Christina, îngrozită. Se duse la Philip şi îl trase cu faţa la ea. Ai fost crescut în Anglia! Nu poţi îngădui să fie vândute nişte fiinţe umane. Spune-mi că nu!

— Nu îngădui aşa ceva, dar asta nu are nicio importanţă.

— Le vei elibera? îl întrebă ea, uitându-se în ochii lui ca să se asigure.

Dar el se trase de lângă ea.

— Nu, răspunse el pe un ton tăios. La naiba, ştiam c-o să se întâmple aşa!

Dacă Philip îl lăsa pe Rashid să le vândă pe acele femei, ce l-ar fi oprit s-o vândă şi pe ea? Toate speranţele i se spulberară din nou.

— De ce nu vrei să le dai drumul? îl întrebă ea încet.

— De ce trebuie să mă întrebi întotdeauna ce motive am, femeie? Sclavele sunt proprietatea lui Rashid. Aşa cum ţi-am mai spus, îl las să păstreze ce fură. Nu-mi mai pune întrebări despre atitudinea mea faţă de el. Ai înţeles?

— Tot ce înţeleg, se repezi ea la el, e că eşti un barbar

crud, fără pic de milă! Dacă mai pui vreodată mâna pe mine, foarfecă mea va nimeri un loc vital!

Christina fugi spre cortul lui Yasir, sperând ca Philip să nu se ia după ea. Dar Rashid împărţea cortul cu tatăl său, aşa că nimeri în braţele lui!

— Tu... şopti ea cu glas plin de venin. Tu eşti mai rău decât Philip. Toţi sunteţi nişte barbari.

Rashid îi dădu drumul şi se trase înapoi, prefăcându-se că nu înţelege.

— Ce am făcut de te-am jignit aşa, Christina? spuse el.

— Nu ai pic de respect pentru alte fiinţe umane? izbucni ea, cu mâinile în şolduri. De ce trebuie să le vinzi pe femeile acelea?

— Nu trebuie, zise Rashid, măsurând-o cu o privire pofticioasă din cap până în picioare. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să se supere o femeie frumoasă pe mine. Dacă vrei să le eliberez pe sclave, aşa voi face.

Christina se uită lung la el. Aşadar, Rashid nu era omul lacom pe care i-l descrisese Philip.

— Mulţumesc, Rashid, şi îmi pare rău că te-am judecat greşit, îi zâmbi. Nu vrei să iei masa de seară cu noi? Cred că prefer să nu fiu singură cu Philip.

— Ah, nu eşti fericită aici? o întrebă el încet. Nu merge totul bine între tine şi Abu?

— De ce crezi că a mers vreodată? zise ea şi râse.

Poate că găsise un prieten în Rashid.

— Asta nu e deloc bine, Christina, spuse el.

Ea văzu dorinţa în ochii lui negri, dar faţa lui de băieţandru era atât de delicată, încât părea mai tânăr decât ea.

În acea seară, Christina făcu pe gazda îndatoritoare, atentă cu musafirul ei. Îl distră cu poveşti despre Anglia şi copilăria ei. Rashid nu-şi putea lua ochii de la ea şi nu-i păsa că îşi arăta dorinţa fără ascunzişuri. „Nicio femeie din lume nu poate fi aşa frumoasă ca ea”, se gândi Rashid. Era îmbrăcată într-o fustă şi o bluză de mătase

verde pal, iar pe umerii albi ca laptele avea un şal din acelaşi material. Îşi purta părul strâns lejer pe ceafă şi buclele aurii îi cădeau pe spate, ca o cascadă. Aproape uită de planurile lui când o privea, dar aşteptase prea mult împlinirea lor.

Şi Philip se uita atent la Christina, dar dintr-un motiv diferit. Clocotea în tăcere când o vedea flirtând pe faţă cu Rashid. După fiecare pahar cu vin, Philip îşi imagina alt mod în care i-ar fi plăcut să-i omoare pe amândoi. Fusese furios atunci când plecase ea din cort în acea după-amiază, dar acum ar fi fost în stare să-i sucească gâtul cel frumos. Nu scosese o vorbă când ea îi spusese că Rashid avea să elibereze femeile. Acum aştepta, clocotind de furie, să vadă cât avea ea să-l mai provoace. În timpul mesei şi după aceea, Christina îl ignoră complet. Îşi dădea seama că era furios, căci era negru la faţă şi îi urmărea fiecare mişcare. Voia să fie la fel de furios cât fusese şi ea în acea după-amiază. Avea să i-o plătească în felul ei, şi asta o bucura enorm.

După ce plecă Rashid, Christina se aşeză în faţa lui Philip şi sorbi din ceai, aşteptând să facă el prima mişcare. Se simţi agitată pentru că el continua să se uite lung la ea, în tăcere.

— Ţi-a plăcut să mă faci să par un prost în seara asta, Christina?

Tresărind, se uită la el cu prudenţă.

— Spune-mi, rogu-te, cum te-am făcut să pari un prost? îl întrebă ea cu un aer nevinovat.

O trecu un fior pe şira spinării când el îi răspunse:

— Nu-ţi dai seama că ai împins lucrurile prea departe, femeie?

— Mă tem c-o să întind coarda şi mai tare până se termină seara asta, şopti ea.

Când Philip se ridică, Christina întinse repede mâna după foarfecă pe care o ascunsese sub fustă. Dar Philip îi văzu gestul şi ghici ce voia să facă. Înainte să poată lua

foarfecă, ambele ei mâini erau prinse într-ale lui. O trase în picioare cu brutalitate, îi desfăcu fusta şi aruncă foarfecă departe de el.

— Chiar ai putea să mă omori, Tina? întrebă el, cu faţa împietrită.

O subestimase pe femeia pe care o făcuse a lui.

— Da, aş putea să te omor! şuieră ea. Ce umilitor era să stea în faţa lui pe jumătate goală şi neajutorată! Te urăsc!

El înţepeni şi o strânse mai tare.

— Te-am auzit spunând asta destul de des. De data asta, ai mers prea departe, Christina, şi meriţi să fii pedepsită.

Fără să pară vreun pic emoţionat, se aşeză şi o trase pe genunchii lui.

— Philip, nu! strigă ea, dar el îşi coborâse deja mâna, cu toată puterea, pe fesele ei goale. Christina ţipă de durere, dar el o mai lovi o dată şi încă o dată, din ce în ce mai tare, lăsând urme roşii pe pielea ei albă.

— Te rog, Philip, strigă ea. N-aş putea să te omor. Ştii asta!

Dar el nu-i dădu atenţie şi o lovi a treia oară.

— Philip, îţi jur că n-o să mai încerc! ţipă ea, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Îl implora, dar nu-i mai păsa. Îţi jur, Philip. Te rog, opreşte-te!

Philip o întoarse pe spate cu blândeţe şi o legănă în braţe. Christina se simţi ca un copil care plânge în hohote şi nu se poate opri. Nimeni, nici chiar părinţii ei n-o bătuseră vreodată la fund. Dar, indiferent cât de umilitor fusese, Philip avea dreptate, o meritase. Ar fi trebuit să ştie că el ghicise adevărul. Nu l-ar fi înjunghiat, nu avea curajul.

Într-un final, Christina se opri din plâns şi îşi puse capul pe pieptul lat al lui Philip. Încă tremura când o duse în dormitor. Nu mai avea puterea să protesteze, indiferent ce plănuia el să facă în continuare. O puse pe pat şi îi

scoase bluza şi fâşia de material pe care şi-o înfăşurase în jurul piciorului să ţină foarfecă. Trase păturile peste corpul ei care tremura încă şi îi dădu părul auriu de pe faţă. Aplecându-se, o sărută tandru pe frunte şi ieşi din cameră, dar ei tot nu-i păsa.

Traversând încăperea cu paşi mari, Philip se duse direct la pocalul lui cu vin şi îl goli, încercând să uite evenimentele din timpul zilei. Se întinse pe canapea şi o privi cu admiraţie pe femeia care dormea în patul lui.

Toată seara se gândise la plăcerea pe care o va avea făcând-o să sufere pentru că flirtase cu Rashid. Voise s-o fac să ţipe şi să-i cerşească îndurarea. Dar, după ce îi dăduse un motiv real s-o pedepsească, tot el se simţea ruşinat. I se rupea inima că o făcuse să ţipe de durere. Dar, fir-ar să fie, îl înfuriase la culme şi merita ce primise! Asta era gluma cea mai bună: acum el suferea, nu ea. Nu mai lovise niciodată o femeie şi era sigur că nu-i picase bine. Dar Christina fusese gata să-l înjunghie dacă se atingea de ea! La naiba, femeia asta îl scotea din răbdări!

Philip se întrebă ce fel de joc făcea acum căţelandrul de Rashid. Philip îi ceruse fie să elibereze sclavele, fie să le scoată din tabără. Dar Rashid îl refuzase, doar pentru a se răzgândi şi a le elibera de dragul Christinei.

Philip ştia că Rashid era vrăjit de Christina şi nu-l putea învinovăţi pentru asta. Ea era atât de frumoasă, că orice bărbat ar fi dorit-o. Poate că Rashid încerca să-i câştige iubirea, ceea ce Philip nu reuşise. Trebuia să fie cu ochii pe fratele lui vitreg. Christina era a lui. Şi, chiar dacă îl ura, n-avea să lase pe nimeni să i-o ia.

Capitolul 14

Era zi şi se încălzise deja când Christina începu să se foiască sub pături. Nu era nimeni în cameră şi se întrebă dacă Philip se ostenise să vină în pat noaptea trecută. Nu putea să-i găsească vreo vină, căci îi dăduse încă un motiv să nu aibă încredere în ea. Probabil că o ura acum, dar poate că era mai bine. Poate că avea s-o lase să plece.

Christina se frecă uşor pe fese, dar nu o dureau. Mândria ei era cea rănită. Nu ştia cum se va purta Philip cu ea astăzi, căci, după ce îi aplicase corecţia, nu-i mai spusese o vorbă. Spera să n-o mai pedepsească şi altfel.

Amine veni în vizită la Christina înainte de prânz şi îl aduse cu ea pe copilul mai mare. Micul Syed avea în jur de doi ani, iar Christina râse când îl văzu alergând prin cort şi căutând locuri unde să se ascundă. Dar o stânjenea puţin compania lui Amine, căci fata trebuia să-i fi auzit ţipetele de noaptea trecută. Amine îi zâmbi cu un aer atotştiutor.

— O să-ţi spun ceva, Christina, pentru că ştiu ce te frământă. Aici nu e o ruşine ce ţi-a făcut Abu ieri-noapte. Arată doar că te iubeşte cu adevărat, altfel nu s-ar fi ostenit. Nura era foarte geloasă ieri-seară, pentru că şi ea ştie asta.

— Cred că m-au auzit toţi din tabără, spuse Christina. N-o să mai pot să mă arăt în lume.

— Majoritatea dormeau. Totuşi, nu e nimic de care să-ţi

fie ruşine.

— Dar nici mândră nu mă simt, zise Christina. Însă ştiu că am meritat pedeapsa.

Tocmai atunci intră Philip în cort, speriindu-le un pic pe amândouă. Se duse în dormitor fără să scoată o vorbă. Christina speră că nu le auzise conversaţia.

— Plec acum, zise Amine, luându-l în braţe pe micul Syed. Sunt sigură că Abu vrea să fie singur cu tine.

— Mai stai, Amine, îi răspunse Christina, agitată.

— O să vin altă dată.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, spuse Christina. O conduse pe Amine la plecare şi îi strânse mâna, şoptindu-i: Mulţumesc, Amine. Mă simt mult mai bine acum.

Amine îi zâmbi şi plecă. Christina se gândi ce fericită părea Amine, chiar dacă fusese şi ea răpită de la familia ei. Christina simţi prezenţa lui Philip în spatele ei, dar, înainte să se întoarcă, o înconjură cu braţele şi o trase cu forţa spre el. Îi luă sânii în mâini şi ei i se înmuiară genunchii simţindu-i atingerea. Se luptă cu slăbiciunea şi plăcerea provocate de mâinile lui.

— Opreşte-te, Philip. Dă-mi drumul imediat! îi ceru ea, încercând cu disperare să-i îndepărteze mâinile enorme de pe corpul ei - dar încetă să mai lupte când el o strânse mai tare.

— Mă doare, se plânse ea.

— N-am vrut, Tina, îi şopti el la ureche.

N-o mai strânse aşa tare şi începu să se joace cu sfârcurile ei, frecându-le uşor între degete. Ele se ridicară ţanţoşe sub mătasea fină a bluzei, cerând plăcere. Dar ea nu putea să-l lase să continue. Jurase să nu nu-i mai cedeze niciodată.

— O, te rog, încetează, Philip, îl imploră ea în timp ce el îşi cobora buzele arzătoare pe gâtul ei.

O dorinţă fierbinte se trezi în ea, făcând-o să tremure, aşa că, pe neaşteptate, începu să se roage să nu îi dea

drumul.

— De ce să mă opresc? Eşti a mea, Tina, şi o să te mângâi când şi unde am chef.

Ea încremeni la auzul cuvintelor lui.

— Nu sunt a ta, nu-mi aparţin decât mie!

Îi dădu mâinile deoparte şi se întoarse cu faţa la el. Stătea mândră lângă el, uitându-se în ochii lui verzi şi sfidându-l cu privirea.

— Aici greşeşti, Tina. Îi luă chipul în mâini ca să nu-i mai poată evita privirea pătrunzătoare. Eu te-am răpit. Aşadar, îmi aparţii mie şi numai mie. Ţi-ar fi mai bine dacă ai avea puţină afecţiune pentru mine.

— Cum poţi vorbi de afecţiune, Philip, când tu eşti cauza necazurilor mele! Ştii că vreau să plec acasă şi mă ţii prizonieră aici.

— Te vreau aici şi nu contează decât ce vreau eu. Mă gândeam doar că ai putea fi mai fericită dacă ai fi mai tandră cu mine.

Îi dădu drumul şi se îndreptă spre ieşirea din cort.

— Dar tu, Philip? întrebă ea. Ce sentimente ai pentru mine? Mă iubeşti?

— Să te iubesc? Se întoarse cu faţa la ea şi râse încetişor. Nu, nu te iubesc. N-am iubit niciodată o femeie, poate cu excepţia mamei. Te doresc şi asta-i de-ajuns.

— Dar nu e de-ajuns! Poţi să-ţi satisfaci dorinţa cu oricare altă femeie - de ce trebuie să fiu eu?

— Pentru că nicio femeie nu m-a satisfăcut vreodată mai mult decât tine. Ochii lui se plimbară pofticioşi pe trupul ei. Mă tem că m-ai răsfăţat, Tina, râse el şi părăsi cortul.

*

După-amiaza era foarte caldă şi umedă. Nu mai plouase de când se întorsese Philip din Egipt, iar nivelul

apei din iazul lor scădea mereu. Dar avea să plouă în curând; aşa se întâmpla întotdeauna în această perioadă a anului.

Philip îmblânzea un cal de trei ani când o văzu pe Christina traversând tabăra şi intrând în cortul lui Yasir. Zâmbind, se gândi la dimineaţa când fusese la tatăl lui.

— Fata asta e bună şi drăguţă, Abu, îl dojenise Yasir. Şi tu ar trebui să te porţi frumos cu ea. Mi s-a rupt inima când am auzit-o ţipând ieri-noapte. Dacă nu aş fi aşa slăbit, te-aş fi oprit eu însumi!

Lui Philip îi crăpa capul de durere pentru că băuse mult noaptea trecută şi îl iritaseră vorbele tatălui său. Fusese gata să-i spună mai multe despre caracterul Christinei, dar se răzgândise. Vedea că tatăl lui o îndrăgise pe Christina şi asta îl bucura. Christina era ca o gură de aer proaspăt pentru Yasir. Putea să fie încântătoare când voia.

Trecu o oră până s-o vadă Philip din nou. Se uită la ea cu prudenţă când se apropia încet de el, cu un zâmbet vag pe buze. Observă că ochii ei erau de culoarea delicată a peruzelei. „Măcar nu e supărată pe mine”, se gândi el, amintindu-şi cât de întunecată îi fusese privirea ultima dată când vorbise cu ea.

— Philip.

Ea vorbi cu sfială, muşcându-şi buza de jos, şi îşi puse mâinile pe gardul ţarcului. Probabil că vrea ceva, ghici el când descălecă şi veni spre ea.

— Ce pot să fac pentru tine, scumpa mea? o întrebă el.

— Mă întrebam dacă nu ai şi cai care n-au fost dresaţi încă?

— Da, dar de ce întrebi?

— Aş vrea să călăresc, spuse ea sfioasă, privind în jos.

Philip se uită la ea, neştiind ce să facă.

— Îmi ceri să-ţi încredinţez unul din caii mei după ce s-a întâmplat ieri-noapte?

— Te rog, Philip! Nu pot să sufăr trândăveala. Sunt

obişnuită să mă plimb călare în fiecare zi, se rugă ea.

Philip îi căută ochii.

— De unde să ştiu eu dacă poţi struni un cal? Nu am decât cuvântul tău că ai călărit înainte.

— Mă insulţi! Călăresc de mică, iar armăsarul meu de acasă e cu două palme mai înalt decât oricare dintre caii tăi de aici.

— Foarte bine, Tina, spuse el, râzând şi indicându-i calul cu care lucrase. Ăsta e bun?

— O, da! zise ea, veselă. Frumosul cal arab era negru ca pana corbului şi îi amintea de Dax, doar că nu era atât de mare. Avea gâtul semeţ arcuit, pieptul sculptat şi picioare lungi, subţiri. Nu-i venea să creadă că îl putea călări.

— Nu-mi ia mai mult de un minut să mă schimb! exclamă ea, apoi o luă la fugă spre cort.

— Va trebui să călăreşti fără şa, strigă el după ea, pentru că oamenii de aici nu le folosesc.

— E-n regulă, strigă ea peste umăr. Mă descurc.

Christina se repezi în dormitor şi scoase perechea de pantaloni largi pe care tocmai o terminase. Se bucură că hotărâse să-şi facă mai întâi un caftan, nu o rochie.

Aruncându-şi fusta pe pat, îşi puse repede pantalonii de mătase neagră. Îşi înfăşură strâns în jurul capul o fâşie de material negru, să-şi ascundă părul auriu. Intră în caftanul larg din catifea neagră, şi-l legă în talie cu un cordon lat, apoi îşi aranjă pe cap o *kufiyah* de catifea neagră, strângând-o de jur împrejur cu un şnur gros, tot negru. Râse când se gândi ce-o să zică Philip de costumul ei de călărie. Dar nu-i păsa, căci era atât de fericită. Philip fu surprins când o văzu ieşind din cort. Părea un băieţandru, dar, când se apropie, îi văzu rotunjimile armonioase.

— Sunt gata. Se întoarse spre cal, îl mângâie pe bot şi îi şopti la ureche: O să fim prieteni buni, frumuseţe neagră, şi te voi iubi ca şi cum ai fi al meu. Are vreun nume? îl întrebă pe Philip când o suia pe spinarea calului,

acoperită cu pături, şi îi dădea frâiele.

— Nu.

— Atunci o să-i zic Corbul, spuse ea, strălucind de fericire şi aplecându-se s-o audă calul. Şi vom zbura liberi, asemenea corbilor.

Philip încălecă pe Victory şi coborâră încet coasta. Se minuna ce blând era Corbul cu Christina, după ce avusese atât de furcă să-l dreseze. Christina se obişnui repede să călărească fără şa. Îl struni frumos pe Corbul la coborâşul pe poteca şerpuitoare. Când ajunseră în sfârşit la poalele muntelui, Christina îl mână pe Corbul la galop mic, apoi la galop năvalnic, lăsându-l pe Philip în urmă. Goni pe întinderea nesfârşită a deşertului fără destinaţie, simţindu-se ca un spirit liber purtat de vânt. Uită de necazuri, visând că era înapoi la Halstead, călărind pe domeniu, dar apoi Philip o ajunse din urmă.

Trase de hăţurile ei.

— Dacă insişti să te întreci cu mine, Tina, poate ar trebui să pariem pe calul câştigător.

— Dar nu am bani pentru pariu, răspunse ea.

Dar ar fi vrut din tot sufletul să-l bată şi ea la ceva, măcar o dată.

— Atunci vom paria pe ce dorim unul de la celălalt, sugeră el, săgetând-o cu ochii lui verde-închis. Ne vom întrece până la poalele muntelui şi, dacă voi câştiga eu, ai să mi te dăruieşti de bunăvoie de-acum înainte.

Christina se gândi la pariul lui cam un minut.

— Şi, dacă voi câştiga eu, ai să mă trimiţi înapoi la fratele meu.

Philip se uită la ea, curios. Călărea bine. Ar fi putut să-l bată, iar el nu putea să rişte.

— Îmi ceri prea mult, Tina.

— Şi tu, Philip, replică ea pe un ton tăios.

Întorcând calul, o luă spre tabără. Zâmbind, el clătină din cap şi se uită după ea cum se îndepărta călare. Christina ştiuse că nu-i va accepta pariul. Dar meritase să

încerce. O ajunse din urmă şi porniră amândoi în tăcere spre tabără, călărind unul lângă altul.

Norii se adunară pe neaşteptate şi trimiseră spre pământ o ploaie torenţială care să potolească arşiţa. Christina şi Philip erau uzi până la piele când ajunseră în tabără. Oamenii lucrau cu râvnă să fixeze corturile în aşa fel ca apa să nu intre sub ele. Cineva stătea în ploaie lângă foc, făcând vânt pentru ca fumul să iasă din adăpostul ridicat deasupra flăcărilor.

Philip descălecă în faţa cortului lor şi o duse înăuntru pe Christina în braţe.

— Scoate-ţi hainele astea ude şi fă ce ai de făcut acum. Se va întuneca în curând şi nu vom avea foc în noaptea asta. O puse jos cu blândeţe şi adăugă: Trebuie să mă îngrijesc de adăpostul pentru cai, dar mă întorc repede.

După ce plecă Philip, Amine ceru voie să intre în cort. Le adusese cina şi prosoape curate.

— Trebuie să te schimbi imediat, Christina. Ploaia aduce frigul şi te vei îmbolnăvi dacă nu te încălzeşti acum.

— Tocmai mă întrebam ce să fac cu hainele astea ude, răspunse Christina, râzând. Nu le pot atârna de ramurile unui copac să le usuc.

— Hai cu mine, spuse Amine, luând-o pe Christina în dormitor. Ai ace de cusut, nu?

— Da.

— Bine. O să-ţi agăţ hainele cu ele în interiorul cortului. Va dura câteva zile, dar se vor usca până la urmă.

În timp ce îşi scotea Christina caftanul, Amine se holba uimită la pantalonii ei. Christina râse de expresia şocată de pe fata tinerei.

— I-am făcut pentru călărit. Îmi permit să călăresc mai repede decât o fustă pe care mi-o suflă vântul în faţă.

— Vai, dar şeicul Abu? Probabil că nu-i plac.

Amine chicoti când Christina îi dădu pantalonii şi apoi bluza.

— Nu i-a văzut încă, dar cred că n-o să-i placă nici când îi va vedea, spuse Christina, râzând la gândul că pantalonii ar stăvili avântul lui Philip în pat.

Luând prosopul după ce Amine plecă să agaţe hainele, Christina se frecă viguros pe tot corpul. Îi era frig de la curentul din cort. Hotărî repede să-şi pună unul dintre veşmintele lui Philip, deoarece nu avea nimic mai călduros de purtat. Îşi desfăcu părul, care mai era doar puţin umed, şi îşi pieptănă buclele aurii când reveni Amine în cameră.

— Trebuie să mă duc acum să-mi hrănesc copiii.

— Mulţumesc, Amine. Nu ştiu ce m-aş face fără o prietenă ca tine, spuse Christina cu sinceritate.

Amine zâmbi ruşinată de complimentul Christinei şi ieşi în grabă din cort. Christina puse pieptenele pe scrin şi se duse în încăperea principală să ia cina înainte să se întunece şi să nu mai vadă ce mănâncă.

Mâncă încet tocana de oaie şi orezul, gândindu-se cât de mult se schimbase Philip de noaptea trecută. Fusese surprinsă şi încântată când îi dăduse voie să călărească. Corbul era un animal superb. De-abia mai putea să aştepte până mâine să plece călare din nou. Deşi Philip nu-i spusese că poate călări în fiecare zi.

— Pune astea pe undeva, te rog, scumpa mea.

Primele lui cuvinte o făcură pe Christina să sară de pe locul ei şi să-i cadă mâncarea din mână. Nu-l văzuse pe Philip intrând, iar acum era în spatele ei, întinzându-i hainele ude. Se schimbase deja şi îşi usca părul cu un prosop pe care îl ţinea în cealaltă mână.

— Nu te-am văzut intrând, spuse ea, luându-i hainele şi ducându-se să-i aducă altele, deşi nu-i mai trebuiau.

— N-ai să mă mai vezi deloc, în scurt timp, strigă el după ea.

Zâmbi gândindu-se la restul nopţii pe care îl va petrece în patul său cald. Ea nu avea să fie prea fericită de asta! Christina atârnă hainele lui Philip în spaţiul îngust dintre

cort şi draperie. Apoi veni lângă el să-şi termine masa în timp ce mânca şi el.

— Caii sunt bine? întrebă ea.

îşi făcea griji în privinţa Corbului.

— Mânjii sunt un pic agitaţi, dar caii mai bătrâni sunt obişnuiţi cu furtunile iscate din senin.

— Plouă deseori aşa? întrebă ea, tresărind când un fulger lumină cortul.

— Doar în munţi, râse el. Dar furtuna asta e mai puternică decât altele - a durat mult timp până să vină. Ţi-e frică de tunete, Tina? o întrebă el când îşi termină tocana. Abia o mai vedea pe Christina.

— Sigur că nu! i-o întoarse ea, cu mândrie în glas. Goli paharul cu vin pe care şi-l pusese ca să se încălzească. Sunt foarte puţine lucruri de care mi-e frică.

— Bine, răspunse el cu entuziasm, deschizându-şi larg braţele. Atunci, aş sugera să mergem la culcare, pentru că, oricum, nu avem lumină şi nu mai vedem nimic.

— Dacă nu te superi, aş mai sta puţin aici.

Ea întinse mâna după burduful cu vin, dar el i-o prinse.

— Ba mă supăr.

O trase în picioare şi o târî spre dormitor, deşi ea opunea rezistenţă cu obstinaţie. Dar Christina prinsese curaj de la vin. Îl muşcă de mână, se eliberă şi fugi în spatele draperiei.

— La naiba, femeie! Când ai să termini cu şmecheriile tale? îl auzi ea strigând în culmea furiei, dar ştiind că nu putea s-o vadă.

Tocmai atunci, un fulger străbătu cerul, conturând silueta firavă a Christinei pe draperie. Pe urmă se pomeni întinsă pe spate, cu trupul greu al lui Philip apăsând-o pe covoarele moi.

El râse cu cruzime când îi sfâşie veşmântul în faţă, fără să-şi mai dea osteneala să i-l dezlege. Buzele lui le pârjoliră dureros pe ale ei, înăbuşindu-i ţipetele când intră brutal în ea. Nu mai raţiona când trupul ei îl acceptă pe al

lui, asemenea unui animal sălbatic, iar durerea ei se risipi sub valurile puternice ale plăcerii absolute.

— Îmi pare rău, Tina, spuse el mai târziu. Dar nu încetezi niciodată să mă uimeşti până unde poţi merge ca să eviţi să facem dragoste. Şi tu doreşti asta la fel de mult ca şi mine!

— Nu-i aşa! strigă ea, împingându-l de pe ea şi fugind în dormitor.

Se aruncă pe pat şi îşi lăsă lacrimile să curgă în voie. Îi simţi greutatea pe pat şi îşi întoarse faţa spre el, în bezna din odaie.

— Philip, vreau să merg acasă. Vreau să mă întorc la fratele meu, se rugă de el printre suspine.

— Nu! răspunse el, tăios. Nu vreau să mai aud. Asta.

Christina plânse sfâşietor, cu faţa în pernă, dar Philip era insensibil la hohotele ei şi, în cele din urmă, adormiră amândoi.

Capitolul 15

Trecu repede o lună, apoi alta. Deşi era iarnă, zilele erau calde, cu vânturi blânde din est, dar nopţile erau foarte friguroase. Christina detesta faptul că avea nevoie de căldura corpului lui Philip în nopţile lungi şi reci. Se trezea în fiecare dimineaţă ghemuită în el sau cu el lipit de spatele ei.

Vremea era împotriva Christinei, căci contactul dintre trupurile lor ce căutau căldura îi trezea lui Philip dorinţa. Dacă se trezea el primul, nu mai era cale de scăpare pentru ea. Lui Philip îi plăceau zbenguielile matinale, pentru că nu mai trebuia s-o fugărească pe Christina prin cort şi să se confrunte cu împotrivirea şi loviturile ei de picior. Dimineţile, o ţintuia în pat înainte să se trezească de-a binelea şi să-şi dea seama ce se întâmplă. Apoi se desfăta cu ea pe îndelete şi nu trebuia să îndure decât câteva proteste slabe înainte ca ea să se lase în voia mângâierilor lui.

Philip îşi petrecea zilele la vânătoare, o activitate la care se pricepea foarte bine. Rareori îşi rata ţinta şi aducea des acasă carne pentru tribul lui. Christina era ocupată toată ziua şi îşi făcuse deja multe obiceiuri. Îşi petrecea dimineţile în cort, cosând sau citind. Amine venea adesea în vizită. Christina iubea copiii şi îi plăcea să se joace cu ai lui Amine, mâi ales cu bebeluşul. În timp ce se uita la copii cum se jucau împreună, Christina se

întreba uneori ce s-ar întâmpla dacă ar rămâne însărcinată. I-ar fi plăcut să aibă un copil, dar nu voia să fie al lui Philip. Îl ura prea mult.

Şi cum ar fi reacţionat Philip? Ar fi alungat-o dacă n-ar mai fi avut acea siluetă şi nu l-ar mai fi putut satisface? îi spusese că n-o adusese acolo să-i poarte copiii. Poate că nu-i plăceau copiii. Dar, dacă i-ar dărui un fiu, ar păstra oare copilul? Ar alunga-o fără copilul ei? Astfel de întrebări nu aveau, totuşi, niciun sens, aşa că nu se gândea prea mult timp la ele.

După masa de prânz, Christina se ducea să-l vadă pe Yasir în fiecare zi. Starea lui de sănătate se ameliorase simţitor. Se putea concentra perioade mai lungi şi vorbea mai mult cu ea, subiectul lui preferat fiind Philip. Odată ce începea să vorbească despre fiul lui, nimic nu-l mai putea opri. Îi povesti cum crescuse Philip în deşert, cum îl învăţase să meargă şi să vorbească.

— Prima propoziţie rostită de Abu a fost jumătate în arabă, jumătate în engleză, spuse Yasir. Nu făcea diferenţa între cele două limbi!

Christinei îi părea un pic rău pentru Rashid. Îşi dădea seama că toată dragostea lui Yasir era pentru Philip. Poate că şi lui Philip îi părea rău pentru Rashid, de aceea îl lăsa întotdeauna să facă tot ce voia.

După ce îl vizita pe bătrân, ea se ducea să călărească. Aştepta cu nerăbdare acele momente în fiecare zi. Dacă Philip era plecat, se ducea cu Ahmad sau Saadi, şi uneori chiar cu Rashid, când era în tabără, ceea ce nu se întâmpla prea des. În timp ce călărea prin deşert pe spinarea Corbului, avea iluzia că era păzită şi ocrotită la Halstead şi nu avea nicio grijă pe lume. Nu exista Philip, nici necazurile, nimic care s-o facă să-şi dorească fericirea din trecut. Doar armăsarul Dax şi Tommy sau John alături de ea, gonind prin câmpurile ierboase, cu vântul răcoros mângâindu-i faţa. Dar suflarea arzătoare a deşertului îi spulbera întotdeauna iluzia şi o readucea la realitate.

Christina se ruga fierbinte cerului ca Philip să se plictisească repede de ea. Dar pofta lui de ea părea insaţiabilă. Îşi petrecea serile născocind moduri de a evita inevitabilul, dar rămase repede fără idei şi, oricum, nimic nu părea să meargă. Era arţăgoasă şi prost dispusă. Se prefăcea că îi e somn sau o doare capul. Dar el îi ghicea întotdeauna şiretlicurile. Dacă îl înfuria, o poseda cu brutalitate. Într-o noapte îşi pusese pe ea pantalonii, dar îi păruse rău, căci sfârşiseră pe podea, rupţi în bucăţele. Se bucura de un răgaz doar când el era extenuat, dar, de obicei, se refăcea până a doua zi dimineaţa şi recupera terenul pierdut.

Christina nu-l văzuse pe Philip toată ziua. Rashid luase cina cu ei seara trecută şi îi făcuse cadou o frumoasă oglindă sculptată de mână. Îl sărutase uşor pe obraz ca să-i mulţumească pentru dar, iar Philip fusese ursuz şi taciturn tot restul serii. Se întrebă de ce se purta aşa pe când se grăbea spre ţarc, unde Saadi o aştepta să facă împreună o plimbare călare. În graba ei, nu o văzu pe Nura plecând de lângă foc şi se ciocni de ea, doborând-o.

— Îmi pare rău, bălmăji Christina, întinzându-i mâna. Lasă-mă să te ajut.

— Nu mă atinge! şuieră Nura, cu vocea încărcată de ură, în timp ce se ridica. Tu, femeie stricată ce eşti! Ai aruncat o vrajă asupra lui Abu ca să-l faci să te dorească tot timpul. Dar voi rupe eu vraja asta. Abu nu te iubeşte. Te va alunga în curând şi se va însura cu mine. Nimeni nu te vrea aici. De ce mai stai?

Christina rămase fără grai. Trebuia să se ferească de duşmănia pe care o vedea în ochii Nurei. Nu ştiuse că gelozia putea să aducă atâta ură. Fugi la caii lângă care stătea Saadi, care rămăsese locului, cu o expresie şocată pe faţa lui oacheşă cu trăsături plăcute. Dădu să-i spună ceva Christinei, dar ea încălecă iute pe Corbul şi ieşi din tabără, în grabă.

Încălecă şi Saadi şi încercă, disperat, s-o ajungă din urmă. Ştia că şeicul Abu avea să-l jupoaie de viu dacă i se întâmpla ceva femeii lui. Ea cobora coasta atât de repede, că putea uşor să cadă şi să se rănească. Ar fi fost vina Nurei, care o supărase, dar tot Saadi avea să fie învinovăţit.

Of, Nura! Avea să plătească pentru asta! Trebuia s-o facă să priceapă că şeicul era fericit cu femeia lui străină, chiar dacă nu o luase încă de nevastă. Nura trebuia să renunţe la speranţele ei nebuneşti.

Lacrimile înceţoşară ochii Christinei. Nu plângea din cauza vorbelor Nurei, căci nu-i păsa dacă Philip o iubea sau nu. Plângea pentru că Nura o ura, şi nu era vina ei. Christina i l-ar fi dat bucuroasă pe Philip. Ar fi plecat dacă ar fi putut. Nu ea ceruse să fie răpită!

Christina îl opri pe Corbul la poalele coastei să-şi şteargă ochii înainte de a galopa mai departe. Avea de gând să călărească prin deşert oricât de departe o ducea Corbul şi nu-i păsa ce se întâmpla cu ea.

Deodată, zări doi oameni pe cai în depărtare. Stăteau nemişcaţi la poalele muntelui. Se gândi să se ducă la ei până când cel mai înalt din ei veni spre ea. Se gândi că bărbatul trebuia să fie Philip sau Rashid, pentru că era prea înalt să fie altcineva. Nu-şi dădea seama cine era, pentru că era încă prea departe şi o *kufiyah* îi acoperea faţa.

Dacă era Philip, nu avea cum să scape de el. Îl auzi pe Saadi venind în spatele ei şi se întoarse să se uite în ochii lui îngrijoraţi.

— Vreau să-mi cer scuze pentru sora mea, reuşi Saadi să spună după ce îşi recăpătă suflul. Nu avea niciun drept să-ţi spună aşa ceva şi o voi pedepsi pentru asta.

— Nu-i nimic, Saadi. Nu vreau ca Nura să fie pedepsită din cauza mea. Înţeleg ce simte.

Mai aruncând o privire în locul unde îi văzuse pe cei doi bărbaţi, Christina observă că dispăruseră amândoi.

Continuă să călărească alături de Saadi, ca de obicei, şi se întoarse în tabără înainte de apus.

Când Christina intră în cort, Philip o aştepta s-o însoţească la scăldat. Părea în toane bune şi îi dădu o palmă peste fund când trecu pe lângă el să ia prosoapele şi săpunul. Nu-l întrebă dacă fusese unul dintre oamenii pe care îi văzuse în deşert. Îi spusese cât se poate de clar că nu-i plăcea să-i pună întrebări.

În dimineaţa următoare, aproape de prânz, Christina îşi cosea tivul la una din fuste când Amine intră foarte încet în cort. Rămase în faţa ei, frângându-şi mâinile. Christina simţi un junghi puternic în inimă. Îşi dădu seama că se întâmplase ceva îngrozitor, dar nu ştia de ce o durea aşa tare inima.

— Ce e, Amine? îngăimă ea. A păţit ceva Abu?

— Nu, răspunse Amine, în timp ce o lacrimă i se scurgea pe obraz. Tatăl lui - şeicul Yasir Alhamar a murit.

— Dar nu se poate! strigă Christina, sărind în picioare. Yasir se simţea foarte bine ieri şi era mult mai sănătos în ultimele luni. Nu... nu pot să cred!

Christina plecă în fugă din cort, fără să bage în seamă strigătele lui Amine. Dar ştia, înainte să intre în cortul lui Yasir, că îl va găsi gol, că era adevărat: murise. Atunci izbucni în plâns, lacrimile curgându-i nestăvilite în timp ce se uita la pieile de oaie de pe jos, care până ieri fuseseră patul bătrânului. Îngenunche şi atinse blana cea moale. Venise să aibă grijă de Yasir, dar el nu mai era pe această lume. Simţi că Amine o înconjură cu braţele şi o ajută să se ridice.

— Hai, Christina, nu e bine să stai aici. Amine o duse înapoi în cortul ei şi se aşeză cu ea pe sofa, ţinând-o strâns în braţe şi consolând-o. Femeia rămase tăcută până ce Christina se opri din plâns. Şeicul Yasir a murit în somn în timpul nopţii. Rashid l-a găsit dimineaţa devreme, iar el şi şeicul Abu l-au dus în deşert să-l

îngroape.

— Dar de ce nu mi-au spus mai devreme? întrebă Christina.

— Era ceva între fii şi tată. Şeicul Abu nu a vrut să fii deranjată.

— Unde e Abu acum? întrebă Christina, ştiind ce trebuia să simtă el.

Îşi amintea chinul prin care trecuse când îşi pierduse ambii părinţi. Oricât de ciudat era, voia să-l consoleze pe Philip, să-l ia în braţe şi să-i aline durerea.

— Când s-a întors Rashid în tabără a spus că Abu a plecat călare în deşert... apoi a plecat şi Rashid.

Christina îl aşteptă cu răbdare pe Philip să se întoarcă. Încercă să facă mereu ceva ca să nu se gândească la Yasir, dar îi era imposibil. Nu-şi amintea decât cum i se lumina chipul când ea venea în vizită. Şi cât de afectuos îi vorbea despre Philip.

Luna plutea sus peste munţi şi emana o lumină cenuşie şi blândă care se strecura printre crengile ienuperilor ce înconjurau tabăra. Deprimat, Philip stătea lângă foc, încălzindu-şi picioarele obosite. Trebuise să gonească aproape toată ziua prin deşert ca să se împace cu moartea lui Yasir. Se gândea acum că era mai bine că murise. Yasir dusese întotdeauna o viaţă activă, iar în lunile de convalescenţă după boala sa devenise un invalid izolat în cortul său. Regreta că nu stătuse mai mult cu Yasir, dar era recunoscător cerului pentru anii pe care îi petrecuse alături de tatăl său. Avea multe amintiri frumoase cu el pentru anii ce-aveau să vină, căci el şi Yasir fuseseră mai apropiaţi decât majoritatea taţilor şi fiilor; fuseseră prieteni buni şi avuseseră multe în comun.

După ce o hrăni şi o ţesălă pe Victory, Philip se îndreptă repede spre cortul său. Era epuizat atât din punct de vedere fizic, cât şi mental, şi abia aştepta s-o simtă pe Christina lângă el. Se duse direct în dormitor, dar îl găsi

gol. O serie de emoţii se oglindiră pe chipul lui - nefericire, furie, regret - pe când se întreba de ce ar alege ea chiar acel moment să fugă de el. „Doamne, oare cât mai am de suferit înainte să se sfârşească această zi?” se gândi el. Întorcându-se iute, dădu să iasă din cort, întrebându-se ce avans avea Christina. O voce blândă îl opri până să ajungă la ieşire.

— Philip, tu eşti?

Simţind că i se luase o mare greutate de pe inimă, Philip păşi încet spre canapea. Christina era acolo, sprijinită într-un cot, cu picioarele strânse sub o blană de oaie. Se uită la el cu o expresie îngrijorată întipărită pe faţa ei frumoasă. Se aşeză lângă ea şi văzu că are ochii roşii de plâns. Ea îi acoperi cu delicateţe mâna cu palma ei şi îi vorbi blând:

— Îmi pare rău, Philip.

— Simt bine acum, Tina. Îl voi mai jeli un timp, dar ce a fost mai rău a trecut, iar eu trebuie să-mi văd de viaţa mea.

Când se uită în ochii Christinei, văzu că şi ea suferea. Nu ştiuse că ţinea aşa mult la Yasir. Philip o luă în braţe şi o ţinu lipită de el, iar ea începu din nou să plângă.

În zilele ce urmară, tabăra intră într-un fel de doliu ciudat. Toate strigătele de veselie şi discuţiile aprinse încetaseră. Amine încerca în felul ei s-o înveselească pe Christina, care era mulţumită că avea o prietenă cu care să vorbească. Dacă nu ar fi fost Amine şi copiii ei, ar fi fost singură de tot.

Christina nu părea în stare să-l scoată pe Philip din depresia în care căzuse. Sporovăia mereu când era el prin preajmă, dar el doar stătea şi se uita în gol, de parcă ea nici nu ar fi fost acolo, îi răspundea la întrebări şi o saluta, dar asta era tot. Christina îşi amintea că fusese în aceeaşi stare după moartea părinţilor ei, dar John o ajutase s-o depăşească. Ea nu ştia cum să-l ajute pe Philip. Noaptea, în pat, Philip o ţinea în braţe, nimic mai mult. Iar situaţia

începea s-o calce pe nervi. Se întreba mereu când avea s-o posede din nou şi îşi spunea că nu era mulţumită de situaţia actuală pentru că nu era obişnuită ca Philip să se poarte aşa.

Încerca să se gândească cum să-l scoată din depresie, dar nu putea. Oare nu dorise ea să-l vadă suferind? Dar asta fusese odată, nu şi acum. O durea să-l vadă pe Philip nefericit şi nu ştia de ce.

Capitolul 16

Erau cinci zile de când murise Yasir, iar tensiunea în care trăia o slăbea de puteri pe Christina. Philip era la vânătoare pe undeva, iar ea nu avea idee când se va întoarce. Hotărâse să stea în cort în aceste ultime zile, dar nu mai putea să suporte. Aşa că ieşi din cort, îl căută pe Ahmad şi îl rugă să-l pregătească pe Corbul pentru ea. Apoi îşi puse repede caftanul şi pantalonii şi, până să ajungă la ţarc, Ahmad era deja gata de plecare.

— E bine că ţi-ai reluat activităţile, îi spuse el cu un zâmbet larg în timp ce o ajuta să încalece.

— Da, aşa e, îi răspunse Christina. Dar nu pe toate, adăugă ea pentru sine, gândindu-se la nopţile liniştite de care avusese parte în ultimul timp.

Coborâră încet de pe munte, dar, când ajunseră la poale, Christina îl mână pe Corbul la galop. Ahmad se obişnuise cu felul ei de a călări, aşa că reuşi să rămână lângă ea.

Călăreau de cel puţin o jumătate de oră şi erau departe în deşert, când Christina văzu patru bărbaţi călare venind repede spre ei. Apăruseră aşa, din senin, şi îi ajunseră repede din urmă.

Christina încetini calul şi, când se întoarse, îl văzu pe Ahmad ridicând puşca. Dar, până să apese el pe trăgaci, un glonţ ţiui prin aer, iar Christina simţi că-i vine rău când Ahmad căzu încet de pe cal, cu sângele şiroindu-i din piept.

— O, Doamne, nu! ţipă ea, dar Ahmad zăcea nemişcat în nisipul fierbinte.

Christina îl întoarse imediat pe Corbul şi îl biciui să pornească la galop. Ar fi vrut să se ducă la Ahmad, dar acum trebuia să se gândească la ea. Îi auzea pe urmăritori apropiindu-se din spate. Un braţ îi înconjură talia, o trase de pe calul ei şi o aruncă pe altul. Se luptă cu ferocitate şi căzu înapoi pe nisipul tare.

Omul care o înhăţase coborî de pe cal şi se apropie încet de Christina. Era furios şi avea o expresie feroce pe faţa bărboasă. Inima Christinei bătu înfricoşată când se ridică în picioare şi o luă la fugă, dar nu apucă să facă nici zece paşi, că bărbatul o întoarse cu faţa la el şi o pălmui violent, doborând-o. O ridică puţin, apucând-o de veşmânt, şi o mai lovi de două ori, apoi o lăsă să cadă în ţărână, de parcă ar fi fost un gunoi. Plângea isteric când se întoarse cu faţa în jos ca să n-o mai poată lovi.

Auzi vag nişte voci care se certau, dar păreau foarte departe. Era năucă şi, pentru o clipă, nici nu-şi dădu seama unde era sau de ce plângea. Totul îi reveni dureros în minte când îşi ridică faţa cu prudenţă şi văzu corpul fără viaţă al lui Ahmad zăcând la câţiva paşi de ea.

„O, Doamne, de ce l-au omorât?” se gândi ea, nefericită. La câţiva metri de ea, trei dintre oameni erau încă pe cai, unul din el vorbindu-i cu asprime celui care o bătuse.

Amair Abdalla descălecă şi se duse la femeia întinsă în nisip, îi fu milă de ea când o întoarse şi îi văzu faţa, albă de groază şi umflată. I se spusese că femeia aceasta era o frumuseţe, dar acum avea chipul murdar de nisip, cu dâre lăsate de lacrimi pe obraji. Ticălosul de Cassim! Totul se întâmplase atât de repede, că Amair nu putuse să-l împiedice. Dacă nu s-ar grăbi, l-ar pedepsi pe nemernic chiar acum. Cassim fusese întotdeauna un om crud. Soţia lui fusese cât pe ce să moară de două ori de la

bătăile lui crunte. Şeicul Aii Hejaz nu va vedea cu ochi buni bătaia încasată de această femeie. Christina Wakefield era importantă pentru şeicul Aii din mai multe puncte de vedere, aşa că dăduse ordine stricte să nu i se facă niciun rău. De Cassim se va ocupa când vor ajunge înapoi în tabără - o ştia şi el. Dar acum trebuiau să se grăbească. Planul lor nu era să-l înfrunte pe şeicul Abu pe terenul lui, iar Amair nu voia să se lupte cu bărbatul cel înalt şi robust. Asta ar fi însemnat moarte sigură.

Trecuseră mai multe clipe de când o întorsese tânărul cu faţa în sus pe Christina. Se uita lung la ea, şi vedea milă în ochii lui căprui. Ce se va întâmpla acum? Poate că nu au s-o mai lovească - nu acum. Christina se dădu instinctiv înapoi când bărbatul se aplecă s-o ridice. O duse până la cai şi o sui pe micul său armăsar arab şi încălecă în spatele ei. Ceilalţi trei oameni erau deja călare şi aşteptau, apoi o porniră cu toţii în galop.

Christina închise ochii când trecură pe lângă trupul lui Ahmad. „Bietul Ahmad!” Era doar un pic mai mare decât ea, iar acum viaţa lui se terminase. Cei patru bărbaţi îi lăsară în urmă pe Corbul şi calul lui Ahmad. Dacă erau hoţi, de ce nu luaseră şi caii?

Cine erau? Nu aveau de unde să ştie că era femeie, nu din felul în care era îmbrăcată, atunci de ce nu o împuşcaseră şi pe ea? Nu puteau fi aici ca s-o salveze, căci nimeni nu ştia că se afla în acest loc. Pe lângă asta, dacă voiau s-o ducă înapoi la fratele ei, n-ar fi bătut-o. Nu avea niciun sens. Oamenii aceştia trebuiau să fie din tribul învecinat, de care îi spusese Philip să se ferească. Oare aveau să se folosească toţi de ea şi apoi s-o vândă ca sclavă? Philip n-ar reuşi niciodată s-o găsească!

„Philip, unde eşti? Trebuie să mă găseşti!” Dar ce gânduri îi veneau? Nu voise ea să plece de la Philip? „Cel puţin noul meu stăpân nu va avea niciodată puterea să mă subjuge cu atingerea lui, asemenea lui Philip. Niciun alt bărbat nu va fi în stare să-mi trezească dorinţa

asemenea lui Philip.” Deodată, îşi dădu seama ce-şi spusese în gând. „Îl iubesc! L-am iubit în tot acest timp şi nu mi-am dat seama! Christina, eşti o proastă, o proastă mică. I te-ai împotrivit lui Philip în toate aceste luni şi te-ai rugat să fii trimisă acasă, când, de fapt, îl iubeai. Poate n-o să-l mai vezi niciodată şi Philip va crede în continuare că-l urăşti. Dar dacă nu vine? Dacă se bucură că am plecat şi a scăpat de mine? Pot oare să-l învinovăţesc, după felul în care m-am purtat cu el? O, nu, trebuie să vină să mă salveze ca să îi pot spune ce mult îl iubesc. Şi trebuie să mă găsească repede, înainte să fie prea târziu! Când a murit Yasir şi am vrut să-l consolez pe Philip, ar fi trebuit să ştiu că îl iubesc. Mi-a luat o veşnicie să-mi dau seama care era adevărul, iar acum e poate prea târziu. O, Doamne, mai dă-mi o şansă!”

Se întuneca acum, iar ei încă goneau, de parcă ar fi fost urmăriţi de satana. Din nou, nu avea nicio logică. Dacă aceşti patru oameni erau din tribul învecinat, despre care îi vorbise Philip, trebuiau să se fi dus în munţi şi să fi ajuns deja în tabăra lor. Probabil că se înşela. Călăriseră pe la poalele muntelui, dar acum, când răsărea luna şi le lumina drumul, încetiniseră şi se îndreptau spre deşert. Unde o duceau? Şi ce se va întâmpla cu ea când vor ajunge la destinaţie? Christina îşi aminti prilejul, din urmă cu multă vreme, când îşi pusese aceleaşi întrebări, iar Philip fusese cel care o răpise. Îl urâse din tot sufletul în primele săptămâni după ce o adusese în tabără. O luase de lângă tot ce iubea. Îi manipulase pe toţi pentru a o aduce în ţara lui. Dar orice fată lasă în urmă tot ce ştie atunci când se mărită. Îţi ia timp să te obişnuieşti cu o nouă viaţă. Ei bine, ea se obişnuise - chiar prea mult, de fapt. Şi îi era frică şi simţea o greutate pe suflet la gândul că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Philip. O durea mai tare decât faţa ei umflată, la fiecare pas al calului. Închise ochii să uite de nefericirea ei şi, fără să-şi dea seama, reuşi să adoarmă.

O treziră vocile unor oameni care vorbeau tare. Fu dată jos de pe cal. Se întrebă ce se întâmplase până văzu toate acele chipuri necunoscute în jurul ei şi simţi că o doare iar faţa. Soarele era sus pe cer şi căldura era toridă, emanând din nisip, obligând-o să-şi ferească ochii de razele fierbinţi ca să vadă ceva.

Înainte să fie dusă într-un cort mic, Christina aruncă o privire spre tabără. Erau într-o oază din deşert. Doi palmieri uriaşi se înălţau peste şase corturi mici, iar capre, oi şi cămile păşteau pe un fâşie de iarbă din spatele lor. În cort, Christinei îi luă un moment să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Văzu un bătrân şezând singur pe o pernă, în spatele unei mese joase, plină de castroane cu mâncare.

Bătrânul nu se uitase încă în direcţia ei. Era încă ocupat cu mâncarea, aşa că ea îşi plimbă privirea prin cort. Erau câteva perne împrăştiate în jur şi mai văzu un scrin mare într-un colţ, dar nu erau scaune pe care să stai sau covoare care să acopere nisipul.

Când Christina se uită iar la bătrân, acesta îşi înmuia degetele într-un castronaş cu apă, aşa cum făcuse şi ea de atâtea ori după ce mânca împreună cu Philip. Apoi îşi ridică privirea la ea, iar ochii lui căprui se măriră de furie la vederea chipului ei umflat şi învineţit. Ea tresări când el dădu cu pumnul în masă, făcând castroanele să zăngăne. Purta un veşmânt colorat şi o *kufiyah,* iar ea observă că era în picioarele goale. Când se ridică de la masă,

Christina văzu că nu era mai înalt decât ea, dar, când vorbi, tonul lui era autoritar.

I se adresă cu asprime tânărului care o adusese pe Christina, iar ea bănui că trebuia să fie şeicul acestui trib. Avu loc un schimb aprins de cuvinte pe care Christina nu le înţelegea, apoi tânărul o duse în spatele unei draperii dintr-un colţ al cortului. Locul era atât de îngust, că abia se putea întinde. Pe nisip fusese aşezată o piele de oaie, iar Christina fu lăsată acolo singură.

După câteva minute, o bătrână trase draperia şi aduse o tavă cu un castron mare de mâncare şi un pahar cu vin. Femeia puse tava pe nisip, îi dădu Christinei un prosop umed, făcându-i semn spre chipul ei, apoi o lăsă din nou singură. Ea se şterse pe faţă cu prosopul, dar nu reuşi să scoată toată ţărâna din jurul ochilor umflaţi care o usturau. Mâncarea era grasă, dar moale, din fericire, căci simţea durere până şi când mesteca. Vinul avea un gust minunat, dar se simţi ciudat de obosită după ce îl bău. Christina se strădui să rămână trează ca să fie pregătită pentru ce avea să se întâmple în continuare, dar nu reuşi să-şi ţină ochii deschişi sau să gândească limpede şi căzu imediat într-un somn adânc.

După ce Amair Abdalla lăsă femeia în cortul şeicului Aii Hejaz, se opri doar cât să-i spună lui Cassim că şeicul voia să-l vadă, apoi se duse direct în cortul tatălui său. Nu-i părea rău pentru Cassim, căci orice năpastă ar fi căzut pe capul său era numai din vina lui. Şeicul Aii era mai furios decât se aşteptase Amair, iar Cassim probabil avea să plătească cu viaţa pentru ce făcuse.

— Amair, a mers totul bine? întrebă Cogia Abdalla, tatăl lui, când Amair intră în cortul pe care îl împărţeau.

— Da, tată, totul a mers conform planului, răspunse Amair în silă. Se aşează pe blana de oaie care îi servea drept pat şi luă burduful cu vin din piele de capră de alături. Dar îţi spun un lucru - puţin îmi pasă de ce mi s-a ordonat să fac. Femeia aceea nu a făcut nimic rău şi nu ar trebui să fie amestecată în răzbunarea voastră. A suferit destul, căci Cassim a bătut-o înainte să-l pot împiedica.

— Ce? Asta nu e bine...

— Nu înţelegi, tată? îl întrerupse Amair. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple oricum. Cassim l-a împuşcat pe omul cu care călărea Christina Wakefield. Mă rog cerului să fie găsit înainte să moară, pentru că este Ahmad, fratele soţului lui Amine. Dacă Ahmad moare,

Syed ne va urî şi eu nu-mi voi mai vedea niciodată sora, pe Amine.

— Ar fi trebuit să ştiu că planul ăsta va ieşi prost. Cogia lăsă capul în jos, mâhnit. N-ar fi trebuit să te las să iei parte la aşa ceva. Nu vreau decât să se termine odată cu duşmănia asta ca să-mi pot revedea fiica. Amine trebuie să aibă copii acum, iar eu nu i-am văzut până acum. Poate că n-o să-mi văd niciodată nepoţii!

— Dar şi aşa, tată, nu trebuia să fii niciodată de acord cu planul ăsta. Şeicul Abu nu are nicio legătură cu tot ce s-a întâmplat cu ani în urmă. Era peste mări şi ţări atunci. Nu cred că ar trebui să fie ţinta răzbunării şeicului Aii, acum că şeicul Yasir a murit.

— Ştiu, fiule, dar ce putem face acum? Poate că şeicul Abu nu va veni, spuse Cogia.

Se uită afară. În mijlocul taberei, trei băieţei se jucau cu un mieluţ. Cogia îşi dori nespus să-şi vadă fiica şi nepoţii.

— Va veni, răspunse Amair. Şi dacă îi aduce cu el pe oamenii din tribul său, va fi un masacru inutil, pentru ceva care s-a întâmplat acum douăzeci şi cinci de ani. Şi niciunul dintre cei care vor muri nu a avut nicio legătură cu acel lucru.

Şi Philip veni foarte curând. Veni singur şi îşi blestemă zilele că făcuse aşa, când îşi dădu seama de pericolul în care se pusese. Se întorsese în tabără şi i se spusese că Christina era plecată cu Ahmad să călărească. Se bucurase că ea îşi reluase plimbările zilnice şi îşi dăduse seama că trebuia să iasă şi el din depresie. Tatăl lui murise, dar o avea pe Christina. Gândul la ea nu-i dădea pace în timp ce se învârtea ca un leu în cuşcă prin cort, aşteptând-o să se întoarcă. Dar, când apusese soarele şi nu se vedea nici urmă de ea, fusese cuprins de o groază înnebunitoare. Ieşise în fugă din cort şi, văzându-l pe Syed lângă ţarc, îi spusese să-l urmeze.

Philip era lac de sudoare când coborâră coasta în galop, iar Syed încerca disperat să ţină pasul cu el. După

ce călăriră un timp în direcţia în care o lua Christina de obicei, Philip văzu doi cai stând unul lângă altul. Se făcu alb ca varul când se apropie şi văzu un corp zăcând în nisip. Sări de pe cal şi dădu fuga la Ahmad. Rana era în partea de jos a pieptului lui Ahmad; pierduse mult sânge, dar era încă în viaţă. Veni şi Syed şi îi turnară rănitului pe gât puţină apă. Într-un final, Ahmad deschise ochii. Se uită de la Philip la Syed şi încercă să se ridice în capul oaselor, dar era prea slăbit din cauza sângelui pierdut.

— Poţi vorbi, Ahmad? îl întrebă Philip. Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

Ahmad se uită la Philip cu ochii înceţoşaţi.

— Patru oameni ai deşertului călăreau spre noi cu viteză mare. Am... am ridicat puşca, dar m-au împuşcat. Asta-i tot ce îmi amintesc. Ahmad se forţă să se uite în jurul lui şi, când văzu calul Christinei, se prăbuşi din nou pe nisip. Au luat-o cu ei?

— Aşa se pare, îi răspunse Philip. Corpul îi era încordat ca un arc, gata de luptă. Se uită la fratele mai mare. Syed, du-l pe Ahmad în tabără. Maidi va şti cum să-l oblojească. Nu ştiu cât timp voi lipsi, dar nu veni după mine. O voi găsi pe Christina şi omul care ţi-a împuşcat fratele va muri.

— Allah să te aibă în paza Lui, spuse Syed pe când Philip încăleca.

Urmele lăsate de cei patru cai ai răpitorilor se vedeau încă, deoarece nu bătuse vântul să le acopere cu nisip. Philip se luă după ele într-o viteză pe care Victory n-o atinsese niciodată înainte. Îi tot apărea în faţa ochilor chipul înspăimântat al Christinei şi se rugă cerului s-o găsească la timp. Înainte ca bărbaţii s-o violeze şi s-o vândă.

N-ar fi trebuit s-o lase niciodată să călărească în deşert. Dacă nu i-ar fi permis să iasă din tabără, acum ar fi fost acolo. Şi el nu s-ar mai fi temut pentru viaţa ei. „Rogu-te, Doamne, fă în aşa fel s-o găsesc la timp!” Lui Philip i se

strângea inima când se gândea cum ar fi viaţa lui fără Christina. Vedea cu ochii minţii patul gol pe care îl împărţise cu ea, cortul gol în care fusese atât de dornic să intre, corpul ei frumos şi catifelat care îl ispitea atât de uşor. Cum ar fi putut altă femeie să-i ia vreodată locul Christinei? Nu suporta gândul că n-avea s-o mai vadă vreodată. Probabil c-o iubea dacă simţea aşa! Philip nu crezuse niciodată că se va îndrăgosti. Ce prost fusese! Şi dacă nu reuşea s-o găsească pe Christina? Sau, mai rău, dacă ea nu voia să fie găsită? Ei bine, o va găsi sau va muri încercând şi o va sili să se întoarcă la el. Prefera să trăiască urât de ea decât fără ea. Şi, poate, într-o zi va ajunge să-l iubească şi ea.

Philip mulţumi cerului pentru luna plină care răspândea destulă lumină cât să se ţină după urme. Clipele treceau încet, pline de gânduri chinuitoare, iar soarele se înălţase pe cer înainte ca Philip să zărească în depărtare tabăra tribului din deşert. Urmele pe care mergea duceau direct în tabără. „Nu mai durează mult, Christina”, se gândi el. „Te voi găsi şi te voi aduce acasă.” Philip încetini calul şi intră în tabără. Mai mulţi oameni se strânseră în jurul lui când o opri pe Victory în mijlocul taberei.

— Caut patru bărbaţi şi o femeie, spuse Philip în arabă. Au trecut pe aici, nu-i aşa?

— Ai ajuns în locul potrivit, Abu Alhamar. Descalecă şi vino cu mine.

Philip se întoarse să-l vadă pe omul care îi vorbise. Avea ţeava unei puşti înfiptă în spate, ceea ce îi lăsa puţin spaţiu de manevră.

— De unde ştii cine sunt?

— Te aşteptam. Vino cu mine.

Philip descălecă şi bărbatul îl duse, ameninţându-l în continuare cu puşca, spre intrarea într-un cort. După el veneau mai mulţi oameni înarmaţi, gata să tragă în el, la cea mai mică împotrivire. „De unde naiba ştiu cine sunt?” se întrebă Philip.

Un bătrân, aflat în celălalt capăt al cortului, se ridică şi îl măsură pe Philip cu privirea.

— Nu ţi-a luat mult să vii, şeicule Abu. Aştept de mult timp momentul ăsta.

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă Philip. De unde ştii cine sunt? Nu te-am văzut în viaţa mea.

— Ba m-ai văzut, dar nu-ţi aminteşti. Poate ai auzit de mine. Sunt Aii Hejaz, şeicul acestui trib şi unchiul lui Rashid, fratele tău vitreg. Acum mă ştii?

— Ţi-am auzit numele, dar atâta tot. De ce mă aşteptai?

— Ah, văd că tatăl tău ţi-a ascuns adevărul. Acum trebuie să-ţi spun eu întreaga poveste, aşa că vei înţelege de ce o să te omor, ca să răzbun moartea surorii mele.

— Trebuie să fii nebun, râse Philip. Eu nu ţi-am făcut nimic. De ce vrei să mă omori?

— Nu sunt nebun, Abu Alhamar. Aii Hejaz vorbea calm, savurându-şi triumful. Vei afla în curând de ce trebuie să mori. Ştiam că o să cazi în capcana mea, pentru că femeia ta este în mâinile mele.

— Unde e? izbucni Philip. Dacă i-ai făcut vreun rău...!

— Toate la timpul lor, Abu, îl întrerupse Hejaz. Poţi s-o vezi mai târziu, pentru ultima oară. Nu te teme pentru ea, căci nu i se va face nimic rău în tabăra mea. Îi sunt recunoscător Christinei Wakefield că te-a adus aici ca să mă pot răzbuna. Mai târziu, o s-o dau înapoi fratelui ei pentru răscumpărare.

— De unde ai ştiut de ea? întrebă Philip.

— Pui prea multe întrebări! Vezi, Rashid vine pe la mine din când în când. Mi-a spus că te-ai întors din Anglia şi că ai drept amantă o străină. Se pare că eu am salvat-o pe Christina Wakefield din ghearele răpitorului ei! Aii făcu o pauză. Când vorbi din nou, avea vocea plină de mânie. De asemenea, am aflat de curând că Yasir a murit. Am fost tras pe sfoară să nu-l omor cu mâna mea, aşa că tu, fiul său preaiubit, îi vei lua locul!

— Şi ce pretinzi că a făcut tatăl meu? îl întrebă Philip.

Aii Hejaz turnă vin în două pahare şi îi oferi unul lui Philip. Acesta îl refuză, iar Aii zâmbi.

— Va fi ultimul tău pahar - ţi-aş sugera să-l bei. Nu e otrăvit, te asigur. Pentru tine am în plan o moarte mai lentă şi chinuitoare.

— Continuă-ţi explicaţiile, Hejaz. Vreau s-o văd pe Christina, spuse Philip.

Luă vinul şi ciocni în glumă cu bătrânul.

— Văd că nu mă iei încă în serios. Dar mă vei lua când va începe moartea ta lentă. Totuşi, meriţi să ştii de ce ai să mori. Ah se opri din vorbit şi bău din paharul lui. Cu mult timp în urmă, tatăl tău şi cu mine eram prieteni la cataramă. Aş fi făcut orice pentru Yasir. Am cunoscut-o şi pe mama ta şi am fost cu Yasir când te-ai născut. M-am bucurat pentru tatăl tău. Avea doi fii straşnici şi o femeie pe care o iubea mai mult decât viaţa însăşi. Mi-amintesc cum te ţineam pe genunchi când aveai doar trei ani şi îţi spuneam poveşti. Tu îţi aminteşti?

— Nu.

— Nici nu credeam. A fost o perioadă fericită - până a plecat mama ta. Era o femeie cumsecade, dar l-a distrus pe Yasir. N-a mai fost la fel niciodată. Soţia îl părăsise, cei doi fii de asemenea, aşa că Yasir simţea că nu mai are pentru ce să trăiască. Am suferit pentru el trei ani întregi, căci îl iubeam pe Yasir ca pe un frate. Speram s-o uite pe mama ta şi să fie fericit din nou. Aveam o soră pe nume Margiana, o fată frumoasă care îl adora pe Yasir. Aşa că i-am oferit-o pe Margiana de soţie.

— Dar tata era încă însurat cu mama. Cum putea să o ia de nevastă pe sora ta? îl întrerupse Philip.

— Mama ta plecase şi nu avea să se mai întoarcă. Era la fel de parcă ar fi murit. Yasir era liber să se însoare din nou. Putea să-şi facă o nouă viaţă şi să aibă alţii fii pe care să-i vadă crescând şi ajungând bărbaţi. Aşa că Yasir a fost de acord să se însoare cu sora mea. Fusesem

chemat în altă parte tocmai atunci şi am rugat-o pe Margiana să nu se mărite până nu mă întorc. Dar ea nu a vrut să aştepte.

Am fost rănit acolo şi a trebuit să stau în pat luni întregi. Mi-a luat aproape doi ani să-mi regăsesc sora şi tribul lui Yasir Rashid, fiul surorii mele, avea un an pe atunci. Şi aşa au trecut anii, iar eu credeam că sora mea se simţea bine. Însă Yasir era încă nefericit. Nu-l iubea pe Rashid ca pe tine. Totuşi, când am vizitat-o pe Margiana, s-a prefăcut că era fericită. Apoi, cu mai mulţi ani în urmă, sora mea a venit la mine şi mi-a spus în cele din urmă adevărul despre aşa-zisa ei căsătorie. Yasir refuzase să se însoare cu ea în ultima clipă. Dar, în noaptea în care trebuiau să se căsătorească, s-a îmbătat şi a violat-o. Când şi-a dat seama, după câteva luni, că era grea, l-a implorat pe Yasir să se însoare cu ea. Dar el a refuzat iar. Nu o putea uita pe mama ta. Margianei i-a fost ruşine că nu era măritată, aşa că m-a minţit şi m-a lăsat să cred că era fericită. Yasir nu s-a mai atins de ea, dar i-a lăsat pe ea şi pe Rashid să trăiască în tribul lui. Margiana îl iubea, iar el o I rata ca pe un gunoi.

După ce mi-a spus adevărul, sora mea s-a sinucis. A fost de parcă Yasir ar fi omorât-o cu mâna lui. Mi-a ucis sora şi, în acea zi, am jurat să-i răzbun moartea. Am aşteptat, dar Yasir ştia de ura mea şi nu s-a aventurat niciodată singur în tabăra mea. N-a uitat niciodată că îl aşteptam, şi l-am aşteptat prea mult timp. Yasir a murit fericit, fără să sufere ca biata mea soră.

— Dar toate astea n-au nicio legătură cu mine. De ce vrei să mă vezi mort? întrebă Philip.

Credea povestea. Yasir trăise cu amintirea singurei sale soţii pană în ziua în care murise. Probabil că nu ştiuse niciodată că Margiana îl iubea şi suferea atât de mult.

— Vei muri în locul lui Yasir, spuse Aii Hejaz. Tu, fiul său preaiubit, care erai totul pentru el, aşa cum sora mea era pentru mine! Tu, care i-ai dăruit bucurie lui Yasir în ultimii

săi ani, când nu trebuia să aibă niciuna. Tu, fiul femeii care poartă vina pentru moartea surorii mele. Tu, care eşti la fel ca tatăl tău în toate, tu, care te culci cu femei fără să te însori cu ele şi le faci să sufere, bătându-ţi joc de ele. Vei muri, şi eu voi fi în sfârşit răzbunat. Ali scoase un hohot cumplit. Ah, ce dulce e răzbunarea! De-ar fi aici Yasir să te vadă murind, aş fi cel mai fericit om din lume. Dar îţi voi împlini ultima dorinţă, dacă e rezonabilă.

— Eşti prea amabil, spuse Philip cu sarcasm. Aş vrea s-o văd acum pe Christina Wakefield.

— A, da, femeia. Am spus că o poţi vedea, nu? Dar trebuie să te avertizez, mă tem că a avut un mic accident înainte să vină aici.

— Un accident? Unde e? întrebă Philip.

Ali Hejaz îi făcu semn unuia dintre oamenii din spatele lui Philip. Omul ridică o draperie din fundul cortului.

Philip o văzu pe Christina ghemuită pe jos.

— O, Doamne! murmură el.

Se aplecă s-o atingă, dar ea nu se mişcă.

— M-am gândit că e mai bine s-o droghez câteva zile, până i se dezumflă faţa, spuse Aii din spatele său.

Philip se ridică în picioare şi se întoarse foarte încet cu faţa spre bătrân. Muşchii obrajilor îi zvâcneau de furia ce clocotea în el.

— Cine a făcut asta? întrebă el calm, stăpânindu-şi emoţia. Cine i-a făcut asta?

— Nu trebuia să se întâmple aşa ceva. Omul care a bătut-o a fost întotdeauna violent cu femeile. Când a fugit de la el, i-a sărit ţandăra şi a bătut-o înainte să-l poată opri tovarăşii lui. Va muri, bineînţeles. Am dat ordine stricte să nu i se facă femeii niciun rău, iar el nu m-a ascultat. Încă n-am hotărât cum va muri, dar soarta îi e, oricum, pecetluită.

— Dă-mi-l mie, spuse Philip, sumbru.

— Ce?

— Dă-mi-l mie pe omul care mi-a făcut asta. Mi-ai

promis că-mi vei împlini o dorinţă. Îl vreau pe omul care mi-a bătut femeia.

Aii se uită neîncrezător la Philip, apoi făcu ochii mari.

— Desigur! E drept ca tu să ai onoarea. Nu mă îndoiesc că vel câştiga, dar va fi o luptă corectă. Vă veţi lupta cu cuţitele imediat în mijlocul taberei. După ce moare Cassim, tu vei avea parte da o moarte mai lentă.

Philip îl urmă pe bătrân afară din cort. Nu se gândea decât să-l ucidă pe omul care îndrăznise s-o lovească pe Christina.

— Adu-l afară pe Cassim şi spune-i ce-l aşteaptă, ordonă Aii unuia dintre oamenii săi.

Ali îşi scoase propriul cuţit de la centură şi i-l dădu lui Philip.

— Când se termină lupta, vei arunca pe jos cuţitul şi nu vei opune rezistenţă. Dacă nu faci aşa, Christina Wakefield nu va fi înapoiată fratelui ei, ci vândută ca sclavă. Înţelegi?

Philip încuviinţă din cap şi luă cuţitul. Şi-l vârî în centură, îşi moaşe caftanul şi tunica, apoi îl înşfăcă în mâna dreaptă. Cassim fu scos dintr-un cort de alături, iar frica i se citea clar pe chip. Fu târât până în faţa lui Philip şi apoi ridicat cu forţa.

— Nu mă lupt cu omul ăsta! ţipă Cassim. Dacă trebuie să mor, al unei împuşcaţi-mă!

— Stai drept şi bate-te ca un bărbat.

Philip nu simţi niciun pic de milă pentru omul care se umilea în faţa lui. Tot ce vedea în faţa ochilor era chipul umflat al Christinei.

— Pregăteşte-te să mori, bătăuşule de femei.

Îi dădură drumul, şi Cassim căzu înapoi la câţiva metri, apoi făcu un salt înainte. Dar Philip era în gardă. Păşi în lături şi cuţitul lui se înfipse în braţul drept al adversarului, sub umăr. Se rotiră amândoi unul în jurul celuilalt, cu braţele întinse. Cassim sări din nou în faţă, cu intenţia de a-l înjunghia pe Philip în piept. Dar el fu iute ca

fulgerul, lovindu-şi oponentul care nici nu îi bănui mişcarea. Tăie până la os braţul întins al lui Cassim, care scăpă cuţitul pe jos, în timp ce se uita consternat la rană. Philip îl lovi cu dosul palmei peste faţă, doborându-l. Îi dădu timp să-şi recupereze arma, apoi îl atacă din nou. Cassim nu ştia să se lupte cu cuţitul, iar frica îl făcea neglijent şi o victimă aproape sigură a înţelegerii lui Philip. El ştia multe trucuri pe care le învăţase de la tatăl lui, dar acum nu avea nevoie de ele. Cuţitul lui Philip îl lovi pe Cassim iar şi iar, până ce trupul adversarului său fu acoperit de propriul sânge. În cele din urmă, Philip se plictisi de acel joc şi îi tăie beregata. Cassim căzu cu faţa în nisip.

Philip se simţea dezgustat. Nu crezuse că putea fi atât de violent. Cum putuse să omoare un om cu atâta cruzime? Bărbatul ar fi murit oricum şi merita să sufere pentru că o lovise pe Christina, dar pe Philip îl scârbise felul în care îl executase. Azvârli cuţitul lângă trupul neînsufleţit al lui Cassim şi se duse la Ali Hejaz.

— Nu pari mulţumit, Abu. Poate te vei simţi mai bine dacă afli că acest Cassim a împuşcat şi un om din tribul tău.

— Nu poţi să te simţi bine după ce omori. Un om, îi răspunse Philip.

— Când aştepţi ani întregi să ucizi, ca mine, să ştii că răzbunarea este o plăcere, spuse Aii. Te vei duce cu oamenii mei acum. Nu uita că viitorul Christinei Wakefield este în mâinile tale. Mai mult, le-am dat ordin oamenilor mei să te împuşte dacă încerci să fugi. O rană în braţ sau în picior ţi-ar face moartea şi mai chinuitoare.

Oamenii îl înşfăcară pe Philip şi îl duseră în spatele cortului şeicului. Patru stâlpi erau înfipţi în nisip, cu frânghii legate de fiecare. Atunci îşi dădu seama cum avea să moară. Nu opuse rezistenţă. Oamenii îl întinseră pe spate şi îi legară braţele şi picioarele de stâlpi. Philip îl auzi pe unul dintre ei şoptind: „Iartă-mă”, apoi plecă.

Celălalt se duse la umbra cortului lui Ali şi se aşeză să-l. Păzească pe Philip.

Oare de ce să-l păzească? ar fi vrut Philip să ştie. Nu putea să fugă. Era după-amiaza târziu, dar soarele avea să mai strălucească cel puţin încă două ore. Simţi că îi e puţin foame, dar asta era cea mai mică grijă a lui. Azi n-avea să sufere prea mult, dar mâine va începe calvarul lui. Va fi oare în stare să-l îndure? Nu-şi va dori să moară? Se va strădui să stea treaz în noaptea asta, asta era singura soluţie. Cele două nopţi şi două zile de când nu dormise aveau să-l facă să doarmă mâine şi poate va muri repede sub soarele arzător, fără să se mai trezească.

Trecu o oră şi lui Philip îi era deja greu să rămână treaz. O umbră se întinse deasupra lui, şi deschise ochii ca să-l vadă pe Ali Hejaz. Philip trase de frânghii cu toată puterea, dar nu putea să spere că va scăpa. Adormi.

Capitolul 17

Durerea pe care o simţea în ochi îl trezi pe Philip. Când îi deschise, se uită drept la soarele dimineţii şi fu orbit pentru un minut. Se întrebă o clipă de ce dormise afară, apoi încercă să se ridice şi simţi durerea din umeri. Deci aşa - soarele îşi făcea deja treaba, se gândi el, uitându-se la pieptul şi la braţele lui arse. Cel puţin, Hejaz se înşelase în privinţa unui lucru - nu fusese treaz să vadă soarele răsărind. Stătea complet nemişcat. Soarele era chiar deasupra lui. Philip îşi simţea limba în gură ca pe un corp străin, părea ca o cârpă uscată. Sudoarea fierbinte îl durea când se scurgea pe pielea arsă. Cât mai putea să reziste? Se forţă să mediteze la lucruri plăcute şi gândul îl purtă la Christina.

Auzi o voce strigându-l de la distanţă, scoţându-l din starea de inconştienţă când deveni mai puternică. Deschise ochii cu greu ca să-l vadă pe Aii Hejaz stând lângă el. Încercă să vorbească, dar gura îi era prea uscată şi buzele crăpate şi pline de băşici.

— Deci, eşti încă în viaţă. Trebuie să ai o puternică dorinţă de a trăi. AH se întoarse spre paznicul de lângă el. Dă-i câteva picături de apă, dar nu mai mult.

Paznicul picură câţiva stropi de apă în gura lui Philip, iar Ah continuă:

— Mâine-dimineaţă ar trebui să fii terminat. Dacă mai trăieşti, voi da ordin unuia dintre oamenii mei să te omoare, pentru că trebuie să ridicăm tabăra mâine şi să

plecăm în altă parte. Apa e pe terminate. Te-aş lua cu mie şi te-aş lega din nou de stâlpi, dar cei din tribul tău vor veni în curând să te caute. Oricum, vei muri mâine într-un fel sau altul. Vise plăcute, Abu.

Soarele apusese, dar Philip tot era în flăcări. Apa care i se dăduse nu făcuse decât să-i stârnească setea. Se gândi la Christina, care zăcea la numai câţiva metri de el, în cortul lui Hejaz. Măcar ea dormea în timpul acestui coşmar. Dar poate s-ar fi bucurat să-l vadă ars de viu. La urma urmei, îl ura. Ei bine, în curând avea să se întoarcă la fratele ei, aşa cum dorise întotdeauna.

Luna era sus pe cer când Philip simţi o prezenţă lângă el.

— Cei din tabără au adormit în sfârşit, aşa că nu trebuie să facem zgomot, ca să nu se dea alarma, şopti omul, aplecându-se lângă Philip. Sunt Amair Abdalla, fratele lui Amine, femeia care trăieşte în tabăra ta. Te rog să ne ierţi pe tata. Şi pe mine pentru rolul pe care l-am jucat în calvarul tău. Tata e un om bătrân şi nu doreşte decât să se pună capăt urii şeicului şi să-şi revadă fata. Îşi dă seama ce greşeală a fost s-o răpească pe femeia ta. Ea nu merită să sufere, şi nici tu. Acum o să-ţi dau cu alifia asta pe piele. Să nu urli.

Philip tresări când grăsimea răcoritoare îi atinse pielea. Îşi înăbuşi ţipetele cât timp îl ungea omul cu alifie pe piept şi faţă.

— Te-aş fi eliberat noaptea trecută, dar erai sedat. Alifia asta îţi va calma durerea după un timp, spuse Amair, ştergându-şi grăsimea de pe mâini

Tăie frânghiile, îl ridică pe Philip în picioare şi îi dădu un burduf cu apă. Philip bău cu măsură.

— Calul tău aşteaptă la umbră, spuse Amair. Femeia e încă drogată şi nu va putea să călărească singură. O aduc imediat. Poţi să vorbeşti?

Philip mai bău puţină apă şi reuşi să şoptească răguşit:

— Ce se va întâmpla…

— Tata se va întâlni cu bătrânii din trib în zori, înainte să se trezească şeicul Ah. Îl vor opri pe Ah să te mai caute şi mă vor apăra şi pe mine de el. Rogu-te să înţelegi că mi s-a dat ordin să răpesc femeia. Nu mi-a plăcut să fac asta, dar n-am avut de ales. Mă poţi ierta?

— Eşti binevenit în tabăra mea, îi răspunse Philip.

— Îţi aduc acum femeia. Ai cinci ore înainte să răsară soarele. Până atunci, cred că ai să poţi să-ţi pui veşmântul.

Amair se duse într-o parte a cortului şi o sfâşie cu cuţitul. Se strecură înăuntru şi, după o clipă, ieşi cu Christina în braţe. O puse pe jos, lângă Philip, şi se duse să aducă iapa.

Amair îl ajută pe Philip să se suie pe Victory, apoi o puse pe Christina în faţa lui.

— Eşti în stare să călăreşti?

— Va trebui, spuse Philip.

Amair scoase calul la pas din tabăra adormită, având grijă să nu facă zgomot.

— Îţi doresc o viaţă lungă şi plină de realizări, şeicule Abu. Allah să te aibă în pază!

— Rămas-bun, prietene. Îţi datorez viaţa, şopti Philip, apoi o mână pe Victory la galop uşor şi se îndreptă spre casă.

Philip avea dureri îngrozitoare la fiecare mişcare a calului, dar alifia începu să-şi facă efectul după un timp. Deşi era ciudat, nu-l putea urî pe Ah Hejaz. Îi era milă de el, pentru că trăise otrăvit de ură atâţia ani. La rândul lui, îi mulţumi lui Dumnezeu că era încă în viaţă. Avea să se vindece în curând şi o regăsise pe Christina. Da, avea de ce să fie recunoscător. Dacă Christina ar fi început să-l iubească, ar fi fost cel mai fericit om de pe pământ. Dar nu putea s-o forţeze. Dacă i-ar fi declarat dragostea acum, femeia ar fi râs. Nu, trebuia să-i câştige iubirea încet. Va avea răbdare, acum că era din nou cu el.

Încetul cu încetul, Christinei i se limpezi mintea şi îşi dădu seama că era aşezată pe un cal în plin galop. Se făcuse ziuă. Vedea în faţa ei grumazul calului şi deşertul. Îşi aminti că fusese într-o tabără din deşert, că mâncase ceva şi băuse nişte vin, dar nimic mai mult. Cum ajunsese pe calul acesta? Unde era dusă acum?

Trebuia să fugă. Trebuia să se întoarcă la Philip. Christina îşi trecu un picior peste grumazul calului şi căzu în nisip. Bărbatul gemu când îl împinse, dar nu-i păsă. Se ridică în picioare şi o luă la fugă.

— Christina!

Christina se opri. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Philip venise după ea şi o ducea acasă. Îi strigă numele şi se întoarse cu faţa la el.

— O, Doamne! îngăimă ea când îi văzu chipul plin de băşici.

— Exact asta am spus şi eu când te-am văzut prima oară, dar nu vreau să-ţi explic acum. Te rog, suie-te înapoi pe cal, Tina, abia aştept să ajung acasă.

— Dar, Philip, faţa ta e...

— Îmi închipui cum arăt, o întrerupse Philip. Dar tu ţi-ai văzut chipul? Amândoi suntem de nerecunoscut acum, dar ne vom vindeca. Hai, Tina!

Christina reuşi să se urce pe cal în faţa lui Philip, fără ajutor. Era nedumerită şi îngrijorată de starea lui. Cum de se arsese atât de rău? Dar măcar erau împreună şi îi mulţumea Domnului pentru asta.

Peste o oră intrară în tabără, unde îi întâmpinară tot felul de chipuri surprinse şi şocate. Christina şi Philip fură ajutaţi să coboare de pe cal. Amine le ieşi înainte plângând şi o îmbrăţişă pe Christina cu afecţiune.

— Am crezut că ai murit - toţi am crezut aşa. Şi când am văzut că şeicul Abu nu se întoarce, am crezut că a fost omorât încercând să te salveze. Dar faţa ta - vai, Christina, te doare? Cum s-a întâmplat asta? întrebă Amine. Îi strânse Christinei mâinile într-ale ei. Şi şeicul

Abu... e ars atât de rău!

— Am fost bătută de un arab dintr-un trib din deşert şi apoi am fost dusă în tabăra lui. Dar nu ştiu de ce. Asta-i tot ce-mi aduc aminte. Nu ştiu nici măcar cum m-a salvat Philip sau cum s-a ars atât de rău. Se întoarse şi îl văzu pe Syed ajutându-l pe Philip să intre în cortul lor. Amine, îmi pare nespus de rău pentru Ahmad.

— Ahmad se va face bine, dar acum trebuie s-o ajut pe Maidi să se ocupe de şeicul Abu.

— Ahmad e în viaţă! exclamă Christina, fericită.

— Da, va fi bine în câteva zile. O coastă a oprit glonţul şi rana lui se vindecă frumos. Mă duc după Maidi acum.

— Sigur. Vorbim mai târziu, spuse Christina şi intră în cort.

Syed îi scotea lui Philip veşmântul când intră ea în dormitor. Se opri brusc când îi văzu arsurile.

— O, Philip. Şi pieptul tău? întrebă ea, tresărind.

— Mă tem că da, Tina. Dar nu te speria aşa. Nu e atât de rău precum arată. Intr-o săptămână sau două, durerea va trece şi pielea arsă va începe să se cojească. Nu vreau să rămân în două culori pentru totdeauna.

— O, Philip! Cum poţi să glumeşti cu asta? Veni lângă el şi se uită îndeaproape la pieptul şi la braţele lui. Se încruntă la vederea pielii îngrozitoare, care căpătase o nuanţă roşu-închis. Te doare rău? Cum s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Linişteşte-te, scumpa mea. Nu ai de ce să te înfurii, spuse Philip gemând când se aşeză pe pat foarte încet.

— Dar cum s-a putut întâmpla aşa ceva, Philip? întrebă Christina, uluită.

— E o poveste lungă, Tina, iar gâtul mi-e încă prea uscat să ţi-o spun acum. Sunt obosit, am dureri şi mi-e o foame de lup. De ce nu te îngrijeşti să ni se aducă de mâncare?

— O, afurisit să fii! explodă ea şi ieşi în grabă din cort.

Amine era lângă foc, umplând două castroane cu o

tocană care mirosea minunat. Christina era încă furioasă când se apropie de ea.

— E un bărbat imposibil! Nu vrea să-mi răspundă la nicio întrebare! Cere doar de mâncare! ţipă Christina.

— Şeicul Abu trebuie să aibă dureri mari, Christina. Nu vrea să ştii cât suferă.

— Ai dreptate. El suferă, iar eu nu mă gândesc decât la mine. A fost nevoie de tot acest calvar ca să-mi dau seama ce mult îl iubesc.

— E evident că te iubeşte, zise Amine. Ai răbdare, Christina. Îţi va spune ce s-a întâmplat după ce se va odihni. Acum trebuie să mâncaţi amândoi ceva, hai, vino!

— Ai dreptate. Mă simt de parcă n-aş fi mâncat nimic de zile întregi.

— Dar ai lipsit trei zile şi trei nopţi.

— Trei zile! Cum se poate? spuse Christina. Cum de am lipsit atâta timp?

— Şeicul Abu o să ne explice. Toţi suntem nerăbdători să aflăm ce s-a întâmplat. Vino acum, trebuie să mănânci.

Christina nu putea s-o contrazică, aşa că o urmă pe Amine înapoi în cort. Amine duse mâncarea pentru Philip în dormitor, unde Maidi îl oblojea încă, apoi plecă.

„Mi-e atât de ruşine”, se gândi Christina în timp ce mânca tocana aproape fără să mestece. „Philip trebuie să aibă dureri groaznice, iar eu m-am repezit la el cu întrebările, când el nu este în stare să dea răspunsuri. Trebuie să uit toate astea şi să nu mă gândesc decât la sănătatea lui. Îmi va spune totul când va fi vindecat... Oare? Nu-i place să răspundă la întrebări. Ei bine, la astea va trebui să răspundă. Mă privesc şi pe mine.”

Christina uitase cu totul de problemele ei. Ochii şi obrajii îi erau încă umflaţi şi dureroşi, dar n-o mai deranjau la mâncat şi la vorbit. Veşmântul ei era distrus - murdar peste tot de pământ, îşi simţea pielea atât de lipicioasă, dar cum să facă baie când Philip era ţintuit la pat? Când termină de mâncat, Syed intră în cort cu câte o

găleată cu apă în fiecare mână.

— Şeicul Abu a poruncit să aduc apă pentru tine. A spus că va trebui să te speli aşa câtva timp, zise repede Syed şi puse jos găleţile.

Bărbatul era vizibil stânjenit, iar Christinei îi venea să râdă, dar se abţinu.

— Mulţumesc, Syed. Eşti foarte amabil.

Maidi ieşi din dormitor şi Christina rămase în sfârşit singură în cort cu Philip. Hotărî să se spele în dormitor. În cort putea să intre cineva şi s-o vadă dezbrăcată, dar voia în acelaşi timp şi să fie lângă Philip. Se duse la dulăpior să-şi ia săpun şi prosoape, apoi cără găleţile în cealaltă cameră.

— Philip, ai adormit? îl întrebă ea.

— Nu.

— Voiam să fac baie aici - e mai multă intimitate, dar, dacă te deranjez, pot pleca.

— Sigur că nu. A fost intenţia mea să te speli aici. De fapt, aştept cu nerăbdare momentul ăsta.

— Nu zău?! îi replică ea, furioasă.

Dar când văzu mizeria care se strânsese pe toată partea de sus a corpului lui, începu să râdă.

— Ce naiba e aşa amuzant? o întrebă el.

— Îmi pare rău, chicoti ea. Dar arăţi caraghios. N-ai văzut cum arăţi?

— Nu, dar tu?

— Ce vrei să spui?

— Mai bine ţi-ai vedea faţa înainte să râzi de mine.

Christina luă oglinda şi se uită şocată la reflexia ei.

— O, Doamne - nu sunt eu! Arăt groaznic! Tare aş vrea să-l biciuiesc pe ticălosul care m-a lovit!

— Fir-ar să fie, Tina! Nu mai vorbi aşa urât! Nu se potriveşte unei doamne.

— Nu vorbesc ca o doamnă! Uită-te la faţa mea, Philip! E faţa asta umflată şi învineţită chipul unei doamne? Doamnele nu trebuie să fie bătute, dar eu am fost.

— Acum că mă gândesc mai bine, în afară de faptul că nu vorbeşti ca o doamnă, nici nu arăţi ca una, în caftanul ăsta şi cu pantaloni, spuse Philip, râzând pe înfundate.

— Mergi prea departe, Philip. Înainte să-mi critici înfăţişarea, mai bine te-ai uita la tine! îi răspunse ea pe un ton mândru şi îi aruncă oglinda. Spune-mi acum, care din noi arată cel mai rău?

— *Touche,* draga mea. Mă bucur c-ai câştigat runda asta. Ce-ar fi să te speli ca să nu ne mai tachinăm şi să ne odihnim un pic?

— Cum porunciţi, stăpâne. Dar, din moment ce nu mai arăt ca o doamnă, nu văd de ce m-aş purta ca una.

îşi desfăcu veşmântul şi îl lăsă să cadă. Încet, îşi dădu jos şi restul hainelor.

— Ce naiba a vrut să însemne remarca asta? o întrebă Philip.

— O... nimic, îl tachină ea, apoi începu să se frece pe corp din cap până-n picioare.

Ştia că Philip se uita la ea. Şi, în mod surprinzător, nu o deranja câtuşi de puţin. Înainte îi era ruşine să se dezbrace în faţa lui Philip, dar acum îi plăcea cum îl zăpăcea priveliştea trupului ei gol.

— Christina, poate ar fi mai bine să te speli în cealaltă cameră.

Părea iritat şi ea ghici motivul.

— Dar de ce, Philip? îi replică iute, cu un aer nevinovat. Aproape am terminat, şi să ştii că poţi închide ochii dacă nu suporţi să te uiţi la mine.

Îl auzi gemând şi, deodată, se înfurie pe ea însăşi că îl tachinase. Cu o lună - poate chiar şi cu o săptămână - în urmă, s-ar fi bucurat să-l aibă pe Philip la cheremul ei. Dar acum nu voia decât ca el să se facă bine. Dorea să-i simtă din nou braţele în jurul ei.

După ce se şterse, Christina îşi desfăcu părul şi îl perie de câteva ori înainte să vină în pat.

— Christina, aşteaptă! Cred că cel mai bine ar fi să

dorm pe canapea câteva zile - până îmi trec durerile astea groaznice.

Ea păru jignită pentru o clipă, dar apoi expresia ei deveni hotărâtă.

— N-ai să faci asta. Dacă va dormi cineva pe canapea, eu voi fi aceea. N-are niciun rost să te muţi de aici, când stai aşa bine. Se duse la scrin şi scoase de acolo una din cămăşile lui de noapte.

Christina, nu te las să dormi singură pe canapea!

— Nu eşti în situaţia de a mă contrazice. Îşi puse pe ea cămaşa şi şi-o legă în talie, apoi începu să-şi suflece mânecile prea lungi. Acum relaxează-te şi dormi bine toată noaptea. Ne vedem dimineaţă.

— Sigur?

Ea se întoarse spre el şi îl privi cu tandreţe.

— Asta te frământă - că voi fugi în timpul nopţii? Să-ţi fie ruşine, Philip. Ar fi nedrept să fug acum, când eşti incapabil să vii după mine. Pe lângă asta, nu am încredere în blestematul vostru de deşert. Îţi dau cuvântul meu că voi fi aici mâine-dimineaţă.

— Cât valorează cuvântul tău?

— O, eşti imposibil! Va trebui să aştepţi până mâine să vezi cât. Acum, noapte bună!

Zicând acestea, plecă din dormitor şi se ghemui pe canapea. Măcar era confortabilă. La naiba, nu voia să doarmă acolo. Ci în pat cu Philip. Dar el avea dreptate, cu siguranţă. Putea să-l lovească noaptea fără să vrea şi nu voia în ruptul capului aşa ceva. Îşi dorea ca el să se vindece cât mai repede posibil. Totul se schimbase acum că ştia că îl iubea pe Philip. Nu mai putea să se lupte cu el sau să-i refuze ceva. Dar cum putea să-i explice schimbarea atitudinii ei fără să-i spună că-l iubeşte? Poate avea să creadă că îi e recunoscătoare că o salvase. Da, putea să creadă asta. Sau poate nici nu se va întreba.

Dar, după ce îi ceda, dacă se plictisea de ea pentru că el câştigase jocul? Nu - Philip nu era aşa. Trebuia să ţină

la ea, altfel n-ar fi venit s-o salveze. Christina n-ar putea suporta s-o alunge acum. Nici măcar nu-i păsa dacă se căsătoreau sau nu. Nu voia decât să stea cu Philip. Şi poate vor avea copii. Asta i-ar lega. Un copil - un fiu! Ar rezolva totul, căci Philip n-ar putea s-o alunge pe mama fiului său. Viaţa ar fi aşa frumoasă!

Capitolul 18

Christinei i se părea că fuge de o veşnicie. Kilometrii se derulau în zbor, dar nu ajungea la nicio destinaţie. Tot ce vedea era nisip - oriunde se uita, doar nisip şi un soare necruţător care o lovea în moalele capului. Dar în urma ei venea moartea, aşa că trebuia să scape. Picioarele o dureau îngrozitor şi parcă i se desprindeau de trup. Pieptul o durea la fiecare respiraţie, dar moartea tot venea după ea. Trebuia să fugă mai repede - trebuia să scape! Auzi moartea strigând-o pe nume. Se uită în spate şi o cuprinse spaima, căci se apropia de ea. O sudoare rece îi scăldă tot corpul. O tot striga pe nume, iar ea continua să fugă, ru- gându-se Domnului să facă o minune care s-o salveze. Vocea bărbatului devenea din ce în ce mai tare pe când îi striga numele. Se uită iar înapoi. Doamne sfinte, era chiar în spatele ei, cu mâinile întinse, iar atunci îi văzu faţa. Era bărbatul acela fioros care o bătuse, iar acum avea s-o omoare. „Philip! Unde naiba eşti?”

— Christina!

Se ridică deodată în capul oaselor, înnebunită, cu ochii larg deschişi. Dar se destinse când văzu că era în cortul lor.

„Un vis”, îşi spuse ea, râzând - „un vis nebunesc”. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte. La naiba, o să fie arşiţă azi.

— Prostule! Nu trebuia să ai încredere în ea.

Christina se întrebă cu cine vorbea Philip. Se dădu repede jos din pat şi o luă spre dormitor. Când trase draperia, îl văzu pe Philip stând la marginea patului, făcând eforturi mari să-şi pună pantalonii.

— Ce Dumnezeu faci, Philip? N-ar trebui să te ridici din pat, îl mustră Christina. Se uită prin odaie, dar nu văzu pe nimeni. Şi cu cine vorbeai adineauri?

Philip se uită la ea, cu o expresie mirată întipărită pe chip, apoi se înfurie.

— Poftim?

— Unde naiba ai fost? Te strig de zece minute. Unde erai? explodă el.

— Aşa că vorbeai de unul singur adineauri. Păi, eşti un neghiob dacă nu găseşti în inima ta un pic de încredere în mine. Eram pe sofa şi dormeam. Ţi-am spus că n-o să plec, iar cuvântul meu e la fel de bun ca şi al tău.

— Atunci, de ce nu mi-ai răspuns?

— Aveam un coşmar, Philip. Visam că mă urmăreşte prin deşert omul care m-a bătut. Visul părea aievea - credeam că el îmi strigă numele. Când m-am trezit în cele din urmă, te-am auzit mormăind ceva în barbă.

— Bine, îmi pare rău că m-am grăbit să trag o concluzie greşită.

Philip se dădu încet jos din pat şi încercă să se încheie la pantaloni.

— Philip, nu trebuia să te scoli din pat, îi zise ea imediat ce văzu grimasa de durere de pe faţa lui.

— Am vrut să stau în pat, Tina, dar e aşa al naibii de cald în cortul ăsta, cu pătura asta groasă pe mine. Şi, pentru că mă sfiesc, voiam să-mi pun ceva pe mine.

Christina veni la el şi îl încheie la pantaloni, apoi îl ajută să se întindă înapoi în pat.

— Să-ţi aduc ceva de mâncare, Philip?

— De asta te-am chemat în primul rând. Mor de foame.

Christina dădu să plece, apoi se întoarse.

— După ce îţi dau de mâncare, ai să-mi spui cum te-ai

ars aşa?

— O să-ţi spun un singur lucru. Nu mai trebuie să ai coşmaruri cu bărbatul ăla - e mort.

— Mort? icni ea. Dar cum?

— L-am omorât eu.

— Philip! De ce a trebuit să-l omori? Din cauza mea?

— Credeam că vrei să-l vezi mort! Altfel aş fi dat poruncă să fie biciuit, nu omorât.

I se făcu greaţă gândindu-se că omorâse un om pentru ea.

— Tot el îl împuşcase şi pe Ahmad şi i-am promis lui Syed că va plăti pentru asta. Acum nu sunt încântat de ce am făcut, dar bărbatul ar fi murit oricum, pentru că-şi nesocotise ordinele. Il aştepta execuţia când am ajuns eu în tabăra lor. Aşa, i s-a dat măcar ocazia să lupte pentru viaţa lui, Tina... eram amândoi înarmaţi.

— Dar de ce a trebuit s-o faci?

— La naiba, Tina! Am fost nebun de furie când am văzut cum te lovise. Şi când am aflat că tot el îl împuşcase pe Ahmad... a trebuit să-l ucid. Omul ar fi murit oricum, dar eu i-am acordat o şansă. În afară de asta, mi se spusese deja că voi avea parte de o moarte lentă, aşa că, dacă omul câştiga, m-ar fi salvat de la asta.

— Cum adică trebuia să mori? Aşa ai căpătat arsurile astea... urma să fii ars de viu?

— Da.

— Dar de ce?

— Aşa cum ţi-am spus ieri-noapte, este o poveste lungă. N-aş putea să mănânc ceva înainte să ţi-o spun?

Ea încuviinţă din cap, fără să mai zică nimic, şi plecă din odaie. Dar nu trebui să iasă şi din cort, căci o aştepta pe masă o tavă cu de toate. „Asta-i mâna lui Amine”, zâmbi Christina, „e întotdeauna cu un pas înaintea mea”. Christina aduse mâncarea în dormitor şi insistă să-l hrănească chiar ea pe Philip. Ştia că-l dureau braţele la fiecare mişcare.

Mâncă şi ea şi aşteptă să se sature Philip înainte să mai spună ceva. Erau atâtea întrebări la care aştepta răspunsuri. De ce să vrea cineva să-l omoare pe Philip? Şi cum de uitase ea ce se întâmplase într-o zi întreagă? Când terminară de mâncat, Christina luă tava, apoi se întoarse şi îşi puse în grabă o fustă şi o bluză. Philip o urmări fără să scoată o vorbă. Când fu gata, se aşeză pe pat, lângă el.

— Eşti gata acum? întrebă ea.

Philip îi spuse întreaga poveste. La început se înfurie, când află că se folosiseră de ea să-l atragă în capcană şi să-l omoare. Dar apoi îi păru rău pentru Hejaz, care trăise în toţi acei ani cu ura în suflet. Poate că fusese mai bine pentru ea că o drogaseră în tot acel timp. N-ar fi suportat să-l vadă pe Philip suferind. Când el îi povesti cum scăpase, îi mulţumi lui Dumnezeu că Amair avusese curajul să-l ajute. Ştia că Philip nu pomenise de chinul pe care îl îndurase sub soarele arzător. Singurul lucru care o deranja era că nu-i putea mulţumi lui Philip că o salvase, căci asta ar fi însemnat să admită că prefera să stea cu el, deoarece oamenii care o ţineau prizonieră ar fi trimis-o înapoi la John.

Christina se uită la Philip cu multă tandreţe. Suferise atât de mult pentru că venise s-o salveze. Întrezări o speranţă - poate o iubea!

— Philip, de ce ai venit după mine? îl întrebă ea.

— Eşti a mea, Tina. Nimeni nu ia ce e al meu.

Christina încremeni. Se dădu jos din pat şi umblă încet prin odaie. Deci asta era tot ce însemna ea pentru el. Era un bun al lui pe care îl folosea până se plictisea de el, dar nimeni nu i-l putea lua. Fusese o proastă. Ce se aşteptase să spună - că venise după ea pentru că o iubea? Că nu putea să suporte gândul de a o pierde? Dar apoi se opri. Nu avea niciun drept să se supere din cauza răspunsului pe care i-l dăduse. Avea aşteptări prea mari. Philip măcar spusese că era a lui, şi aşa voia şi ea să fie. Avea nevoie

de timp - timp să-l facă s-o iubească, timp să-i dăruiască un copil care să-i lege şi mai mult.

Christina simţea nevoia să-şi ocupe mintea cu ceva ca să nu se mai gândească la Philip. Se duse la dulap şi scoase una dintre cărţile pe care i le dăduse el, apoi se instală pe patul ei provizoriu şi începu să citească.

Peste câteva clipe, intră Rashid în cort. Când o văzu, rămase cu gura căscată de uimire. Şi Christina era la fel de surprinsă, căci Rashid nu venea de obicei la ei în cort, nu după ce îl avertizase Philip să n-o mai facă.

— Ce... faci aici? o întrebă Rashid după o tăcere neobişnuit de lungă.

— Aici stau... unde în altă parte aş putea să fiu? spuse ea, râzând.

— Dar erai... Cum ai ajuns aici?

— Ce-i cu tine, Rashid? Nu ţi-a spus nimeni ce s-a întâmplat? Am fost răpită şi Philip era cât pe ce să fie omorât de unchiul tău, dar a scăpat şi m-a adus înapoi.

— E şi el aici?

— Sigur că e aici. Te porţi foarte ciudat, Rashid. Te simţi bine?

— Rashid! strigă Philip din dormitor.

— Vezi, e aici, spuse Christina, căci avea impresia ciudată că Rashid nu o crede. Ai face mai bine să intri, pentru că el nu poate să iasă.

— Dar ce are?

— E ars rău, aşa că e mai bine să stea în pat pentru un timp, îl lămuri.

Rashid ezită o clipă, apoi intră în dormitor. Christina îl urmă şi se aşeză pe pat, lângă Philip.

— Unde ai fost, Rashid? îl întrebă Philip, calm.

— Păi... am căutat-o pe Christina prin deşert. M-am întors în seara în care a fost răpită, şi Syed mi-a spus ce se întâmplase.

— Şi nu ţi-a spus Christina adineauri ce s-a întâmplat?

— A zis ceva de unchiul meu.

— Spune-mi ceva, Rashid. Nu ştiai cât îl ura unchiul tău pe tatăl nostru?

— Ba da, dar unchiul meu e un om bătrân. Nu credeam că va încerca să facă rău cuiva, răspunse Rashid, un pic agitat.

— Când i-ai spus lui Aii Hejaz că tatăl nostru a murit, şi-a îndreptat ura spre mine!

— N-am ştiut asta, şopti Rashid.

— Ca urmare a gurii tale slobode, Christina a fost folosită ca momeală, să mă atragă în tabăra unchiului tău. A fost bătută de un om din tribul său, iar unchiul tău aproape a reuşit să mă prăjească. Philip se opri din vorbit şi îl privi fix pe Rashid. Pe viitor, Rashid, ţi-aş fi recunoscător dacă nu mi-ai mai pomeni numele sau altceva despre mine care îl interesează pe unchiul tău - sau pe oricine altcineva. Dacă se mai întâmplă ceva car* să-mi tulbure viaţa din cauza ta, n-o să mai fiu atât de binevoitor. E clar? Atunci poţi să pleci. Am nevoie de odihnă.

Christina se uită la Rashid cum ieşea din odaie, apoi se întoarsa spre Philip.

— Nu crezi c-ai fost cam aspru cu el? De fapt, nu a fost vina lui.

— De ce trebuie să-l aperi întotdeauna pe Rashid? Vina poate să cadă pe mulţi - pe Amair, care m-a eliberat, dar te-a răpit mal întâi pe tine; pe tatăl lui Amair, care a fost de acord cu răpirea; pe Hejaz, pentru ura lui; şi pe Rashid, pentru că a dat informaţii despre mine, fără să ştie că-mi poate face rău. Să lăsăm vina şi cadă pe capul oricui, cât timp nu se mai întâmplă nimic de acest fel. Eşti de acord, Tina?

— Da, spuse Christina şi zâmbi cu blândeţe.

— Bine, să nu mai vorbim de asta. Acum, te rog, fii drăguţi şi adu-mi două burdufuri cu vin, vrei? După ce mă îmbăt, al putea să-mi faci serviciul de a-mi scoate de pe piele unsoarea asta afurisită.

— Dar îţi alină durerile.

— Mă pot gândi la câteva lucruri de care am nevoie, dar alifia Asta nu e printre el. Durerea mi-a mai trecut, dar unsoarea asta mă înnebuneşte.

— Bine, o pot şterge acum dacă vrei, se oferi ea, cu un aer nevinovat.

— Nu până nu-mi beau vinul. Durerea s-a mai calmat, dar nu a trecut.

— Da, stăpâne, cum porunceşti, îl tachină ea şi plecă repede din odaie. „Cel puţin, pare să fie într-o dispoziţie mai bună”, se gândi ea.

Capitolul 19

Trecuseră zece zile de când o adusese Philip pe Christina înapoi în tabără. Zece zile de dureri, nemulţumire şi frustrare. Zece nopţi oribile, petrecute singur în pat. Durerea îi trecuse de tot, lăsând în urmă doar pielea maro-închis care avea să se cojească în câteva zile. Cu puţin noroc, în curând avea să fie e a înainte. Şi astă-seară... astă-seară o va ademeni pe Christina înapoi în patul lui. Astă-seară va fi din nou a lui, după ce aşteptase atât de mult. Philip se simţea ca un copil care îl aşteaptă pe Moş Crăciun. De fapt, Crăciunul era peste câteva zile. Dar el urma să-şi primească darul în acea seară şi nerăbdarea era sfâşietoare. Ar fi putut s-o posede pe Christina de dimineaţă, dar voia să facă lucrurile cum trebuie, pentru ca ea să nu mai vină cu pretexte.

Philip îşi reluase programul obişnuit, inclusiv faptul că o ducea pe Christina să facă baie. Îi trebuise multă voinţă să se abţină când o văzuse goală în iaz! Dar acum venise seara.

Christina stătea ghemuită pe sofaua din faţa lui Philip. Cosea o hăinuţă pentru micul Syed şi aproape o terminase, dar gândurile îi tot zburau în altă parte. Se întreba ce se întâmpla cu Philip. Era bine acum, dar ea tot pe canapea dormea. Un gând neplăcut îl tot revenea în minte - şi dacă nu o mai dorea?

Ei bine, avea să afle într-un fel sau altul, căci în

noaptea asta era hotărâtă să doarmă în patul lui.

— Philip, mă duc la culcare, spuse ea.

Se ridică de pe canapea şi intră în dormitor, aşa cum făcuse în ultimele nopţi - să-şi scoată hainele şi să-şi pună una din cămăşile de noapte ale lui Philip. Dar în noaptea asta, nu avea de gând să-i poarte cămaşa şi nici să se întoarcă în odaia cealaltă.

Pe când îşi scotea bluza şi o punea în scrin, peste celelalte haine, Christina simţi un curent de aer: se deschisese draperia. Dar nu se întoarse. Începu să-şi despletească părul. O făcu încet, căci îi tremurau degetele de emoţie.

Acesta era momentul pe care îl aşteptase. Ştia că Philip era în cameră cu ea, dar nu ştia ce avea să facă. Putea doar să se vâre în pat - fără să-i ceară nimic - sau să vină la ea. „O, Doamne, fă-l să vină!”

Deodată, Christina îi simţi prezenţa în spatele ei. Se întoarse încet cu faţa la el, cu ochii blânzi şi iubitori, întâlnindu-i pe ai lui, plini de o dorinţă arzătoare.

— Christina.

Ea se apropie de el şi îl luă de gât, punându-şi buzele pe ale lui. Braţele lui o striviră de el. Pe când o trăgea în pat, Christina se întrebă dacă va mai fi vreodată atât de fericită.

După ce făcură dragoste, ea îşi puse uşor capul pe umărul lui Philip. Trasă cu degetul cerculeţe prin părul de pe pieptul lui. Era încredinţată acum de un lucru - Philip o dorea încă. Şi, cât timp o dorea, nu avea s-o alunge.

Era prea fericită ca să adoarmă şi găsea surprinzător faptul că nu avea niciun sentiment de vină după ce i se dăruise cu atâta bunăvoinţă lui Philip. Dar de ce ar fi trebuit să se simtă vinovată că i se dăruise? îl iubea şi era normal să dorească să-l facă fericit. Voia să i se dăruiască pe de-a-ntregul bărbatului pe care îl îndrăgea. Şi era doar un premiu că, atunci când i se dăruise lui Philip, el îi oferise în schimb cea mai mare plăcere din lume.

Ce era căsătoria, de fapt? Era doar un contract semnat de ambele părţi pentru ochii lumii civilizate. Dar ea nu trăia chiar în lumea civilizată şi era mai important ceea ce simţea. La naiba cu lumea civilizată! Nu era aici s-o condamne, iar ea nu avea de gând să se întoarcă în sânul ei. Dar trebuia să se gândească la John.

— Philip, eşti treaz?

— Cum aş putea să dorm când mă zăpăceşti cu degetele? îi răspunse el în glumă.

Christina se ridică în capul oaselor, cu faţa la el.

— Philip, aş putea să-i scriu fratelui meu şi să-l anunţ că sunt foarte bine?

— Asta te-ar face fericită? o întrebă el.

— Da.

— Atunci, scrie-i. O să-l trimit pe Saadi să-i dea scrisoarea, dar nu-i spune fratelui tău unde eşti, scumpa mea. Nu cred că mi-ar plăcea să fiu atacat de întreaga armată britanică pe acest munte.

— O, Philip, mulţumesc! strigă ea entuziasmată, apoi se aplecă şi îl sărută cu tandreţe.

Dar Philip o înconjură cu braţele şi refuză să-i mai dea drumul. Se rostogoli cu ea în braţe şi nu se mai gândiră niciunul la nimic.

A doua zi dimineaţă, se trezi ştiind că avea ceva important de făcut. Apoi îşi aminti că urma să-i scrie lui John. Emoţionată, dădu să coboare din pat. Apoi simţi mâna lui Philip aşezată leneş între sânii ei şi o cuprinse un alt gen de emoţie. Philip dormea încă şi nimic nu mai părea atât de important încât să plece de lângă el. Christina se întrebă în treacăt dacă ar trebui să-l trezească, dar apoi ochii lui se deschiseră încet şi îi zâmbi.

— Mă gândeam că îţi scrii deja scrisoarea, spuse el somnoros, cuprinzându-i într-o mână un sân moale şi rotund.

— Dormeai aşa liniştit, că nu am vrut să te deranjez, minţi ea, Ţi-e foame?

— Doar de tine, iubito.

Zâmbi şi îşi puse buzele pe celălalt sân, trimiţându-i foc prin vine, în tot corpul.

— N-aş vrea să-i refuz hrana unui om înfometat, şopti ea şi îl înconjură cu braţele în timp ce el se suia pe ea.

Mai târziu, Amine le ceru voie să intre în cort tocmai pe când Christina şi Philip ieşeau din dormitor. Când veni cu micul dejun şi văzu încântarea de pe faţa Christinei, se bucură mult pentru prietena ei.

— Cred că va fi o zi frumoasă, suspină Christina, fericită, şi se aşează pe sofa. Se îmbujoră când văzu că Philip se uită întrebător la ea, pentru că nu ieşise din cort şi nu avea de unde să ştie cum era ziua. Ce mai face micul Syed? întrebă ea, încercând să-şi ascundă stânjeneala.

— E foarte bine, spuse Amine cu un aer atotştiutor. Se ţine după tatăl lui peste tot acum, iar Syed e fericit să-l ia cu el.

— Mă bucur, îi răspunse Christina, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Aşa şi trebuie să fie. O... aproape am terminat hăinuţa pentru el. Ţi-o aduc mai târziu.

— Eşti foarte drăguţă, Christina. Amine zâmbi cu sfială. Nu mai avusese niciodată o prietenă ca Christina, care era atât de bună şi generoasă cu ea. O iubea din toată inima şi ar fi făcut orice pentru ea. Ne vedem mai târziu.

Philip n-o scăpă din ochi pe Christina cât timp îşi luară micul dejun, emoţionând-o şi stânjenind-o în acelaşi timp. Când terminară de mâncat, îi spuse în cele din urmă:

— Obişnuiam să-i scriu din când în când lui Paul înainte să mă întorc în Anglia, aşa că găseşti în scrinul meu tot ce ai nevoie pentru scris. Mă duc să-i spun lui Saadi ce trebuie să facă, mă întorc mai târziu.

De îndată ce Philip plecă din cort, Christina dădu fuga

în dormitor. Era foarte fericită că putea să-i scrie lui John şi să-l Anunţe că era teafără. Găsi o cutie cu cele necesare scrisului şi se înapoie în camera principală. Se aşează şi, după câteva minute, începu scrisoarea.

Preaiubitul meu frate,

Iartă-mă că nu ţi-am scris până acum, dar nu mi-a trecut prin minte s-o fac până de curând. Voi începe prin a-ţi spune că mă simt foarte bine, atât trupeşte, cât şi sufleteşte, şi că sunt cu adevărat fericită.

Probabil că m-ai crezut moartă, pentru că au trecut trei luni de când am fost răpită. Îmi pare nespus de rău că te-am făcut să suferi atât, dar asta a fost intenţia mea să crezu La început, nu am ştiut ce-o să se întâmple cu mine, aşa că era mai bine să nu ştii că sunt în viaţă. Dar acum totul s-a schimbat.

Să nu gândeşti urât despre mine când îţi mărturisesc că trăiesc cu un bărbat. Nu vreau să-ţi spun numele lui, pentru că nu contează. Tot ce contează e că îl iubesc şi vreau să rămân cu el. Dar nu suntem căsătoriţi. Atâta timp cât ştiu că mă doreşte, voi fi fericită. Bărbatul pe care îl iubesc este acelaşi care m-a luat de lângă tine, iar la început l-am urât. Dar, fiind cu el zi de zi, ura mea s-a transformat încet în iubire. Nici nu ştiam că se întâmplase asta până acum două săptămâni, când era cât pe ce să-l pierd. Dar, de atunci, sunt convinsă că vreau să rămân cu el pentru totdeauna. Nu ştiu dacă mă iubeşte sau nu, dar cu timpul, mă rog cerului să mă îndrăgească. Poate că în viitor se va însura cu mine, dar, chiar dacă nu o va face, voi sta cu el atâta timp cât mă doreşte. Ţi-aş spune unde sunt, dar el nu vrea. Ştiu în adâncul sufletului meu că te voi revedea într-o zi, John. Până atunci, te rog să nu-ţi fad griji pentru mine. Sunt fericită aid şi nu-mi lipseşte nimic.

Te rog, John, nu mă judeca prea aspru, căci nu mă pot împiedica să simt iubire pentru acest bărbat. Aş face orice pentru el. Te rog, înţelege asta şi iartă-mă dacă îţi aduc

suferinţă. Ştii că n-aş face-o intenţionat. Mă dorea, aşa că m-a posedat. Aşa cum spune el, ăsta-i obiceiul pământului aici, iar acum îl iubesc şi-l doresc mai mult decât orice pe lume. Înţelege asta de dragul meu.

Te iubesc,

Crissy

Christina se rezemă uşor de spătar şi sigilă plicul. Era mulţumită de ce scrisese, dar nu putea să-i arate lui Philip scrisoarea. Tocmai voia să plece din cort să-l caute pe Saadi, când intră Philip.

— Dacă ţi-ai terminat scrisoarea, scumpa mea, i-o voi da lui Saadi. Aşteaptă afară.

— Nu, spuse ea un pic prea repede. I-o dau eu.

Philip îi aruncă o privire încruntată.

— Sper că nu i-ai spus fratelui tău unde eşti, nu?

— Philip, mi-ai cerut să nu-i spun şi aşa am făcut. Îţi dau cuvântul meu. Dacă nu ai încredere în mine acum, atunci nu vei avea niciodată.

— Bine. Poţi să-i dai tu scrisoarea lui Saadi, încuviinţă el şi ridică bucata de material de la intrarea în cort pentru a o ajuta să iasă.

Saadi aştepta deja pe cal. Christina îi dădu plicul şi şopti:

— Du-te cu Dumnezeu!

El îi zâmbi sfios, cu ochii plini de admiraţie, apoi dădu pinteni calului şi începu să coboare coasta. Christina rămase pa loc să se uite după el, până dispăru. Apoi se întoarse uşor spre Philip, care stătea lângă ea, şi îi puse o mână pe braţ, vizibil emoţionată.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Philip. Mă simt mult mai bina acum că John va şti că sunt teafără.

— Nu merit încă un sărut pentru asta, scumpa mea?

— Sigur că da, încuviinţă ea şi îl luă de gât, trăgându-l spre gura ei.

Capitolul 20

Christina, ghemuită pe sofa, se uita distrată la cana de sticlă ciobită în care era ceaiul ei de dimineaţă. Încerca din răsputeri să-şi aducă aminte ce îi spusese Philip în zori, înainte să plece. Era atât de devreme, iar ea era atât de obosită după noaptea trecută, că nu fusese trează de-a binelea ca să-l asculte cu adevărat. Îi spusese ceva despre semnarea unui tratat cu şeicul Yamaid Alhabbal, pentru a se asigura că triburile lor nu aveau să mai intre în conflict din pricina apei pe care o împărţeau. Urma să aranjeze o întâlnire a celor două triburi pentru a sărbători prietenia lor reînnoită. Avea să fie plecat toată ziua, poate şi noaptea.

Totul i se părea Christinei atât de vag, încât se întreba dacă nu cumva visase toată tărăşenia. Dar, dacă fusese doar un vis, unde se afla acum Philip? Nu mai era în pat când se trezise ea în cele din urmă. Iar Amine îi spuse mai târziu că-l văzuse vorbind cu Rashid foarte devreme lângă ţarc şi că Philip plecase călare din tabără. Dintr-odată, Christina se simţi foarte singură. Philip nu mai stătuse departe de ea o zi întreagă - cu excepţia perioadei în care ea fusese răpită. Era încă dimineaţă devreme, dar ei îi era deja dor de el. Ce naiba avea să facă astăzi ca să-şi ocupe timpul?

Poate mai era vreo carte pe care n-o citise încă printre cele pe care i le dăduse Philip. Se duse la dulăpiorul în care îşi ţinea cărţile şi începu să caute prin ele. Dar,

înainte să se poată uita cu atenţie la ele, Rashid strigă de afară, cerând voie să intre în cort. Christina se îndreptă de spate şi îşi netezi fusta înainte să intre el. Dădu să zâmbească, bucuroasă că avea cu cine să stea du vorbă un timp, dar renunţă când văzu expresia serioasă de pe faţa lui Rashid.

— Ce e, Rashid? Ce s-a întâmplat? îl întrebă în grabă.

— Am ceva pentru tine, Christina. E de la Abu.

Se duse în grabă la el şi înşfăcă bucata de hârtie pe care i-o întindea. Dar îi era frică s-o deschidă. De ce era Rashid aşa agitat şi de ce îi lăsase Philip un bilet? Dar poate îşi făcea griji degeaba. Era probabil un fel de surpriză sau doar scuze că plecase aşa grăbit de dimineaţă, când ea era pe jumătate adormită.

Christina se duse să se aşeze pe sofa, ţinând biletul în ambele mâini. Îl deschise încet şi începu să-l citească.

Christina,

I-am cerut lui Rashid să te ducă înapoi la fratele tău. Nu credeam că se va întâmpla asta, dar focul s-a stins şi nu mai are rost să continuăm. Îţi redau libertatea pe care ţi-ai dorit-o întotdeauna. Vreau să fii plecată când mă întorc. Va fi mai bine aşa.

Philip

Christina clătină încet din cap, privind fix biletul şi nevenindu-i să creadă. Nu... nu putea fi adevărat! Era o glumă răutăcioasă. Dar de ce simţea că i se frânge inima? Nici nu-şi dădu seama că avea lacrimi în ochi, dar simţi un nod în gât care se mărea şi o sufoca şi o arsură în piept. Mâinile îi erau reci şi le simţi lipicioase când mototoli hârtia şi o făcu ghem într-o mână.

— Doamne Dumnezeule... de ce mi-a făcut asta acum? rosti ea în şoaptă, cu o voce răguşită.

Lacrimile i se scurgeau în voie pe obraji, iar unghiile îi intrau adânc în palmă pe când strângea bucata de hârtie

care îi distrugea viaţa. Dar nu simţea nimic în afară de o suferinţă mistuitoare. Rashid stătea în faţa ei şi îi puse blând mâna pe umăr.

— Christina, trebuie să plecăm acum.

— Poftim?

Christina se uita la el de parcă n-ar fi ştiut cine era. Dar îşi veni în fire şi se înfurie pe Philip. Cum putea să o alunge cu atâta nepăsare?

— Nu! spuse ea repede, cu emoţie în voce. Nu plec. Nu voi permite să fiu aruncată ca o haină veche. Voi rămâne aici şi îl voi înfrunta. Să-mi spună cu gura lui că vrea să plec. Voi avea grijă să nu-i fie uşor.

Rashid se uită la ea, surprins.

— Dar credeam că vrei să te întorci la fratele tău. Chiar tu mi-ai spus că lucrurile nu merg bine între tine şi Abu.

— Da, dar asta a fost demult. Totul s-a schimbat de atunci. Rashid, îl iubesc.

— Nu i-ai spus, aşa-i?

— Nu, şopti ea. Cum aş fi putut să-i spun când nu ştiam ce simte el? Dar acum ştiu, din păcate.

— Îmi pare rău, Christina. Dar nu mai poţi să rămâi. Mi-a poruncit să te duc de aici înainte să se întoarcă.

— Ei bine, n-o să plec. Să-mi spună în faţă că nu mă mai doreşte.

Rashid părea disperat.

— Christina, trebuie să plecăm! Nu voiam să-ţi spun asta, dar m-ai forţat. Abu nu te mai doreşte. Vrea să nu-i stai în cale ca să ne poată însura cu Nura când se întoarce.

— Ţi-a spus el asta?

— Da, răspunse Rashid, calm, cu ochii în pământ.

— Când?

— Azi-dimineaţă... înainte să plece. Dar a mai vorbit şi în alte ocazii despre asta. Ne-am aşteptat întotdeauna să se însoare cu Nura. Acum trebuie să plecăm. Te ajut să-ţi strângi lucrurile.

Nu avea rost să mai stea aici ca să fie chinuită în continuare. Christina se duse în dormitor şi trase draperiile. Voia să se mai uite pentru ultima oară la odaia în care petrecuse atâtea nopţi fericite. N-ar fi trebuit să simtă aşa - de ce se îndrăgostise de Philip? Dacă l-ar fi urât în continuare, vestea aceea ar fi făcut-o fericită. În schimb, se simţea de parcă viaţa ei se sfârşise.

Apoi îşi aminti că nu putea călări prin deşert aşa cum era îmbrăcată acum. Se duse la scrinul cu toate hainele ei, scoase caftanul şi o *kufiyah* de catifea neagră şi le puse repede pe ea. Nu avea să ia nimic cu ea în afară de hainele cu care era îmbrăcată - nici măcar pieptenele incrustat cu rubine din părul ei. Îşi aminti cât de surprinsă fusese când i-l dăruise Philip de Crăciun. Îl azvârli pe pat, căci nu avea nevoie de nimic care să-i aducă aminte de el. Dar când văzu oglinda pe care i-o făcuse cadou Rashid, Christina se gândi la Amine. O luă şi ieşi din dormitor.

— Christina, trebuie să-ţi luăm lucrurile.

Ea se întoarse cu faţa la Rashid.

— Nu iau nimic din ce mi-a dăruit Philip. Voiam doar să-mi iau rămas-bun de la Amine - şi să-i dau asta, spuse Christina, ridicând oglinda. Nu vreau nimic care să-mi amintească de locul ăsta. Dar Amine mi-a fost prietenă bună şi aş vrea să-i dau ceva. Înţelegi, nu?

— Da.

După ce se uită de jur împrejur prin încăperea principali, Christina plecă repede de acolo. Se opri în faţa cortului lui Amine şi o strigă. Femeia ieşi, iar Christina începu să plângi din nou.

— Ce ai păţit? întrebă Amine, repezindu-se la prietena ei.

Christina îi luă mâna şi îi puse oglinda în palmă.

— Vreau să-ţi dau asta. Nu uita că te iubesc ca pe o soră. Plec şi am venit să-mi iau rămas-bun.

— Unde te duci? Te întorci repede? o întrebă Amine,

deşi deja ghicise că nu-şi va mai vedea niciodată prietena.

— Mă duc înapoi la fratele meu şi nu mă mai întorc. O să-mi fie dor de tine, Amine. Mi-ai fost o prietenă adevărată.

— Dar de ce, Christina?

— Nu contează. Doar că nu mai pot să stau aici. Transmite-le lui Syed şi fraţilor lui rămas-bun din partea mea şi că le doresc numai bine. Sărută-i pe micul Syed şi pe bebeluş pentru mine. Aş plânge prea mult dacă i-aş săruta eu însămi. Îi aruncă un zâmbet palid lui Amine şi apoi o strânse în braţe. Mă voi gândi adesea la voi. La revedere.

Christina dădu fuga la ţarc, unde Rashid avea caii deja pregătiţi de drum. O ajută să se suie pe Corbul şi ieşiră împreună din tabără. După ce coborâră puţin panta, Christina se opri şi se uită în urmă. Printre lacrimi, o văzu pe Amine stând în vârful coastei şi făcându-i cu mâna în care ţinea oglinda. După ce aruncă o ultimă privire, Christina îi dădu pinteni Corbului şi îl mână într-un galop sinucigaş. Rashid o strigă din urmă, dar ea nu ne opri. Voia să moară. Simţea că nu mai are pentru ce să trăiască. Dacă murea aici, pe muntele lui Philip, poate avea să se simtă vinovat tot restul vieţii. Dar de ce să ştie că ea nu mai putea trăi fără el? Nu era vina lui că n-o mai dorea. Iar ea încă îl iubea. Spera să fie fericit cu Nura, dacă asta îşi dorea.

Christina îl lăsă în cele din urmă pe Corbul la pas. Se va gândi la alt mod de a-şi pune capăt vieţii. Dar va aştepta, pentru ca Philip să nu afle. Se gândi la Margiana şi la faptul că se sinucisese din cauza lui Yasir. Christina înţelegea acum chinul şi suferinţa femeii.

Arşiţa deşertului devenise insuportabilă, dar Christina nici nu băga de seamă. Era atât de nefericită, că nu mai simţea nimic. Nu pricepea de ce i se întâmpla tocmai ei asta. Se lăsă noaptea şi trecu, răsări din nou soarele, dar

Christina nu-şi găsi pacea.

O chinuiau o mulţime de întrebări. Îşi storcea creierii să găsească răspunsuri. De ce? De ce n-o mai dorea? Era tot aceeaşi femeie care fusese şi cu patru luni în urmă. Înfăţişarea îi era Aceeaşi - doar sentimentele i se schimbaseră. De ce îi făcuse Philip Aşa ceva? Oare pentru că i se dăruise? Se lepădase de ea pentru că încetase să mai fie o provocare? Dar nu ar fi fost corect - şi, în plus, nu putea fi acesta motivul, altfel ar fi alungat-o cu o lună În urmă.

Şi cum fusese toată luna trecută? Fusese atât de frumos... minunat, perfect în toate privinţele. Philip păruse fericit şi mulţumit, cum era şi ea. Petrecuse mai mult timp cu ea. Făcuseră dragoste în fiecare zi. Îi vorbise despre trecutul lui, îşi deschisese sufletul şi îi dăruise mai mult din el. Atunci, de ce era acum aici? De ce se schimbase Philip? De ce? De ce?

Aceste întrebări nu o lăsau să doarmă. Stătea întinsă şi trează În arşiţa zilei când se odihneau şi se gândea, neîncetat, şi nu-şi găsea pacea. Luă pâinea şi apa pe care i le oferi Rashid şi le înghiţi mecanic, dar mintea ei se tot frământa - întorcând lucrurile pe toate părţile - încercând cu disperare să găsească un răspuns. Apoi amurgul veni din nou şi porniră călare mai departe.

Capitolul 21

„La naiba, iar va fi o zi sufocantă!” se gândi John Wakefield, iritat, pe când stătea la biroul său şi sorta corespondenţa de dimineaţă. Era iarnă. Nu mai era arşiţă ca atunci când sosise în acest ţinut oribil, dar zilele fuseseră calde şi umede în această ultimă săptămână fără ploaie. Afurisita asta de vreme îl călca pe nervi. Dar măcar aştepta cu nerăbdare s-o vadă pe Kareen Hendricks astă-seară. Draga, frumoasa Kareen! John mulţumea stelei sale norocoase că îl lăsase pe William Dawson să-l târască la operă cu o săptămână în urmă, altfel n-ar fi întâlnit-o pe Kareen. Îl trecu un fior rece când se gândi la iadul în care trăise în primele trei luni petrecute în Egipt. Dar totul se schimbase când primise scrisoarea de la Crissy - inclusiv norocul lui.

Bătăile insistente la uşă îi întrerupseră şirul gândurilor.

— Ce s-a întâmplat? se răsti John.

Uşa se deschise şi sergentul Towneson intră în biroul înghesuit şi sufocant al lui John. Era un bărbat corpolent, cam de două ori mai în vârstă decât John, cu părul roşu cârlionţat şi o mustaţă stufoasă la fel de roşcată.

— E un arab afară care vrea să vă vadă, domnule locotenent. A spus că e ceva important, îl lămuri Towneson.

— Nu aşa spun toţi, sergent? înţeleg că suntem aici să menţinem pacea, dar nu există altcineva la care să se ducă oamenii ăştia şi care să medieze certurile lor mărunte?

— Ar trebui să fie, domnule. Afurisiţii ăştia nu-şi dau seama că «intern aici în principal ca să-i ţinem departe pe franţuji. Să vi-l trimit pe ăsta?

— Presupun că da, sergent. La naiba... tare o să mă bucur când voi pleca din ţara asta!

— Astea sunt şi sentimentele mele, domnule, admise sergentul Towneson şi plecă să-l aducă pe arab.

După un moment, John auzi uşa închizându-se încet şi, când îşi ridică privirea, văzu un arab neobişnuit de înalt păşind spre biroul lui. Tânărul era cel mai înalt arab pe care îl văzuse John vreodată, chiar mai înalt decât el, care avea peste 1,80 metri.

— Eşti John Wakefield? îl întrebă tânărul, stând mândru în faţa biroului.

— Locotenentul Wakefield, îl corectă John. Pot să te întreb care-i numele tău?

— Numele meu nu contează. Am venit pentru recompensa pe care ai promis-o dacă îţi va fi înapoiată sora.

„Nu încă unul”, se gândi John cu tristeţe. Oare câţi oportunişti şi hoţi lacomi de bani era obligat să mai suporte? Pierduse socoteala oamenilor care veniseră la el sperând să obţină recompensa în schimbul unor informaţii false. Mulţi dintre ei dăduseră înapoi când John le spusese că trebuie să verifice informaţiile mai întâi. Înnebunit, o căutase în zadar prin oraş şi în deşert de nenumărate ori.

Chiar dacă primise scrisoarea lui Crissy de la un tânăr arab care doar i-o dăduse şi apoi o rupsese la fugă, tot nu renunţase să o caute. Voia să creadă că era fericită acolo unde se afla, dar trebuia să ştie sigur. La urma urmei, putea fi o minciună. Cineva ar fi putut să o forţeze să scrie scrisoarea. Ce n-ar fi dat să pună mâna pe bărbatul care o răpise şi care făcuse din ea o amantă, în loc să se însoare cu ea. John l-ar fi silit pe ticălos s-o ia de nevastă.

— Nu-ţi vrei sora înapoi?

— Scuze, spuse John. Căzusem pe gânduri. Ştii unde

este mira mea?

— Da.

— Şi poţi să mă duci la ea?

— Da.

Omul acesta era altfel. Nu dădea răspunsuri ezitante, aşa cum făcuseră ceilalţi. John întrezări o rază de speranţă.

— Cum pot să ştiu că-mi spui adevărul? Am fost păcălit de atâtea ori.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Desigur.

— Cum pot să ştiu că îmi vei da banii după ce te duc la sora ta?

— Bună întrebare, recunoscu John pe un ton înverşunat.

Descuie ultimul sertar de la birou şi scoase o pungă mică şi grea. Am pregătit banii ăştia de când a fost răpită Christina. Poţi să-i numeri dacă vrei, dar aici e suma pe care am promis-o şi va fi a ta dacă spui adevărul. Banii nu contează pentru mine. O vreau înapoi pe Christina. John făcu o scurtă pauză şi îl studie pe tânăr. Spune-mi... de unde ştii unde e sora mea?

— A stat în tabăra mea.

John se ridică atât de repede, că răsturnă scaunul.

— Eşti cumva omul care a răpit-o?

— Nu, spuse tânărul, fără să şovăie sub privirea fixă a ochilor albaştri, atât de întunecaţi acum.

John se calmă când îşi dădu seama că nu va trebui să se lupte cu el.

— Cât de departe e tabăra ta?

— Nu va trebui să mergem până acolo.

— Şi-atunci...

— Sora ta e afară.

— Afară!

— Am călătorit multe zile. A adormit pe cal. O poţi vedea de la fereastră.

John se duse în grabă la fereastra dinspre stradă. După o clipă, se întoarse spre arab, cu furia întipărită pe chipul lui bronzat.

— M-ai minţit! Nu e nimeni afară cu excepţia unui băiat arab aplecat peste un cal. Ce te aşteptai să obţii cu şmecheria asta?

— Ah... voi, englezii, sunteţi atât de sceptici. Te aşteptai ca sora ta să fie îmbrăcată aşa cum o ştii? A trăit printre oamenii mei şi s-a îmbrăcat ca ei. Dacă te duci afară, ai să vezi că ţi-am spus adevărul, răspunse arabul, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Era prea simplu ca să fie o şmecherie, se gândea John. Tot ce trebuia să facă era să iasă în stradă şi să vadă cu ochii lui. Atunci, de ce mai stătea? John luă punga cu bani şi se duse afară după arab. Trebuia să fie adevărat.

Ajuns în strada scăldată în soare, John alergă la cei doi cai priponiţi în faţa clădirii. Se opri lângă armăsarul arab negru şi lucios, care ducea un trup înveşmântat în negru şi plin de praf în spinare. Dacă era o nouă minciună, se temea că avea să-l facă fărâme pe tânărul arab de lângă el. Dar dacă era Crissy, nu trebuia decât să-i ridice *kufiyah* neagră ce îi acoperea faţa şi să se uite. Era foarte simplu.

Tocmai atunci, calul se agită şi silueta adormită dădu să cadă de pe spinarea lui. John o prinse în braţe. În timpul ăsta, *kufiyah* îi căzu pe spate şi dezveli o faţă murdară, brăzdată de lacrimi, pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

— Crissy! O, Doamne... Crissy!

Christina deschise ochii pentru o clipă şi şopti numele fratelui ei, apoi se lăsă moale la pieptul lui, punându-şi capul pe umărul său.

— Aşa cum am spus, a călărit două zile fără să se odihnească. Tot ce-i trebuie e un somn bun.

John se întoarse să se uite la tânărul care îi adusese sora înapoi.

— Îţi datorez scuze că m-am îndoit de tine. Îţi sunt pe veci recunoscător pentru ce ai făcut. Ia, te rog, banii, sunt ai tăi.

— Sunt mai mult decât încântat că am putut să-ţi fac serviciul ăsta. Acum plec, dar, când se trezeşte Christina, spune-i că îi doresc numai bine.

Arabul luă hăţurile calului negru, încalecă pe al său şi pomi în josul străzii. John se uită la Christina cum dormea liniştită în braţele lui. „Doamne, îţi mulţumesc! Te rog, ajută-mă s-o fac pe Christina să uite cât a suferit.” O duse înăuntru. Se aşeză pe scaunul din faţa micului birou al sergentului Towneson, încă ţinând-o în braţe cu o delicateţe plină de afecţiune.

— Domnule locotenent! A leşinat pe stradă? Mai bine o puneţi jos! Praful de pe veşmântul ei vă murdăreşte uniforma.

— Termină cu trăncăneala, sergent. Nu am să fac aşa ceva. Dar o să-ţi spun ce ai să faci tu. Mai întâi, dă ordin să mi se aducă trăsura în faţa clădirii. Apoi spune-i colonelului Bigley că îmi iau liber astăzi.

— Cum aşa? Dacă întreabă colonelul de ce?

— Spune-i că mi-am găsit sora şi că o duc la mine acasă. Crezi că te descurci, sergent?

— Da, domnule. Doar nu vreţi să spuneţi că fata de aici e sora dumneavoastră!?

Sergentului îi păru rău că întrebase când văzu licărul de fericire din ochii locotenentului Wakefield.

— Ai grijă să mi se aducă trăsura aici imediat, sergent. Este un ordin!

Era aproape amiază când ajunse John acasă. Reuşi să deschidă uşa apartamentului fără s-o deranjeze pe Christina, dar, pe când se îndrepta spre camera de oaspeţi, îl opri doamna Greene, menajera lui.

— Ce Dumnezeu cauţi acasă în miezul zilei, John Wakefield? Şi ce ai acolo? îl întrebă ea, dezaprobatoare.

— E sora mea.

— Sora dumitale? Doamna Greene era şocată. Vrei să spui că e fetiţa pe care ai căutat-o peste tot? Atunci, de ce n-ai zis aşa? Nu mai sta acolo, du-ţi sora în dormitor.

— Acolo mă duceam când m-ai oprit, doamnă Greene, spuse John.

Intră în camera unde erau toate lucrurile Christinei şi o aşează încet pe pat.

— E cumva rănită? Cum ai găsit-o?

— Are nevoie doar de un somn bun, de nimic altceva, zise John. Se uită cu afecţiune la Christina. Poate îi scoţi veşmântul, să fie mai în largul ei, dar încearcă să n-o trezeşti.

— Păi, dacă nu vrei să se trezească, mai bine m-ai ajuta.

Atenţia lui John fu atrasă de hârtia mototolită pe care o strângea Christina într-o mână. Reuşi să i-o ia şi o aruncă pe noptieră. Apoi îi scoaseră împreună veşmântul şi papucii. Christina deschise ochii la un moment dat, apoi adormi din nou.

Doamna Greene şi John ieşiră din cameră, iar el închise încet uşa. Se duse direct la dulăpiorul cu băuturi din salon, îşi turnă o porţie generoasă de whisky şi se cufundă în fotoliul său preferat.

— Ce ai vrea să fac cu acesta... să-l arunc? întrebă doamna Greene, ţinând în sus veşmântul murdar al Christinei.

John îşi ridică privirea spre doamna Greene, care stătea în prag cu un aer de matroană.

— Deocamdată pune-l deoparte. Christina va hotărî.

John voia s-o ducă pe Christina înapoi în Anglia cât mai repede posibil. Egiptul nu le adusese decât suferinţă amândurora, dar acum că se întorsese Christina, aveau să fie din nou fericiţi. Oare de ce îl părăsise Christina pe bărbatul pe care pretindea că-l iubeşte? se întreba el. Îi scrisese că va sta cu el cât timp o va dori. Oare asta era? Ticălosul o răpise, o folosise, iar apoi se descotorosise de

ea ca să pună mâna pe banii de răscumpărare? Christina spusese că îl iubeşte. Ce mult trebuia să sufere!

După ce dădu pe gât şi ultimul strop de whisky din pahar, John se ridică şi se duse în micuţa sufragerie şi de acolo în bucătăria la fel de mică. O găsi pe doamna Greene la soba de gătit.

— O să lipsesc cam un ceas, doamnă Greene, îi spuse el. Sora mea nu cred că se va trezi între timp. Dar, dacă se trezeşte cumva, spune-i că a trebuit să mă duc la o întâlnire, dar mă întorc repede. Şi dă-i tot ce vrea.

— Dar prânzul când îl iei?

— O să mănânc când mă întorc, zise John, luând un măr din coşul cu fructe de pe masă. Nu stau mult.

Era un drum scurt până la locuinţa maiorului Hendricks, iar John spera s-o găsească pe Kareen acasă, căci voia să-i spună personal că nu se puteau vedea diseară.

Kareen avea cu un an mai puţin decât el şi era în vizită la unchiul ei, maiorul Hendricks, pentru scurt timp. Patria ei era Anglia, dar mama sa avea sânge spaniol. Mai multe nu ştia despre ea, în afară de faptul că îl atrăgea enorm. Kareen părea spaniolă, cu părul ei negru, mătăsos, şi ochii negri. Era subţirică, dar avea rotunjimi perfecte exact în locurile unde trebuia. John aşteptase cu nerăbdare această seară, dar acum trebuia să contramandeze. Spera că fata va înţelege.

John bătu la uşa modestului apartament al maiorului Hendricks. I se deschise după câteva clipe şi în prag văzu o tânără care îi zâmbea veselă. John era şocat, căci fata aceasta părea să aibă doar 16-17 ani, şi totuşi…

— Kareen?

Tânăra râse de confuzia ce se citea pe faţa lui John.

— Se întâmplă tot timpul, locotenente. Sunt sora lui Kareen, Estelle. Nu vrei să intri?

— Nu ştiam că are o soră, spuse John şi intră în hol. Semănaţi atât de mult.

— Ştiu, părem gemene. Dar Kareen e mai mare cu cinci

ani decât mine. Tata spune întotdeauna că eu şi Kareen semănăm perfect cu mama noastră când era tânără. Ea e încă o femeie frumoasă, deci e plăcut să ştim cum vom arăta în viitor. Râse cu dulceaţă în glas, zâmbindu-i fermecător lui John. Iartă-mă. Toată lumea spune că vorbesc prea mult. Voiai s-o vezi pe Kareen, domnule locotenent...?

— Să mă prezint mai întâi. John Wakefield, spuse el şi făcu o scurtă plecăciune în faţa ei. Şi da, aş vrea să vorbesc cu ea dacă se poate.

— Cred că se poate aranja. E în camera ei şi se odihneşte. E atât de cald azi! încă nu ne-am obişnuit cu vremea asta... te epuizează.

Aşadar, tu eşti John Wakefield, zise ea, măsurându-l din cap până-n picioare. Kareen a vorbit mult despre tine şi văd că nu a exagerat deloc.

— Eşti sinceră, domnişoară Estelle.

— Păi, cred că omul trebuie să spună ce gândeşte.

— Câteodată poate să dea de bucluc, spuse John, uşor amuzat.

— Da, ştiu. Dar îmi place să şochez oamenii. Totuşi, nu pot spune că te-am şocat şi pe tine. Trebuie să fii obişnuit cu complimente din partea doamnelor, continuă ea, uşor ironică.

— Nu-i chiar aşa. Sunt obişnuit ca eu să fac complimente, nicidecum să le primesc, zise John, izbucnind în râs.

— Vorbeşti ca un adevărat gentleman. Dar m-ai lăsat să flecăresc. Aşteaptă în salon, mă duc să-i spun lui Kareen că ai venit.

— Mulţumesc. A fost o plăcere să te întâlnesc, domnişoară Estelle.

— Şi eu sunt foarte încântată de cunoştinţă, locotenente Wakefield. Dar ne mai vedem noi, sunt sigură, adăugă ea şi dispăru în capătul holului.

După câteva minute, apăru în prag Kareen, la fel de

brumoasă cum şi-o amintea de ultima dată.

— Credeam că sora mea glumea când mi-a spus că eşti aici, zise ea. Mai face asta din când în când. Dar de ce ai venit atât de devreme, domnule locotenent Wakefield?

— Kareen... Ştiu că asta este doar a doua noastră întâlnire, dar n-ai vrea să-mi spui John? o rugă el, cu un aer copilăros fermecător.

— Bine atunci, John, îi spuse ea, zâmbind. Dar, spune-mi, ce te aduce aici?

— Nu ştiu exact cum să-ţi spun, continuă el, evitându-i privirea iscoditoare.

Se duse la fereastra deschisă şi se opri acolo, uitându-se afară, cu mâinile la spate.

— Eşti aici de numai o lună, Kareen, dar bănuiesc că ai aflat despre dispariţia surorii mele, nu?

— Da, mi-a spus unchiul meu când i-am pomenit că ne-am întâlnit, îi răspunse ea.

— Christina a fost răpită chiar din camera ei în prima noapte după ce am ajuns împreună la Cairo. Eu şi Christina eram foarte apropiaţi. Am căutat-o peste tot şi aproape că mi-am ieşit din minţi de disperare. Dar mi-a fost înapoiată astăzi... azi-dimineaţă.

— John... asta-i minunat! Sunt aşa fericită pentru tine. Se simte bine sora ta?

El se întoarse cu faţa spre ea şi văzu că era într-adevăr încântată pentru el.

— E foarte bine, dar n-am avut încă prilejul să vorbesc cu ea. A stat în şa mai multe zile şi doarme acum. Voiam să-ţi spun ţie mai întâi ca să înţelegi de ce nu te pot însoţi la operă diseară. Trebuie să fiu lângă Christina când se trezeşte.

— Sigur, înţeleg şi îţi mulţumesc că mi-ai spus. Pot să o ajut cu ceva?

— E drăguţ din partea ta că întrebi, Kareen. Poate, peste câteva zile, ai putea să treci pe la ea. Nu ştiu cât de uşor îi va fi să se deprindă cu ideea că e iar acasă. Mă rog

să uite cât mai repede calvarul prin care a trecut.

— Sunt sigură că se va reface în scurt timp, John, răspunse Kareen.

— Sper.

Christina dormise douăsprezece ore. Era aproape miezul nopţii şi John se învârtea nerăbdător prin salon. Erau atât de multe lucruri pe care trebuia să le ştie. Nu voia s-o bată la cap din clipa în care se trezea, dar avea nevoie de nişte răspunsuri. Va mai fi Crissy aceeaşi sau ultimele patru luni o schimbaseră?

John se duse la uşa ei şi o deschise încet. Dar Crissy era tot ghemuită pe o parte, cu capul pe o mână. Intră încet în camera ei şi rămase în picioare lângă pat, privind-o cu atenţie, aşa cum făcuse de atâtea ori în această seară. Nu slăbise şi părea sănătoasă, deşi murdară. Purta o fustă şi o bluză, asemenea femeilor din deşert. Dar erau croite din catifea verde elegantă şi împodobite cu dantelă şi paiete pe margini. Arăta ca o prinţesă arabă. Spusese în scrisoarea ei că nu-şi mai dorea nimic. Bărbatul acela trebuia să fi avut multă grijă de ea. Şi asta încurca şi mai mult lucrurile, căci John se întreba cum putea un bărbat care o avusese lângă el s-o lase să plece. Christina era înzestrată cu o frumuseţe ieşită din comun. Avea ceva neobişnuit, uimitor şi totuşi imposibil de descris - ceva care o deosebea de alte femei considerate frumoase...

Deodată, Christina deschise ochii şi clipi de câteva ori, de parcă n-ar fi ştiut unde era.

— Totul e bine, Crissy, spuse John. Se aşeză pe marginea patului. Eşti acasă acum.

Ea se uită la el, cu ochii plini de lacrimi, iar în clipa următoare se agăţă de el, de parcă viaţa ei ar fi depins de asta.

— John! O, Johnny, ţine-mă în braţe. Spune-mi că totul a fost doar un vis, că nimic nu a fost aievea, suspină ea.

— Îmi pare rău, Crissy, dar nu pot să-ţi spun asta... Aş

vrea să pot, zise el, ţinând-o strâns la pieptul lui. Dar va fi bine, ai să vezi.

O lăsă să plângă în voie, fără să-i mai spună ceva. Când nu mai avu lacrimi, o lăsă din braţe şi îi dădu deoparte părul de pe obrajii uzi.

— Te simţi mai bine acum?

— Nu prea, recunoscu ea, cu un zâmbet stins.

— Ce-ar fi să te speli pe faţă cât timp îţi aduc ceva de mâncare, iar apoi putem vorbi pe îndelete.

— Cel mai mult mi-aş dori să stau câteva ore într-o cadă cu apă fierbinte. N-am făcut decât băi reci în ultimele patru luni.

— Pentru asta va mai trebui să aştepţi puţin. Mai întâi, trebuie să vorbim.

— O, John, nu mai vreau să vorbesc despre asta... Vreau doar să uit.

— Te înţeleg, Crissy. Dar sunt lucruri pe care trebuie să le ştiu. Ar fi mai bine să vorbim acum, iar apoi poţi să uiţi totul.

— Foarte bine, cred că ai dreptate. Se dădu jos din pat şi se uită prin cameră. Lasă-mă un minut să... Se opri brusc din vorbit când văzu hârtia mototolită pe care o aruncase John mai devreme pe noptieră. Cum a ajuns asta aici? întrebă şi în vocea ei se simţea o undă de mânie.

— Ce-i cu tine, Crissy? Ţi-am luat-o din mână înainte să te bag în pat.

— Dar credeam că am aruncat-o... Se întoarse repede cu faţa la el, încruntându-se. Ai citit-o?

— Nu, de ce eşti aşa agitată?

— E concedierea mea, dacă pot s-o numesc aşa... zise ea cu seninătate, doar ochii îi erau întunecaţi. Dar nu contează. Ce spuneai despre mâncare?

După cina târzie, John turnă în două pahare vin de Xeres şi îi aduse unul Christinei în sufragerie. Se aşeză în faţa ei, cu picioarele întinse sub masă, şi îi studie chipul.

— Îl mai iubeşti? întrebă John.

— Nu... îl urăsc acum! spuse ea repede, uitându-se la paharul pe care îl ţinea în mână.

— Dar cu numai o lună în urmă...

Ea îşi ridică privirea spre fratele ei, cu o sclipire periculoasă în ochi.

— Asta a fost înainte să descopăr ce om crud şi egoist este.

— De asta l-ai părăsit?

— Să-l părăsesc? El m-a alungat! Mi-a lăsat un bilet în care spunea că nu mă mai doreşte şi voia să plec înainte să se întoarcă el. Nici n-a putut să-mi spună vorbele în faţă!

— De asta îl urăşti acum? Pentru că ţi-a spus să pleci?

— Da! Nu i-a păsat câtuşi de puţin de mine şi de sentimentele mele. Credeam că-l iubesc şi speram să mă iubească şi el până la urmă. Dar acum ştiu ce proastă am fost. Nu i-a păsat nici măcar că poate îi port în pântece copilul!

— O, Doamne, Crissy... atunci te-a siluit!

— Să mă siluiască? Nu, de fapt, nu m-a siluit niciodată. Eram sigură că ţi-am explicat clar în scrisoarea pe care ţi-am trimis-o.

Credeam c-ai înţeles că m-am dăruit lui. De aceea te-am rugat să mă ierţi.

— Cred că n-am fost în stare să accept asta. N-am vrut să cred aşa ceva. Dar, Crissy, dacă nu te-a luat cu forţa, vrei să-mi spui că i-ai cedat de la început?

— M-am luptat cu el! strigă ea, indignată, încercând să se apere. M-am împotrivit din toate puterile mele.

— Atunci, te-a silit?

Christina îşi lăsă capul în jos de ruşine.

— Nu, John, n-a trebuit niciodată să mă silească. A avut multă răbdare. Şi, încetul cu încetul, mi-a trezit corpul la viaţă. Te rog, înţelege asta, John. Îl uram, dar îl şi doream mult în acelaşi timp. A aprins în mine un foc de care nu

ştiusem până atunci. M-a făcut femeie.

Christina începu să plângă. John se simţi foarte nefericit că o învinovăţise de un lucru căruia nu ar fi putut să i se împotrivească. Dar de ce îl apăra pe ticălos?

John se aplecă peste masă şi îi ridică faţa să se uite în ochii ei albaştri.

— E-n regulă. N-a fost vina ta. A fost ca şi cum te-ar fi violat.

— M-am luptat cu el, dar povestea se repeta în fiecare zi.

Am încercat să fug, dar m-a ameninţat că mă va găsi şi mă va bate dacă mai făceam asta. La început, mi-a fost groaznic de frică de el, dar, cu timpul, nu m-am mai temut atât de tare de el. L-am înjunghiat o dată, însă nu m-a pedepsit. Şi apoi m-au răpit nişte oameni dintr-un alt trib, iar el şi-a pus viaţa în pericol ca să mă ia înapoi. Atunci mi-am dat seama că eram îndrăgostită de el. N-am mai putut să mă lupt cu el după aceea. Nu puteam să mă mai împotrivesc bărbatului pe care îl iubeam. Dacă nu poţi să mă ierţi pentru asta, îmi pare rău...

— Te iert, Crissy. Dragostea nu are legi. Dar ai spus că-l urăşti acum. Atunci de ce îl aperi?

— Nu-l apăr!

— Atunci spune-mi cum îl cheamă ca să-l pot găsi. Merită să fie pedepsit pentru tot ce ţi-a făcut.

— Oamenii lui îi spun Abu.

— Şi numele de familie?

— O, John, nu contează. Nu vreau să-l văd pedepsit.

— La naiba, Crissy! strigă John, dând cu pumnul în masă. Te-a folosit şi apoi mi te-a trimis înapoi pentru răscumpărare.

— Răscumpărare?

— Da. Omul care te-a adus aici mi-a cerut. Bani, aşa că i-am dat.

Christina se rezemă de spătar, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Puteam să bănuiesc că Rashid va face asta. Ia bani de oriunde poate. Abu nu va şti probabil niciodată că Rashid a luat răscumpărarea. Dar nu de asta m-a trimis înapoi Phi... vreau să zic Abu. E şeicul tribului său, nu are nevoie de bani. A refuzat odată o pungă plină cu pietre preţioase.

— Parcă i-ai spus altfel, zise John, ridicând o sprânceană.

— Păi, are şi alt nume, dar nu e important. Se ridică şi îşi termină vinul. Nu putem să încetăm discuţia asta, John? Vreau să mi-l scot din minte pentru totdeauna.

— Poţi să faci asta, Crissy? Se uită la ea, sceptic. Îl iubeşti încă, nu-i aşa?

— Nu! se tângui ea, dar apoi îşi muşcă buza şi lacrimile îi izvorâră iar din ochi. O, Doamne, da! Nu mă pot împotrivi. De ce a trebuit să-mi facă asta, John? îl iubesc atât de mult, că vreau să mor!

John o ţinu la pieptul lui, simţindu-i durerea. Nu putea să îndure s-o vadă suferind aşa - să aibă inima frântă din cauza unui bărbat care nu-i merita iubirea.

— Va dura un timp, Crissy, dar îl vei uita. Vei găsi o nouă iubire - pe cineva care îţi va oferi viaţa pe care o meriţi.

Capitolul 22

Trecuseră două luni de când Philip o alungase. Christina încerca din răsputeri să-l uite. Dar se gândea neîncetat la el. Se ruga în fiecare zi ca el să se răzgândească şi să vină după ea.

Dar el nu venea. Nu putea să doarmă. Stătea trează în pat toată noaptea aşteptându-l, tânjind după mângâierea mâinilor lui mari, lipsindu-i trupul lui lângă al ei.

Christina nu văzuse pe nimeni de când se întorsese, cu excepţia lui Kareen. O îndrăgise de când o adusese John prima oară în apartamentul lor mic. Kareen nu îi pusese întrebări şi în curând deveniseră bune prietene. Christina ştia că tânăra îl iubea pe John şi era fericită că sentimentul era reciproc. Îşi petreceau multe zile împreună, iar Christina îi mărturisi în cele din urmă totul lui Kareen - totul, mai puţin numele adevărat al lui Philip. Nu-i arăta lui John cât era de nefericită, dar când era singură, îşi aducea aminte de tot şi plângea în odaie. Nu ieşea în oraş, nici nu primea musafiri, motivând că nu se simţea bine, ceea ce nu era departe de adevăr. Era mai cald în oraş decât în munţi. Suferea din cauza umidităţii sufocante şi a ventilaţiei proaste din apartamentul minuscul. Adeseori se simţea ameţită şi îi era greaţă.

Dar Christina ştia că viaţa trebuia să continue, aşa că în cele din urmă le primi pe soţiile ofiţerilor la ceai. La început discutară politicos despre vreme, operă şi problemele cu servitorii. Dar apoi cele cinci femei trecute

de prima tinereţe începură să clevetească despre diverşi oameni pe care Christina nu-i ştia şi despre care, de altfel, nici nu voia să afle nimic. Reuşi să nu le mai audă, căci se gândea la Philip, dar îi atraseră din nou atenţia când îşi auzi numele.

— Precum spuneam, domnişoară Wakefield, soţul meu a fost printre aceia care v-au căutat, spuse o femeie mică şi îndesată.

— Şi James al meu, interveni alta.

— Eram atât de îngrijorate că nu eşti de găsit. Ne-am gândit că sigur ai murit după atâta vreme, adăugă altă matroană, muşcând dintr-o prăjitură.

— Apoi ai apărut teafără şi nevătămată, fără nicio zgârietură. A fost ca un miracol.

— Spune-ne, domnişoară Wakefield, cum ai reuşit să scapi? o întrebă deschis femeia durdulie.

Christina se ridică şi se duse înspre policioară. Aceste femei voiau să o tragă de limbă pentru ca apoi să o poată bârfi.

— Aş prefera să nu discut acest subiect, dacă nu vă deranjează, îi spuse Christina cu calm, întorcându-se din nou cu faţa la ele.

— Dar, scumpo, suntem prietenele tale. Poţi să ne spui.

— M-aş fi sinucis dacă eram în locul tău, spuse una din doamne, pe un ton obraznic.

— Şi eu, sări alta.

— Sunt convinsă că voi două nu puneţi mare preţ pe viaţa voastră. Eu, una, vreau să trăiesc, sublime Christina cu răceală. Spuneţi că îmi sunteţi prietene, dar de fapt sunteţi doar nişte clevetitoare. N-am de gând să vă spun nimic. Vreau să părăsiţi imediat această casă!

— I-auzi la Domniţa înfumurată! Noi am venit să te compătimim, iar tu te porţi de parcă ai fi mândră de ce ţi s-a întâmplat - să fii prizoniera unui arab murdar. Nu eşti decât o...

— Plecaţi de aici, imediat! strigă Christina.

— Plecăm! Dar îţi mai spun ceva, domnişoară Wakefield. Eşti pângărită acum! Niciun bărbat decent nu se va însura cu tine după ce te-ai culcat cu un arab soios, ascultă ce-ţi zic!

Christina nu-i povesti incidentul lui John când ajunse acasă. Dar el ştia deja.

— Te-au făcut să plângi, Crissy? o întrebă el încetişor, cuprinzându-i chipul în mâini. Să nu pui la inimă, sunt doar nişte hoaşte geloase.

— Dar au avut dreptate, John. Niciun bărbat decent nu se va mai însura cu mine. Sunt pângărită!

— E ridicol şi nu vreau să te mai aud vorbind aşa! o certă el. Crissy, îţi subestimezi frumuseţea. Orice bărbat şi-ar da braţul drept să fie însurat cu tine. N-a venit William Dawson să te vadă de zeci de ori? Dacă ai ieşi din casă şi ţi-ai trăi viaţa, ai fi potopită de cereri în căsătorie! De ce nu vii în seara asta cu mine şi Kareen la operă?

— Nu vreau să vă deranjez pe tine şi pe Kareen, oftă Christina, cu umerii căzuţi în semn de neputinţă. Poate o să citesc o carte şi o să mă duc la culcare mai devreme.

— Crissy, nu suport să văd cum te chinui, insistă John. De multe ori, când ajung acasă văd că ochii-ţi sunt la fel de roşii ca acum. Ai încercat să te ascunzi, dar ştiu că încă mai plângi după bărbatul ăla. Nu merită lacrimile tale! Doamne, l-aş omorî dacă aş pune mâna pe el!

— Nu spune asta, John! îi replică ea tăios. Îl apucă de braţe, înfigându-şi unghiile în carnea lui cu o putere nebănuită. Să nu mai spui asta niciodată! Da, m-a făcut să sufăr, dar asta este crucea pe care trebuie s-o port. Nu e numai el de vină, căci n-a ştiut niciodată că-l iubesc. Credea că îmi dă ce vreau - libertate. Jură-mi că n-o să-i faci niciodată vreun rău!

— Crissy, calmează-te, îi zise John, şocat de izbucnirea ei. Poate că n-o să-l văd niciodată.

în vocea Christinei se simţea panica şi avea lacrimi în ochi.

— Dar poate o să-l cunoşti într-o zi. Trebuie să-mi promiţi că nu-i vei face rău!

John ezită şi se uită în ochii rugători ai surorii lui. Nu avea să-l întâlnească niciodată pe acest Abu, aşa că putea să-i dea lui Crissy cuvântul lui, dacă asta o făcea fericită. Apoi îi veni o idee.

— Îţi dau cuvântul cu o singură condiţie - să nu mai suferi din cauza bărbatului ăluia. Ieşi şi cunoaşte oameni noi. Şi, pentru început, poţi veni la operă cu mine în seara asta!

Pe faţa Christinei se aşternu o expresie calmă. Se relaxă şi îşi descleştă degetele de pe braţele lui John.

— De acord, John, dacă aşa îţi vei ţine cuvântul. Dar tot cred că te-ai distra mai bine dacă n-aş veni şi eu.

— Lasă-mă pe mine să decid. Se uită la ceasul de pe policioară. Ai mai puţin de o oră să te pregăteşti. Zâmbi larg când o văzu cât de îmbufnată era. Avea prea puţin timp să se îmbrace pentru prima ei seară în oraş după şase luni. O să o rog pe doamna Greene să-ţi încălzească apa pentru baie.

Christina se năpusti ca o furtună în dormitor. Îşi alese una dintre rochiile de la Londra. Era din satin auriu-închis, cu un şnur strălucitor din aur care împodobea fusta şi corsajul. Alese safirele ca să-i accentueze culoarea ochilor. Era reticentă să dea piept cu lumea atât de devreme, dar uită de temeri când doamna Greene începu să sporovăiască fericită despre operă şi cât de bine era că avea să meargă şi Christina.

John se ţinu de cuvânt şi, în mai puţin de o oră, erau în trăsură, în drum spre Kareen. Ajungând în faţa casei ei, Christina aşteptă în trăsură în timp ce John urcă cele câteva trepte de la intrare şi bătu tare la uşa unei case văruite. Un moment mai târziu, Kareen coborî treptele la braţul lui John. Purta o rochie de catifea roşu-închis şi era absolut fermecătoare, căci avea părul negru şi mătăsos împletit în cozi şi prins într-un coc.

Christina gemu când zări pieptenele spaniol bătut cu rubine al lui Kareen. Îl vedea cu ochii minţii pe Philip zâmbind pe când îi oferea unul asemănător.

„A fost cumpărat cinstit, scumpa mea. L-am pus pe Syed să vândă unul dintre cai luna trecută şi să aducă cel mai frumos pieptene pe care-l găsea," îi spusese Philip, iar ea fusese încântată de cadou. Îşi dorea acum să-l fi păstrat şi să nu se fi grăbit să lase în urmă tot ce-i amintea de Philip. Nu avea cum să-l uite, iar unele dintre lucrurile lăsate acolo poate i-ar mai fi alinat durerea. Ei bine, măcar avea biletul ăla îngrozitor şi hainele arăbeşti pe care le purta când îl primise.

— Christina, arăţi de parcă ai fi la mii de kilometri depărtare. Te simţi bine? întrebă Kareen, uitându-se îngrijorată la ea.

— Iartă-mă, căzusem pe gânduri, îi răspunse Christina.

Karen îi zâmbi călduros.

— Mă bucur că ai decis să vii cu noi. Sigur o să-ţi placă la operă.

Ajunseră la scurt timp, iar John le conduse în clădirea veche a operei. Pe când intrau, bărbaţii şi femeile care se aflau în hol se întoarseră să se uite la Christina, fiecare şoptindu-i remarci perechii. Femeile o priveau cu dispreţ şi apoi se întorceau cu spatele. Iar bărbaţii zâmbeau lasciv şi o sfredeleau cu privirea.

Câţiva tineri, care îi ştiau pe John şi Kareen, veniră în faţă pentru a fi prezentaţi Christinei. Îi făcură complimente exagerate, dar o măsurară cu neobrăzare din cap până în picioare, iar ea răspunse cu asprime linguşelilor lor.

— Domnişoară Wakefield!

Christina se întoarse brusc şi îl văzu pe William Dawson venind spre ea cu un zâmbet larg pe faţă. Era exact cum şi-l amintea - bronzat şi voinic. Îşi aminti poveştile sale fascinante şi acum îşi dori să-l fi primit când venise de atâtea ori în vizită.

— A trecut aşa multă vreme, îi zise el, luându-i o mână şi ducând-o la buze. Şi eşti tot superbă. Ţi-ai revenit complet după boală?

— Da. Am fost... convinsă să mă întorc printre cei vii, îi mărturisi ea. Ce bine îmi pare să te văd din nou, domnule Dawson.

— William, o corectă el. Christina, ne ştim de ceva vreme. Mă jigneşti dacă nu-mi spui William. Eşti însoţită?

— Ei bine... am venit cu John şi Kareen.

— Să-ţi fie ruşine, John, că le ţii pe cele mai frumoase femei din Cairo doar pentru tine.

— Într-adevăr, cred că sunt cam egoist când vine vorba de ele două, râse John.

Ochii cenuşii şi blânzi ai lui William Dawson o fixau pe Christina. Iar mâna lui părea să nu-i dea drumul.

— M-ai face cel mai fericit bărbat din Cairo dacă mi-ai permite să stau lângă tine în timpul spectacolului şi poate să te conduc acasă după aceea. Cu permisiunea fratelui tău, bineînţeles.

— Ei bine... Christina se uită după John, sperând să o ajute, dar el o privi preocupat, aducându-i aminte că făcuse o promisiune. Ea zâmbi slab. William, accept încântată propunerea ta. Se pare că am şi eu acum un însoţitor. Nu-i aşa, Kareen?

Kareen dădu din cap, înţelegătoare.

— Da, şi încă unul şarmant.

Christina nu era pregătită, iar Kareen ştia asta. Încă era limpede că are inima frântă. Tânăra se întrebă cum de reuşise John să o convingă să-i însoţească în seara asta. Îi prindea bine să iasă, dar nu era gata să facă schimb de amabilităţi cu un bărbat.

în drumul spre casă, Christina ascultă îngândurată ce-i spunea William despre o aventură a lui în sălbăticia din Texas. Nu-şi putea aminti nimic legat de operă, cu excepţia costumelor în culori vii şi a muzicii asurzitoare. Se gândea la altceva ori de câte ori se uita la pieptenele

din părul lui Karcen. Oare chiar nu putea să-l uite pe Philip nici măcar o clipă?

— Am ajuns, Christina.

Era fericită că îl lăsase pe William să o conducă acasă. John voia să fie singur cu Kareen ceva vreme, iar ea ar fi fost în plus.

— William, vrei să intri să bei un pahar de vin de Xeres? îl întrebă ea, simţindu-se vinovată că îl refuzase de atâtea ori.

— Speram să mă inviţi.

Ajunşi în casă, Christina se duse direct la dulăpiorul cu băuturi, dar William veni în spatele ei şi o ţintui acolo, punându-şi mâinile de-a parte şi de cealaltă a trupului ei. Apoi, el turnă două pahare cu vin de Xeres şi se trase înapoi să-i dea ei unul.

— Aş vrea să ciocnim în cinstea acestui eveniment. Cât am visat la clipa asta, îi şopti el, uitându-se ţintă la sânii ei care ofereau o privelişte încântătoare în rochia cu decolteu adânc.

— William, nu cred că e un moment festiv, îi zise ea agitată.

Christina plecă de lângă el şi se aşeză în scaunul preferat al lui John, încercând să scape de el. Îşi aminti că doamna Greene era în vizită la nişte prieteni şi probabil avea să stea acolo peste noapte.

— Te înşeli amarnic, Christina, îi zise William, luând-o de mână şi ridicând-o în picioare. Seara asta va fi memorabilă pentru amândoi.

Apoi, brusc, o luă în braţe. Buzele lui le găsiră pe ale ei şi o sărută cu pasiune. Christina se simţi şocată şi dezgustată. Cum de ajunsese în situaţia asta? Se retrase iute, dar el tot o îmbrăţişa, lipindu-se de ea.

— William, te rog să-mi dai drumul.

Se străduia să vorbească pe un ton calm. Ştia că e singură cu el şi încerca să nu intre în panică.

— Ce s-a întâmplat, Christina? O ţinea acum la distanţă

de el, uitându-se cu ochii lui cenuşii la trupul ei. Nu trebuie să faci pe virgina sfioasă cu mine.

— William Dawson, eşti prea îndrăzneţ, îi zise Christina cu răceală, smucindu-se din strânsoarea lui. Nu ai niciun drept să te porţi aşa cu mine.

— Dar nici n-am început bine să fac ce mi-am propus.

William se întinse după Christina, dar ea alergă şi puse fotoliul între ei.

— Trebuie să te rog să pleci, îi zise ea repezit.

— De ce te porţi aşa, păpuşă? O să am grijă de tine. Nu sunt bogat, dar sigur îmi pot permite o amantă. După o vreme, dacă eşti fetiţă cuminte, poate mă şi însor cu tine.

— Cred că nu eşti în toate minţile!

William râse. Christina îi vedea pofta animalică întipărită pe chip. El dădu scaunul în lături şi veni spre ea cu braţele întinse. Ea dădu să fugă, dar era prea târziu. William o înşfăcă de mijloc şi o lipi de el. Râsul lui diabolic o înfurie. O mângâia pe sâni şi pe pântece în timp ce ea se chinuia să se elibereze.

— Îţi place cu forţa? Aşa eşti obişnuită, păpuşă? Ce mai contează încă un bărbat după toţi tâlharii ăia soioşi cu care te-ai culcat în deşert? Spune-mi, cam câţi au fost? Şi cine e tatăl bastardului pe care-l porţi în pântece? Sunt sigur că micuţul nu se supără dacă mă bucur şi eu de farmecele maică-sii.

Christina îngheţă de groază la auzul ultimelor cuvinte. Rămase complet nemişcată. Nici măcar nu respiră, căci cuvintele încă îi răsunau în urechi. Porţi în pântece un bastard… un bastard! Un bebeluş!

— Aşadar, te-ai hotărât să fii rezonabilă. Ei bine, o să te bucuri de un bărbat adevărat, după toate scursurile cu care ai fost obişnuită.

Pe Christina o pufni deodată râsul. Trecuse ceva vreme de când se auzise ultima oară râzând în hohote. William o răsuci cu violenţă, o apucă de umeri şi o zgâlţâi.

— Ce naiba e aşa amuzant? vru el să ştie.

Dar ea râdea isteric, cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji. Apoi amândoi auziră zgomotul făcut de trăsura lui John care se oprea în faţa clădirii.

— Căţea ce eşti! îi şopti William furios, împingând-o de lângă el.

— Da, îi răspunse ea fericită. Pot fi o căţea atunci când trebuie.

— N-am terminat-o cu tine, o să se mai ivească vreo ocazie, îi zise cu răceală.

— O, mă îndoiesc, William.

John intră în încăpere, uitându-se întâi la Christina, care părea amuzată, apoi la William, care părea furios. Era curios, dar decise să nu întrebe nimic.

— Mai eşti aici, William? E încă devreme, vrei să bem ceva?

— Păi, eu...

— William, nu-l refuza, îl întrerupse Christina pe un ton jucăuş. Spera că nu se simte în largul lui. Eu mă retrag, a fost o seară foarte ciudată. Nu foarte plăcută, dar am aflat multe. Noapte bună, John.

Se întoarse şi se duse la ea în odaie. Închise uşa şi se rezemă de ea, auzindu-i încă pe bărbaţi vorbind în salon.

— Ce-a vrut să spună? îl întrebă John pe William.

— Habar n-am.

Christina se dezlipi de uşă şi începu să facă piruete ca pe vremea când era o copilă. Deşi fusta se înfoia în jurul ei şi agrafele îi zburau din păr, se tot învârti până ajunse în dreptul patului. Apoi căzu în el, chicotind încântată. Îşi puse ambele mâini pe burtă, căutând dovada cuvintelor rostite de William. Era doar un pic bombată, dar asta nu era o dovadă. Oare William presupusese că e însărcinată doar pentru că trăise patru luni cu un bărbat?

Christina sări repede din pat şi aprinse lumânarea. Se duse la fereastra care dădea spre stradă şi trase cu putere draperiile.

Apoi îşi dădu jos rochia şi se aşeză goală în faţa oglinzii

mari din colţ. Îşi cercetă trupul, dar nu era nicio schimbare. Se întoarse într-o parte şi îşi umflă burta cât putu de mult, apoi trase aer în piept. Iată dovada! Burta nu i se retrăgea ca înainte. Se încruntă, căci poate pusese pe ea câteva kilograme în plus, nu trebuia să fie neapărat însărcinată. Dacă stătea să se gândească, îi crescuse pofta de mâncare în ultima lună. Trebuia să judece limpede. Suflă în lumânare şi se vârî în pat, punându-şi doar o pătură subţire peste trupul gol. Era ciudat. Acum că putea să poarte cămaşă de noapte, nu mai voia. Se obişnuise să doarmă dezbrăcată cu Philip.

Dar dacă era gravidă cu Philip trebuiau să mai existe şi alte semne. Apoi revelaţia o lovi ca o explozie. Toate semnele erau acolo, dar ea nu le observase. Îşi spusese că ameţeala şi greaţa erau din cauza vremii. De două ori nu-i veniseră menstrele, dar se gândise că motivul era tristeţea. La fel se întâmplase şi când muriseră părinţii ei. Căutase scuze pentru că îi era teamă să lase până şi numai ideea că ar putea fi însărcinată să-i pătrundă în minte. Dar acum era încântată că avea pentru cine să trăiască. Urma să aibă un bebeluş - un copil care să-i amintească mereu de Philip. Nimeni n-avea cum să-i ia asta.

Dar oare cât de avansată era sarcina? Era deja a treia lună fără menstre, aşa că mai avea doar şase. Şase luni minunate şi pline de bucurie până îl va naşte pe fiul lui Philip. Ştia că va avea un băiat care va arăta ca tatăl lui.

Christina se întoarse pe o parte şi adormi fericită, cu un zâmbet pe buze şi cu mâinile cuprinzându-şi burta.

Capitolul 23

— John, pot vorbi cu tine până pleci? îl întrebă Christina. Stătea la masa din sufragerie, bând a treia ceaşcă de ceai din dimineaţa aceea.

— Crissy, putem vorbi mai târziu? Trebuie să duc documentele astea colonelului în dimineaţa asta, până să convoace şedinţa cu personalul, îi zise John.

— Nu se poate. Trebuie să-ţi spun ceva acum. Te-am aşteptat noaptea trecută, dar te-ai întors prea târziu.

— Prea bine, oftă John. Se aşează în faţa ei şi îşi turnă ceai fierbinte în ceaşcă. Ce e atât de important?,

— Când am fost ieri după-amiază la piaţă, am aflat că în patru zile ajunge aici o navă cu destinaţia Anglia. Vreau să fiu la bordul ei.

— De ce, Crissy? îmi dau seama că vrei să pleci de aici cât mai repede, dar nu mai poţi aştepta cinci luni şi să ne întoarcem împreună?

— Nu pot aştepta atât.

— Sigur că poţi. N-ai de ce să pleci acum. Ai fost foarte fericită în ultima lună: n-ai mai plâns, n-ai mai fost tristă. De când ai început să ieşi, te-ai schimbat complet. Îţi place să te duci la piaţă. Ai ieşit, ai cunoscut oameni noi, te-ai simţit bine. De ce nu mai poţi sta cu mine cinci luni?

— Am un motiv întemeiat pentru care trebuie să plec acum. Dacă stau aici încă cinci luni, trebuie să rămân mai mult. Nu pot să-mi iau... - făcu o pauză - copilul pe mare imediat după ce se naşte.

John o privi de parcă l-ar fi lovit. Christina nu se uită la chipul lui şocat, dar se simţi uşurată că îi spusese în cele din urmă.

— Un copil, îi şopti el, dând din cap. O să ai un copil.

— Da, John, peste cinci luni, îi spuse Christina mândră de ea.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— N-am ştiut nici eu până acum o lună şi chiar şi atunci aveam îndoieli.

— Cum să nu ştii aşa ceva? întrebă John.

— John, eram prea supărată, prea disperată ca să-mi dau seama ce se întâmplă cu trupul meu.

— De aceea ai fost aşa fericită luna trecută... datorită copilului, nu-i aşa?

— Da! Am din nou un motiv să trăiesc!

— Aşadar, intenţionezi să păstrezi copilul şi să-l creşti singură?

— Desigur! Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Copilul e al meu. A fost făcut din dragoste. Nu voi renunţa niciodată la el!

— Până la urmă totul se reduce la bărbatul ăla? Vrei copilul pentru că e al lui. O să pleci fără să-i spui că are un copil? Poate s-ar însura cu tine acum, îi spuse John cu furie.

— Dacă eram sigură, m-aş fi dus la el imediat, dar nu cred. Sigur s-a însurat cu Nura. Nu vrea acest copil, dar eu da. Şi vreau să nasc acasă în Anglia. Trebuie să plec repede, mai sunt cam patru zile.

— Te-ai gândit ce are să zică lumea? Crissy, nu eşti căsătorită. Copilul tău va fi un bastard.

— Ştiu. M-am gândit foarte mult la asta, dar nu mă interesează. Măcar va fi un bastard bogat, zise ea. Dar, dacă te deranjează bârfele, nu voi sta acasă. Pot locui în altă parte cu copilul meu.

— Crissy, n-am vrut să spun asta. Ştii că te susţin indiferent ce ai hotărî. Mă gândeam doar la sentimentele

tale. Îmi amintesc că te-au supărat destul de tare remarcile usturătoare ale soţiilor ofiţerilor.

— Dar atunci mă simţeam nedorită şi tristă. M-am simţit şi mai rău auzind că niciun bărbat nu mă mai vrea. Dar acum sunt fericită. Nimic din ce zic oamenii despre mine nu mă mai atinge. Nu-mi pasă dacă nu mă mai căsătoresc. Îmi vreau doar copilul şi amintirile.

— Dacă eşti fericită, asta e tot ce contează, îi zise John. Încercă să accepte faptul că sora lui va fi o mamă necăsătorită. Ştia că era puternică şi voia să creadă că nimic nu o va mai răni. Copilul tău nu va avea un tată, dar va avea un unchi. Crissy, o să te ajut să-l creşti.

— Îţi mulţumesc, John! îi zise Christina plângând. Veni în spatele scaunului, luându-l pe după gât. John, eşti atât de bun cu mine şi te iubesc enorm!

— Tot nu-mi place ideea să călătoreşti de una singură. Nu este bine deloc.

— Ce-ţi place să te îngrijorezi! Sunt sigură că nu mă va supăra nimeni, dată fiind situaţia în care sunt. După cum vezi, sarcina e deja vizibilă, îi zise ea, întorcându-se într-o parte să-i arate. Şi până ajung în Londra, o să fiu imensă. O să iau mult material şi aţe cu mine ca să fac haine pentru bebeluş pe durata călătoriei. După ce nava va ancora la Londjra, o să plătesc un vizitiu să mă ducă până la conacul Wakefield. Vezi, n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Măcar lasă-mă să-i scriu lui Howard Yeats. Poate să te aştepte când ajungi la destinaţie şi să te ducă acasă.

— John, nu e timp. Vaporul meu e primul care pleacă. Scrisoarea ta ar ajunge odată cu mine. Oricum, Howard şi Kathren ar insista să stau la ei, iar eu nu vreau. Vreau să ajung acasă cât mai repede posibil. Vreau să am timp să fac din odaia de oaspeţi o cameră pentru copil. Va trebui să pun tapet nou şi o uşă care să facă legătura între odaia mea şi a copilului, apoi...

— Stai aşa, Crissy, o întrerupse el. Vorbeşti prea repede. Ce are vechea cameră pentru copii? A fost bună

pentru noi.

— John, ştii cât de departe e încăperea aia de odaia mea? Vreau să am grijă singură de copilul meu. O să fiu mama, doica şi dădaca lui. Nu am un soţ căruia să-i acord jumătate din timp. Nu voi avea decât copilul şi îi voi dedica toată atenţia mea.

— Cu siguranţă te-ai gândit la tot, îi zise John. Era uimit de cât de pricepută era Christina să-şi organizeze viaţa. Ei bine, dacă vrei să-ţi ţii copilul în încăperea de lângă odaia ta, acolo va fi. Dar Johnsy nu va fi fericită că vrei să ai grijă singură de bebeluş.

— Johnsy va înţelege când va afla toată povestea. Şi oricum o să am nevoie de ajutorul ei, îi zise Christina.

— Vrei să-i spui totul şi lui Tommy? o întrebă John.

Christina nu se gândise deloc la Tommy.

— Nu, nu totul, doar cât e necesar.

— Ştii că se va simţi jignit. Tommy a vrut să se însoare cu tine.

— Da, dar nu l-am iubit niciodată în felul ăsta. O să-i treacă. Poate că a găsit deja pe altcineva.

John se uită sceptic la ea. Tommy avusese o discuţie cu el, înainte ca John şi Crissy să meargă la Londra. Îi mărturisise dragostea lui pentru Crissy şi spusese că nu ar putea fi niciodată fericit cu altcineva.

— Doar nu crezi că Tommy şi-a găsit pe altcineva, Crissy! Băiatul te iubeşte şi cred că tot va mai vrea să se însoare cu tine, în ciuda copilului.

— Dar n-am avut niciodată astfel de sentimente pentru Tommy. Mă îndoiesc că m-aş fi măritat cu el, chiar dacă nu l-aş fi întâlnit niciodată pe Abu. El e singurul bărbat pe care îl voi iubi vreodată. L-am pierdut, dar am copilul lui şi asta este tot ce contează pentru mine. Nu vreau să-l jignesc pe Tommy, dar nu mă pot căsători cu el.

— Ei bine, poate îţi vei schimba părerea mai târziu. Dar acum am întârziat peste măsură, surioară dragă. O să trec prin furcile caudine la colonel. Sper să înţeleagă şi să

mă lase să te duc la Alexandria, îi zise John.

— Sigur o să te lase, John. Dacă nu, va trebui să vorbesc cu doamna Bigley.

— Colonelului n-o să-i placă să-l bată două femei la cap, râse John. Se ridică şi o sărută cu blândeţe pe obraz. O să încerc să vin acasă devreme, ca să mai putem vorbi.

Imediat după plecarea lui John, Christina se duse în camera ei ca să se gândească la ce avea de cumpărat pentru călătoria spre casă. Cotrobăi prin şifonier. Hainele aveau să încapă în cele două cufere, dar trebuia să mai cumpere unul pentru hăinuţele copilului pe care voia să le coasă. Apoi îşi dădu seama că toate hainele ei strânse în talie aveau să fie inutile în următoarele săptămâni. Izbucni în râs că uitase ceva atât de important. Acum trebuia să cumpere metri întregi de material ca să facă haine pentru ea şi pentru bebeluş, plus că mai trebuia să cumpere două valize.

— Tare ocupată o să fii în călătoria asta, Christina! spuse ea cu voce tare.

Capitolul 24

O briză caldă şi proaspătă îi mângâia chipul Christinei şi se juca cu rochia ei largă pe când stătea pe punte, ţinându-se de balustrada navei. Se uită la burta ei umflată şi zâmbi când simţi lovitura puternică a bebeluşului. Loviturile şi agitaţia se făcuseră simţite în ultima lună, iar Christina se bucurase de fiecare moment.

Stătea pe punte de mai bine de o oră. O dureau groaznic picioarele, dar nu voia să se ducă în cabina ei sufocantă - nu când vedea ţărmul Angliei în faţă. Timpul zburase repede şi avusese atâta treabă, încât parcă ieri îşi luase rămas-bun de la John. Plânsese puţin şi îi amintise că în cinci luni se va îmbarca şi el pe un vapor şi va ajunge acasă. O sărutase şi o îmbrăţişase pe Kareen, care venise împreună cu John să o conducă la vapor.

— Să ai grijă de tine şi de copil, îi spusese Kareen, apoi începuse şi ea să lăcrimeze.

Era o zi superbă şi senină de vară timpurie în Anglia. Toţi pasagerii se îngrămădiseră lângă balustradă, fericiţi că luase sfârşit călătoria. Christina îşi atinse burta şi spuse încet ca să n-o audă nimeni:

— Micuţule Philip, ajungem curând, foarte curând.

Christina găsi cu uşurinţă o trăsură să o ducă până la conacul Wakefield. Călătoriră fără grabă, vizitiul oprindu-se la un han confortabil pentru a o menaja pe Christina. Dar ei nu-i păsa. Privea cu nesaţ superbul peisaj englezesc pe drumul din Londra până la Halstead.

Demult nu mai văzuse aşa o privelişte luxuriantă. Trecură prin păduri maiestuoase şi peste câmpuri pline cu flori sălbatice multicolore. Trecură de ferme cu păşuni bogate şi sate mici, încântătoare. Aceasta era Anglia rurală. Cât de mult îi plăcea!

Târziu în acea seară, trăsura trase în cele din urmă în faţa minunatului conac Wakefield. Făcliile aprinse de lângă uşile mari răspândeau o lumină primitoare pe alee. Christina deschise uşa de la trăsură, nevrând să mai aştepte o secundă.

— Staţi aşa, doamnă! strigă vizitiul, sărind de pe locul lui înaintea ei. Veni în faţa portierei şi o ajută pe Christina să coboare. Să vă gândiţi mereu la cel mic.

— Îmi pare rău. Am fost plecată multă vreme de acasă. Oricum, sunt obişnuită să cobor singură.

— Poate că da, dar...

Uşile duble se deschiseră, iar Dicky Johnson ieşi afară.

— Cine eşti de vii în vizită aşa târziu în noapte? întrebă el obosit. Christina îşi ridică privirea în lumină, iar Dicky îşi miji ochii neîncrezător. Tu eşti, domnişoară Crissy? Chiar tu?

Ea râse şi îl îmbrăţişă pe bărbatul mărunţel.

— Eu sunt, Dicky. În sfârşit acasă.

— Ce bine că eşti acasă, domnişoară Crissy. A venit şi conaşu' John?

— Nu, el vine peste câteva luni. Dar eu am vrut să vin mai devreme - ca să nasc copilul aici.

— Copilul! Păreai cam mare sub mantia aia.

— Cine e, Dicky? întrebă Johnsy din prag.

— E domnişoara Christina. A venit acasă mai devreme. Şi singurică, ţin să adaug, zise el pe un ton dezaprobator.

— Copila mea! strigă Johnsy. Coborî treptele în grabă şi o luă pe Christina în braţe. Apoi se dădu în spate, surprinsă. Copila mea o să aibă copil. Doamne, cât am aşteptat ziua asta! Dar de ce nu i-ai scris doicii tale să-i zici?

— Şi ai fi putut să citeşti scrisoarea? o tachină Christina.

— Nu, dar aş fi găsit pe cineva care putea. Acum vino înăuntru, draga mea. Trebuie să-mi dai nişte explicaţii şi poţi să faci asta la o ceaşcă de ceai, îi zise Johnsy, apoi se uită la Dicky peste umăr. Să-i cari bagajele domnişoarei Christina şi dă-i ceva de mâncare vizitiului până o porneşte iar la drum.

în holul puternic luminat, Christina fu întâmpinată cu multă căldură de restul servitorilor. Johnsy îi trimise să aducă ceai şi mâncare, să încălzească apă pentru baie şi să despacheteze bagajele.

Christina stătea deoparte şi râdea.

— Johnsy, nu te-ai schimbat deloc. Poate ai mai multe fire albe în păr, dar eşti la fel.

— Aşa-i, din cauza ta am fire albe, că te-ai dus să te preumbli în ţinutul ăla păgân cu frate-tău. Era să plec când conaşu' John a trimis vorbă să fie aduse aici restul lucrurilor tale. Şi n-am auzit de la niciunul vreo vorbă. A trecut aproape un a. N, se plânse ea.

— Johnsy, iartă-mă că nu ţi-am scris. Dar vei înţelege de ce după ce îţi explic.

— Sper că ai avut un motiv bun să-ţi bagi bătrâna doică la griji. Dar uite cum te ţin aici în picioare - şi grea. Vino şi stai jos, îi zise Johnsy cu asprime, conducând-o în sufragerie.

După ce îşi dădu jos mantaua şi boneta, ochii mari, căprui ai lui Johnsy se fixară pe burta Christinei.

— Cum de te-a lăsat conaşu' Johnny să călătoreşti singură? Şi unde-i soţul tău? Nu-mi spune că şi el o trebuit să rămână la păgâni? o întrebă Johnsy, stând în faţa Christinei pe canapeaua tapiţată cu brocart auriu.

Christina se rezemă şi oftă adânc.

— John a fost de acord să vin să nasc aici. Altfel ar fi trebuit să stau în Egipt până se făcea copilul suficient de mare încât să poată călători. Cât despre soţ, nu am unul.

N-am fost niciodată...

— O, sărmana mea copilă! Nici n-ai născut şi eşti deja văduvă!

— Nu, Johnsy, nu m-ai lăsat să termin. Nu am soţ pentru că n-am fost căsătorită niciodată?

— Necăsătorită? Doamne! Johnsy începu să plângă. Săraca de tine! Ai un bastard în burtă - Doamne, cât trebuie să suferi! Cum de-a lăsat conaşu' John să ţi se întâmple una ca asta? se văită ea. Fie blestemat ticălosul care ţi-a făcut asta şi o mie de draci...

— Nu! strigă Christina. Să nu cumva să-l blestemi! îl iubesc pe tatăl copilului şi mereu va fi aşa. Îl voi creşte şi îl voi iubi pe acest copil. Nu-mi pasă că e din flori!

— Domnişoară Crissy, eu nu pricep. De ce nu te-ai căsătorit? A murit bărbatul?

Christina ştia că avea să treacă multă vreme până să ajungă la culcare. Îşi mută greutatea pe celălalt picior şi începu să-i spună lui Johnsy totul, inclusiv ce nu-i mărturisise lui John. Începu de când îl văzuse prima oară pe Philip la bal în Londra şi sfârşi când îşi dăduse seama că e grea şi că voia să vină acasă.

Johnsy plânse şi o ţinu pe Christina în braţe.

— Copila mea, cât ai suferit! Ce n-aş fi dat să fiu acolo să te ajut. Şi eu tot zic că Philip Caxton a fost un ticălos să te alunge aşa.

— Nu, Johnsy, Philip a avut motivele lui. A fost egoist, dar nu-l mai învinovăţesc. Sper că e fericit cu Nura, căci eu simt fericită cu bebeluşul meu, îi răspunse Christina.

— Da, oi fi fericită, dar încă eşti tristă că ai iubit un bărbat şi l-ai pierdut într-un timp atât de scurt. Îmi pare rău, copila mea, chiar îmi pare. Dar acum trebuie să te duc în pat. Aproape că adormi unde stai. Să-mi fie ruşine că te-am ţinut până în zori. Dar mâine poţi să te scoli cât de târziu vrei, draga mea. O să ţin servitorii departe de odaia ta.

Sus în odaia Christinei, Johnsy o ajută să-şi dea jos

hainele de călătorie şi să-şi pună o cămaşă de noapte largă. Apa din cada mare aşezată în faţa şemineului din marmură albastră se răcise cu multă vreme în urmă, dar oricum era prea obosită să mai facă baie. Christina se uită prin vechea ei cameră, în timp ce Johnsy îi punea în dulap restul lucrurilor. Îndrăgea această odaie şi o alesese pentru că îi plăceau tonurile predominante de albastru-închis în care era decorată. Ce bine era să fie din nou acasă cu lucrurile şi oamenii alături de care crescuse şi pe care îi iubea!

Christina se vârî în pat şi se înveli. Adormise deja când Johnsy o sărută pe frunte şi părăsi odaia fără să facă zgomot.

Capitolul 25

Ziua luminoasă şi senină nu se vedea deloc prin draperiile grele de catifea albastră de la ferestrele din odaia Christinei. O uşă se închise cu zgomot undeva în casă. Ea deschise pentru o clipă ochii brăzdaţi de vinişoare roşii, dar era prea somnoroasă ca să se scoale din patul moale şi comod. Se întoarse pe partea cealaltă şi se cufundă iar într-un somn liniştit.

Dar câteva momente mai târziu, voci furioase o făcură pe Christina să deschidă ochii.

— La naiba, unde e?!

Christina se sprijini uşor în coate.

— Conaşule Tommy, nu puteţi intra acolo. V-am zis că doarme.

Christina recunoscu tonul dezaprobator al lui Johnsy, care se afla în faţa odăii ei.

— Ce naiba, femeie, e miezul zilei! Ori te duci tu şi o trezeşti, ori mă duc eu.

Era Tommy Huntington.

— Ba n-o să faci una ca asta. Copila mea e obosită. A venit acasă foarte târziu ieri şi are nevoie de odihnă.

— Asta-i altceva. De ce naiba nu mi-a zis nimeni că s-a întors? Am auzit de la servitorii mei azi-dimineaţă.

— Conaşule Tommy, liniştiţi-vă. Nu ştiam că domnişoara Christina vine acasă. Aş fi trimis vorbă imediat ce se trezea. Acum, vă rog să plecaţi. O să trimit pe cineva să vă anunţe când se trezeşte.

— Nu e nevoie. Nu plec. Aştept jos, dar ar fi bine să se trezească repede, sau mă întorc aici.

După ce Tommy coborî ca o vijelie, Johnsy deschise uşa de la odaia Christinei şi vârî capiii înăuntru. Când o văzu pe Christina în capul oaselor, intră.

— Copila mea, ce păcat că te-a trezit. Conaşul Tommy poate fi foarte căpos când vrea.

— Prea bine, Johnsy. Oricum, cred că era timpul' să mă trezesc, îi răspunse Christina. O să fac baie acum, apoi mă duc jos să dau ochii cu el.

— O să fie tare supărat când va vedea în ce stare eşti. Ei bine, o să-i zic conaşului Tommy că o să vă vedeţi în scurtă vreme în sufragerie. Poţi să-i spui ce vrei la micul dejun, tu şi copilul aveţi nevoie de hrană.

O oră mai târziu, Christina cobora încet scara în spirală şi se îndrepta spre sufragerie. Se opri în prag când îl văzu pe Tommy aşezat la masa lungă, cu spatele la ea. Intră încetişor în încăpere.

— Ce bine să te văd din nou, Tommy!

— Christina, de ce nu mi-ai…

Se ridică şi se uită la ea, dar se opri brusc când îi văzu burta mare.

Un sunet gâtuit îi ieşi de pe buze. Christina se întoarse şi se aşeză la celălalt capăt al mesei. Una dintre servitoare aduse un platou uriaş cu mâncare, iar Christina îşi puse pe farfurie şuncă, ouă şi două tarte delicioase cu cireşe, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Tommy, nu vrei să mănânci? Nu-mi place să mănânc singură, iar totul miroase prea bine ca să se irosească, zise ea fără să se uite la el, ocupată să-şi ungă cu unt o felie de pâine prăjită.

— Cum te poţi purta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Christina, cum ai putut să-mi faci una ca asta? Ştii că te iubesc. Am vrut să mă însor cu tine. Te-am aşteptat răbdător aici şi am numărat zilele până la întoarcerea ta. După cum arăţi, te-ai măritat de cum ai

ajuns în ţara aia nenorocită! Cum ai putut? Cum ai putut să te măriţi cu alt bărbat atât de repede?

— Nu sunt căsătorită, Tommy, n-am fost niciodată, îi zise ea calmă. Acum stai jos, îmi trece pofta de mâncare din cauza ta.

— Dar eşti însărcinată! exclamă el.

— Da, râse ea. Chiar foarte.

— Dar nu pricep... Apoi adăugă: îmi pare rău, Christina! Dacă John nu l-a omorât, o să-l găsesc eu şi o să fac dreptate!

— Tommy, încetează! N-am fost căsătorită şi nici violată. Am fost răpită şi ţinută prizonieră patru luni. M-am îndrăgostit de bărbatul care m-a răpit. Nu ştie că îi port copilul şi nu va şti niciodată. Dar, Tommy, să-ţi intre bine în cap. O să păstrez copilul, o să-l cresc şi-l voi iubi. Sunt fericită, aşa că nu mă mai căina.

M-ai rugat să mă căsătoresc cu tine cu multă vreme în urmă, dar n-am spus niciodată că o voi face, Tommy. Acum nici nu poate fi vorba. Îmi pare rău dacă te-am supărat, dar aş vrea să mai fim prieteni dacă mă poţi ierta.

— Cum să te iert? Te-am iubit şi te-ai dat altui bărbat. Te voiam de soţie şi tu o să naşti copilul altuia. Vrei să te iert? Doamne! Dădu cu pumnul în masă şi ieşi ca o furtună din încăpere.

— Tommy, nu pleca aşa! strigă ea după el, dar plecase deja.

Johnsy intră în odaie, încruntându-se.

— Am aşteptat până a plecat. A reacţionat prost?

— Da, mi-e teamă că l-am jignit profund, oftă Christina. N-am vrut să mi se întâmple nimic din toate astea.

— Ştiu, scumpo. Nu e vina ta, aşa că nu te învinovăţi. E vina lui Philip Caxton, dar o să-i treacă conaşului Tommy. V-aţi mai certat voi şi înainte, dar v-aţi împăcat mereu.

— Dar când eram copii. Nu cred că Tommy mă va ierta vreodată pentru asta.

— Prostii! Are nevoie de timp să se obişnuiască. Ascultă la mine - se întoarce el. Acum termină de mâncat. Vrei să-ţi încălzesc mâncarea?

— Nu, mi-a trecut pofta, îi răspunse Christina şi se ridică de pe scaun.

— Stai jos acolo. Nu mai eşti doar tu acum. Bebeluşul tău are nevoie de hrană, indiferent dacă tu vrei sau nu să mănânci. Vrei să fie sănătos şi puternic, nu?

— Bine, Johnsy, fie cum spui tu.

După ce Christina termină mâncarea rece, se duse la grajduri. Imediat ce intră pe uşile deschise, Deke, grăjdarul-şef, veni la ea să o întâmpine.

— Ştiam că o să veniţi azi aici. Mă bucur că v-aţi întors, domnişoară Christina.

— Şi eu mă bucur că m-am întors acasă, Deke. Dar el unde e?

— La cine vă referiţi?

— Fii serios, Deke!

— Vă referiţi cumva la marele armăsar negru din ultima boxă?

— Da.

Christina râse fericită şi se duse glonţ la ultima boxă.

Când văzu calul negru, îl cuprinse cu braţele după grumaz şi îl îmbrăţişă strâns, iar acesta fornăi drept răspuns.

— O, Dax, ce dor mi-a fost de tine!

— Şi el v-a simţit lipsa. N-a mai avut un călăreţ de când aţi plecat, domnişoară Christina, deşi l-am antrenat tot timpul. Are patru mânji deja şi încă unul nenăscut. Dar îmi dau seama că va mai trebui să aştepte până să iasă iarăşi la plimbare, spuse Deke jenat.

— Da, dar nu multă vreme, îi zise Christina. Scoate-l, Deke, şi pune-l în ţarc. Aş vrea să-l văd galopând.

— Asta o să facă. O să meargă ţanţoş, o să sară şi o să facă un spectacol pe cinste.

După ce Christina plecă de la grajduri, se plimbă prin

pădurea din spate, până când ajunse la un iaz unde ea şi Tommy obişnuiau să înoate. Era un loc liniştit, umbrit de un stejar înalt ale cărui crengi se întindeau până la jumătatea apei. Se aşeză şi se sprijini de copacul bătrân, amintindu-şi de un iaz asemănător aflat în munţi. Probabil că Philip o ducea acum pe Nura acolo.

Christina se întoarse târziu acasă. Soarele apusese deja, iar cerul era de un purpuriu-deschis care se închidea treptat. Christina intră în holul luminat. Simţi că se făcuse cam răcoare şi se frecă pe braţele goale pe când se îndrepta spre salon. Încăperea era în întuneric când intră. Ajunse până lângă vatră doar mulţumită luminii slabe din hol. Luă unul dintre chibriturile lungi de pe policioară şi aprinse focul, apoi se dădu înapoi pe când se înteţea. Căldura o cuprinse treptat, iar ea se duse să aprindă numeroasele lumânări răspândite prin cameră. Făcuse doar doi paşi când zări pe cineva în umbră lângă fereastra deschisă. Icni de spaimă când silueta veni spre ea, dar frica i se prefăcu în furie când văzu cine era.

— M-ai speriat de moarte, Tommy Huntington! Ce naiba faci aici pe întuneric? îl întrebă ea furioasă.

— Te aşteptam, dar n-am vrut să te sperii, îi răspunse el, timorat.

De obicei dădea înapoi când Christina era furioasă.

— De ce nu ai zis nimic când am intrat în odaie?

— Voiam să te văd fără să fiu observat.

— De ce?

— Chiar şi acum, tot eşti cea mai frumoasă fată din Anglia.

— Mulţumesc mult, Tommy. Dar nu-mi place să fiu spionată şi nu mă aşteptam să te mai văd azi. Ai venit aici dintr-un motiv anume? Dacă nu, sunt obosită, vreau să mănânc şi apoi să mă duc la culcare.

— Atunci, de ce ai venit aici să aprinzi focul?

— Eşti exasperant! O să mănânc aici, dacă vrei să ştii. Nu-mi place să iau masa singură în salonul cel mare.

Atunci una dintre servitoarele de la parter intră, dar se opri când o văzu pe Christina.

— Tocmai voiam să aprind lumânările, domnişoară.

— Te rog. Şi spune-i doamnei Ryan să pregătească cina.

— Te superi dacă stau şi eu? o întrebă Tommy.

Christina ridică o sprânceană, surprinsă de rugămintea lui. Poate că până la urmă voia să rămână prieteni.

— Molly, pregăteşte două platouri. Poţi să serveşti aici. Şi spune-i lui Johnsy că m-am întors, ca să nu se îngrijoreze.

După ce plecă servitoarea, Christina se aşeză pe canapea, iar Tommy luă loc lângă ea.

— Christina, am ceva să-ţi spun şi vreau să mă asculţi înainte să-mi răspunzi.

Ea se uită mai bine la el şi observă că se maturizase în ultimul an. Era mai înalt şi nu mai aducea cu un băieţandru la faţă. Îşi lăsase mustaţa să-i crească, iar vocea i se îngroşase.

— Bine, Tommy. Spune, te ascult.

— Toată după-amiaza am încercat să trec peste şocul că iubeşti un alt bărbat. Am ajuns la concluzia că te mai iubesc încă. Nu contează că vei avea copilul altuia. Tot vreau să mă însor cu tine. Îţi voi accepta copilul şi îl voi creşte ca pe al meu. În curând o să-l dai uitării pe celălalt. Vei învăţa să mă iubeşti - ştiu că aşa va fi! Şi nu-ţi voi cere un răspuns acum. Vreau să te gândeşti bine înainte. Făcu o pauză şi o luă de mână. Te pot face fericită, Christina. Nu vei regreta dacă o să te măriţi cu mine.

— Îmi pare rău că mă mai iubeşti, îi mărturisi Christina. Speram să putem fi prieteni. Dar nu mă pot căsători cu tine, Tommy. Şi n-o să mă răzgândesc niciodată. Dragostea pe care-o simt pentru tatăl copilului meu e prea mare. Deşi n-o să-l mai văd niciodată, nu-l voi uita în veci.

— La naiba! Christina, nu poţi trăi din amintiri. El e

departe, dar eu simt aici. Nu poţi iubi şi pe altcineva?

— Nu pot iubi la fel.

— Dar copilul tău? I-aş da un nume. Nu-şi va trăi viaţa ca un bastard.

— Cred că toată lumea din Halstead ştie deja că sunt însărcinată. Fiul meu ar fi bastard şi dacă m-aş căsători cu tine. Doar tatăl lui adevărat poate îndrepta răul făcut.

— Dar, Crissy, copilul ăsta va avea nevoie de un tată. L-aş iubi - chiar dacă e doar al tău. Trebuie să te gândeşti la copil.

Christina se îndepărtă de el şi rămase în picioare lângă foc. Nu suporta să-l rănească pe Tommy.

— Tommy, ţi-am spus deja...

— Christina, nu spune nimic... Stătea în spatele ei şi o prinse de umeri. Pentru numele lui Dumnezeu, gândeşte-te! Tu eşti tot ce-am visat vreodată, tot ce-am dorit vreodată. Nu poţi să-mi spulberi speranţele atât de uşor. Te iubesc, Crissy, nu am ce să fac!

Părăsi încăperea, fără să-i dea o şansă să răspundă. Câteva minute mai târziu, Molly aduse două farfurii cu mâncare, dar pe una o luă înapoi. Christina mâncă la masa cu blat alb-auriu de marmură din faţa canapelei, cu trei scaune goale în faţă.

Se simţea buimacă şi grasă, singură şi deznădăjduită. La naiba, de ce trebuise Tommy să o facă să se simtă atât de vinovată?! Nu voia să se mărite cu el pentru că nu-şi dorea alt bărbat în afară de Philip. De ce oare o iubea Tommy? Nu avea de gând să se mărite cu el şi nici cu altcineva.

Christina se ridică de pe canapea, ieşi din odaie şi urcă scările. Se gândise că putea să nască liniştită acasă, dar mai bine ar fi rămas la Cairo.

Capitolul 26

În lunile următoare, care trecură foarte încet, Christina se ocupă de pregătirea camerei pentru fiul lui Philip. Alese mobile şi se hotărî asupra unui model albastru-deschis cu auriu pentru perdele şi fotolii şi asortă un covor albastru pal. Apoi ceru să fie clădită o uşă de legătură între odaia ei şi cea a copilului.

Camera era gata. Toate hăinuţele pe care le făcuse Christina fuseseră puse deoparte. Iar ea începea să se plictisească, nemaiavând nimic de făcut. Nu putea să călărească, nu putea să ajute la treburile casei. Putea doar să citească şi să se plimbe. Se simţea foarte greoaie şi se întreba dacă va mai fi vreodată slabă. Întoarse o oglindă mare cu faţa la perete - se săturase să se uite la burta ei uriaşă.

Tommy îi amăra viaţa. Venea la ea în fiecare zi şi îi spunea mereu aceleaşi lucruri. Pur şi simplu nu renunţa. Ea îi tot repeta că nu avea să se mărite cu el, dar nu o asculta. Mereu găsea noi motive pentru care să îl ia de bărbat şi nu o asculta când îl refuza. Christina începuse să se sature.

Într-o după-amiază târzie din septembrie, Christina luă o hotărâre. Se duse din odaie în odaie după Johnsy şi o găsi în camera copilului, ştergând de praf mobila acolo unde nu era niciun fir de praf. Christina intră şi se aşeză lângă leagăn. Atinse clovnii coloraţi şi soldăţeii de jucărie ce atârnau deasupra pătuţului, făcându-i să danseze

veseli prin aer.

— Johnsy, trebuie să plec de aici, îi zise ea deodată.

— Ce tot spui acolo, draga mea?

— Pur şi simplu nu mai pot sta aici. Tommy mă înnebuneşte, în fiecare zi discutăm acelaşi lucru, îmi pune aceeaşi placă. Nu mai suport.

— Nu-l voi mai lăsa să te vadă şi gata! O să-i spun că nu este binevenit aici.

— Ştii că n-o să accepte, iar eu voi avea o grijă în plus. Mereu sunt agitată când ştiu că trebuie să sosească.

— Vai, nu-i prea bine pentru bebeluş.

— Ştiu, de aia trebuie să plec de aici. O să plec la Londra şi voi închiria o cameră de hotel. O să găsesc un doctor pe care să-l chem când îmi vine sorocul. Dar m-am hotărât, plec.

— N-ai să faci aşa ceva! N-o să te duci la Londra - într-un loc plin cu oameni care n-au timp decât pentru ei - şi tu să fii singurică acolo, îi zise Johnsy, ameninţând-o cu degetul pe Christina.

— Dar trebuie… N-am să păţesc nimic.

— Draga mea, nu m-ai lăsat să termin. Simt de acord cu tine c-ar trebui să pleci departe de conaşu' Tommy. Dar nu la Londra. Poţi să te duci la sora mea care lucrează la Benfleet. E bucătăreasă la o moşie mare care aparţine unei familii care poartă acelaşi nume cu bărbatul pe care îl iubeşti.

— Caxton?

— Da, dar Philip Caxton cu siguranţă nu e un gentleman, dat fiind ce-a făcut.

— Philip are doar un frate care locuieşte în Londra…

— Aşa că poţi să te duci să naşti acolo, la Victory, parcă aşa zicea Mavis că se cheamă. Şi acolo vor fi oameni care să aibă grijă de tine.

— Dar proprietarul nu o să fie deranjat că stau la al în casă? întrebă Christina.

— Mavis spune că stăpânul nu-i niciodată prin preajmă

- se preumblă mereu pe mări. Servitorii au casa la dispoziţie şi trebuie doar s-o întreţină.

— Mi-ai mai zis de Mavis. Credeam că locuieşte în Dover.

— Acum şapte luni a stat acolo. Bucătăreasa bătrână de la

Victory a murit, iar Mavis a aflat de postul liber. Stăpânul îşi plăteşte bine servitorii. E foarte bogat. Mavis mi-a spus că terciul ei i-a dat gata şi de aia a primit slujba. Mulţi au venit acolo să se angajeze, dar ea a fost norocoasă. Îi trimit azi vorbă să-i spun că vii. Atunci, îţi faci bagajele şi pleci mâine. Aş vrea să merg cu tine, draga mea, dar casa asta ar rămâne de izbelişte dacă aş pleca.

— Ştiu, dar o să fiu bine dacă sora ta are grijă de mine.

— Şi au o servitoare foarte bună la suflet. Nu-mi fac griji, o să fii pe mâini bune.

Christina nu-i spuse lui Tommy că pleacă atunci când veni pe la ea în acea seară. O lăsă pe Johnsy să se ocupe de asta după plecarea ei.

După o călătorie de trei zile, Christina ajunse după-amiaza târziu la vastul domeniu pe nume Victory. Mergeau cu trăsura deja de jumătate de oră pe pământurile familiei Caxton. Christina îşi dădu seama că domeniul era de două ori cât Wakefield. Conacul cu trei etaje din piatră roşiatică, acoperit cu muşchi şi iederă, era somptuos.

Christina apucă inelul de metal, un C mare din fier, aflat pe uşa dublă impunătoare şi ciocăni de două ori. I se părea ciudat să vină la nişte oameni pe care nu-i cunoştea, dar şi destul de ironie că intră în casa unui bărbat pe nume Caxton ca să nască pruncul zămislit de un alt Caxton fără nicio legătură de rudenie.

Atunci se deschise uşa şi o femeie mică şi plinuţă se uită la ea şi îi zâmbi călduros. Avea părul negru înspicat cu fire albe împletit în cozi la spate şi ochi cenuşii şi

blânzi.

— Trebuie să fii Christina Wakefield. Intră, te rog. Eu sunt Mavis, sora lui Johnsy. Sunt tare fericită că ai venit aici să naşti, îi zise ea veselă, poftind-o într-un hol imens, înalt de două etaje. Când a venit mesagerul în dimineaţa asta cu vestea că eşti pe drum, casa asta veche s-a trezit la viaţă.

— Nu vreau să deranjez, zise Christina.

— Nu vorbii prostii, copilă! Nu-i niciun deranj. Numai leneşi sunt prin casa asta, acum că stăpânul este mai mereu plecat. Eşti binevenită aici şi poţi sta cât vrei - cu cât mai mult, cu atât mai bine.

— Mulţumesc, îi zise Christina.

Holul impunător, luminat discret, era ticsit cu tapiserii care zugrăveau scene din bătălii şi peisaje. Două scări în spirală se aflau la capătul holului, între ele zărindu-se o uşă dublă masivă, frumos sculptată. Scaune, canapele şi statui din marmură mărgineau ambii pereţi. Christina era uluită.

— N-am văzut niciodată un hol atât de impresionant. Este superb.

— Da, toată casa e aşa - mare şi pustie. E nevoie de o familie aici, dar nu cred c-o să trăiesc să văd aşa ceva. Stăpânul nu vrea să se însoare şi să aibă copii.

— E tânăr? întrebă Christina mirată.

Crezuse că e bătrân şi firav.

— Aşa mi s-a spus. Şi iresponsabil, îi place mai mult să stea în străinătate decât să-şi administreze domeniul. Dar vino, eşti cu siguranţă obosită după ce ai călătorit atâta prin ţară în starea ta. Te duc în odaia ta, unde te poţi odihni înainte de cină, îi zise Mavis, conducând-o în sus pe scări. Domnişoară Christina, să ştii că bebeluşul tău va fi primul născut în ultimele două generaţii. Emma, slujnica, mi-a spus că Lady Anjanet a fost ultima şi era singură la părinţi.

— Aşadar, domnul Caxton nu s-a născut aici? o întrebă

Christina.

— Nu, pe mare. Lady Anjanet călătorea foarte mult când era tânără, îi răspunse Mavis.

Christina avu o presimţire stranie, dar făcu abstracţie de asta.

— Te voi duce în aripa de vest - acolo e soare dimineaţa, o anunţă Mavis. Ajunseră la etajul al doilea şi străbătură un coridor lung. Şi acolo erau atârnate tapiserii frumoase.

Christina se opri când ajunse la prima uşă. Era deschisă, iar interiorul albastru îi amintea de odaia ei de acasă. Era uimită de dimensiunile şi de frumuseţea odăii. Covorul şi draperiile erau de un albastru-închis ca de catifea, iar mobila şi cuvertura de pe patul imens de un albastru mai deschis. Se mai vedea şi un cămin enorm din marmură neagră.

— Pot sta în odaia asta? întrebă Christina, fără să se gândească. Albastrul e culoarea mea preferată.

— Bineînţeles, copilă. Sunt sigură că domnul Caxton nu se supără. Nu-i niciodată acasă.

— A, nu ştiam că e odaia lui. N-aş putea...

— Nu-i nicio problemă, copilă. Trebuie să stea cineva şi în încăperea asta. N-a mai stat nimeni de mai bine de un an. O să-ţi aducă cineva bagajele.

— Dar lucrurile lui nu sunt în odaie?

— Ba da, dar odaia a fost făcută pentru doi. E suficient spaţiu şi pentru tine.

După cină, Mavis îi arătă Christinei şi camerele de jos. Li se alătură şi Emmaline Lawrence, menajera cea drăguţă. La etajul trei se aflau aripa servitorilor, o bibliotecă uriaşă şi o sală pentru studiu. Etajul doi din aripa de vest nu era folosit, dar jos exista o sală de bal imensă ce se întindea pe toată lungimea clădirii. Christina văzu bucătăria, o sală mare pentru banchete şi o sufragerie mai mică într-o parte a conacului. În cealaltă parte erau biroul stăpânului şi salonul mare.

Salonul era decorat cu tapet verde cu alb şi se vedeau multe portrete pe pereţi. Christina fu atrasă de cel mai mare, care atârna deasupra căminului. Stătea în faţa lui şi se uita la nişte ochi albaştri ca marea cu scântei aurii. Era portretul unei femei încântătoare, al cărei păr negru ca tăciunele îi cădea în valuri pe umerii goi. Neliniştea care o cuprinsese mai devreme îi reveni, parcă mai puternică.

— Este Lady Anjanet, îi zise Emma Christinei. A fost atât de frumoasă! Bunica ei era spaniolă, de aia are părul negru, dar ochii i-a moştenit de la taică-său.

— Pare aşa tristă, şopti Christina.

— Da, portretul a fost făcut după ce s-a întors în Anglia cu cei doi fii. N-a mai fost niciodată fericită, dar n-a spus nimănui de ce.

— Ai spus doi fii?

— Da, domnul Caxton are un frate mai tânăr care stă la Londra.

Christina simţi că o apucă ameţeala şi se trânti pe cel mai apropiat scaun.

— Domnişoară Christina, eşti bine? Ce palidă eşti! exclamă Mavis.

— Nu ştiu. Nu... nu mă simt bine. Îmi spui care e numele mic al domnului Caxton? o întrebă ea, deşi ştia deja răspunsul.

— Cred că ţi l-am spus, îi zise Emma. Îl cheamă Philip, Sir Philip Caxton.

— Iar pe fratele lui îl cheamă Paul? întrebă Christina slăbită.

— Da, cum de ştiai? îl cunoşti pe domnul Philip?

— Dacă-l cunosc?! râse Christina isteric. O să-i nasc copilul.

Mavis scoase un geamăt.

— De ce nu mi-ai zis? o întrebă Emma, părând şocată.

— Cred că e minunat! izbucni Mavis.

— Nu înţelegeţi. Nu ştiam că e casa lui. Mavis, nu i-ai spus lui Johnsy numele mic al domnului Caxton, iar Philip

nu mi-a spus niciodată că avea domeniul în partea asta a ţinutului. Nu mai pot sta aici acum - nu i-ar plăcea.

— Prostii, zâmbi Emma. Bebeluşul domnului Philip nu s-ar putea naşte într-un loc mai bun decât casa lui!

— Dar Philip nu m-a vrut. Nu vrea nici copilul.

— Domnişoară Christina, nu cred aşa ceva, eşti prea frumoasă, zise Mavis. Domnul Caxton nu poate fi atât de nesăbuit. I-ai spus de copil?

— Ştiam... ştiam că nu vrea copilul, aşa că n-am considerat necesar să-i spun.

— Dacă nu i-ai spus, atunci nu poţi fi sigură de sentimentele lui, îi zise Emma, chibzuită. Nu, vei sta aici, aşa cum am zis. Nu-mi poţi refuza şansa de a-l vedea pe copilul domnului Caxton.

— Dar...

— Nu vreau să mai aud nimic de plecare. Dar aş vrea să aud cum v-aţi cunoscut voi doi!

— Vreau să ştiu toată povestea! zise Mavis pe un ton hotărât. Christina îşi ridică privirea spre portretul lui Lady Anjanet. Cât de mult îi semăna Philip!

Câteva săptămâni mai târziu, pe Christina o apucară durerile facerii. Simţi primele junghiuri slabe în timp ce îşi făcea plimbarea de dimineaţă în grădinile imense din spatele casei.

Emma o duse imediat pe Christina în pat, puse apă la fiert şi o chemă pe Mavis, care se pricepea să aducă prunci pe lume. Rămase lângă Christina şi o asigură că totul merge bine. Orele trecură încet, iar Christina se strădui să nu ţipe, deşi durerile se înteţeau. Travaliul dură paisprezece ore lungi. Cu un ultim efort supraomenesc, împinse copilul în lume şi fu răsplătită cu un ţipăt puternic. Christina era obosită, dar zâmbi fericită.

— Vreau să-mi ţin fiul, îi şopti slăbită Emmei, care stătea lângă patul ei, arătând la fel de istovită ca şi Christina.

— Copilă, ţi-l dau imediat ce îl spală Mavis. De unde ai

ştiut că e băiat?

— Ce altceva ar putea zămisli Philip Caxton?

Capitolul 27

Era mijlocul unei zile de la sfârşitul lui septembrie, iar ventilatoarele din tavan se mişcau încet fără să facă vreun pic de răcoare în salonul mic al hotelului. Philip ajunsese abia cu o zi în urmă la Cairo. În acea dimineaţă, reuşise să găsească un costum care să-i vină bine şi comandase tot ce avea nevoie pentru călătoria spre casă. Acum stătea cu un pahar de coniac în faţă, aşteptând masa fără să se gândească la nimic. Nu voia să-şi aducă aminte de ultimele opt luni, care fuseseră un adevărat coşmar.

— Eşti Philip Caxton, nu? Ce noroc să te întâlnesc. Ce te aduce la Cairo?

Philip ridică privirea şi îl văzu pe John Wakefield.

— Am avut nişte treburi de rezolvat, îi răspunse Philip. Se întrebă dacă John ştia că acestea avuseseră legătură cu sora lui. Dar am terminat acum şi mă voi întoarce în Anglia la sfârşitul lunii. Nu vrei să iei prânzul cu mine? îl întrebă Philip din politeţe.

— Aştept pe cineva la prânz, dar o să beau ceva cu tine cât timp aştept.

— Te întâlneşti cu sora ta aici? îl întrebă Philip, sperând că răspunsul va fi nu. Nu voia s-o mai vadă… vreodată.

— Christina s-a întors în Anglia acum cinci luni. Nu putea să sufere Egiptul. Nici eu nu mă prea dau în vânt după ţinutul ăsta. Singurul lucru bun în legătură cu şederea mea a fost că mi-am găsit nevastă. Luna trecută

ne-am căsătorit şi în curând mergem şi noi acasă, probabil pe acelaşi vas cu tine.

— Bănuiesc că trebuie să te felicit. Măcar călătoria nu a fost o pierdere totală de vreme, ca a mea, zise Philip cu amărăciune.

Era fericit să plece din Egipt şi să lase în urmă amintirile recente. John Wakefield se ridică şi făcu semn spre intrare, iar Philip văzu două femei încântătoare îndreptându-se spre masă. John o sărută pe cea mai în vârstă din cele două şi îl prezentă pe Philip soţiei sale şi surorii ei.

— Domnul Caxton e o cunoştinţă din Londra. Se pare că vom călători împreună spre Londra, le zise John doamnelor.

— Ce mult mă bucur să vă cunosc, domnule Caxton! spuse Estelle Hendricks, cu mult entuziasm. Călătoria va fi mult mai plăcută cu dumneavoastră. Nu sunteţi însurat, nu-i aşa, domnule Caxton?

— Estelle, asta nu te priveşte! o apostrofă Kareen. Apoi se întoarse spre Philip, un zâmbet vag arcuindu-i buzele trandafirii, îmi cer scuze pentru sora mea, domnule Caxton. E prea sinceră pentru binele ei.

Philip era amuzat de îndrăzneala tinerei.

— E-n regulă, doamnă. Mă bucur când cineva spune ce gândeşte.

În acea noapte, stând în patul mic din camera de hotel, Philip îşi blestemă soarta care i-l scosese în cale pe John Wakefield.

Această întâlnire îi adusese aminte de Christina. Sperase să o uite, dar era imposibil. În fiecare noapte îl bântuia imaginea ei: trupul ei zvelt şi superb care stătea lângă el, părul ei care strălucea în lumină, ochii ei blânzi, verzi-albaştri şi zâmbetul ademenitor. Doar gândul la ea avea puterea să-l incite. Nu încetase s-o dorească, deşi nu avea să o mai aibă niciodată.

La început, Philip fusese hotărât să rămână în Egipt. N-

ar fi suportat să se întoarcă în Anglia şi să o întâlnească pe Christina din întâmplare. Dar o vedea oriunde se uita. În tabără, la iaz, în deşert - oriunde. Nu putea să o uite câtă vreme rămânea în Egipt. Fusese gata să se întoarcă în Anglia în urmă cu patru luni. Dar pe urmă Amair, fratele lui Amine, venise în tabără şi îi spusese lui Philip adevărul despre răpirea Christinei. Rashid pusese totul la cale. Voise ca Philip să fie ucis pentru a deveni el însuşi şeic.

Rashid nu se mai întorsese în tabără după ce o înapoiase pe Christina fratelui ei. Dacă ar fi făcut-o, Philip l-ar fi ucis. Chiar îl căutase luni întregi, dar se părea că dispăruse.

Cu o zi înainte de plecarea vaporului, Philip, care nu avea nimic de făcut, se duse în piaţă să se plimbe printre tarabe şi să dea o raită prin micuţele magazine. Străzile erau ticsite de arabi şi egipteni cu care puteai să faci troc. Peste tot erau cămile încărcate cu mărfuri. Mirosul puternic de parfumuri umplea aerul şi îi amintea lui Philip de prima oară când mersese prin piaţă, în urmă cu paisprezece ani. Avea pe atunci doar douăzeci de ani, iar Egiptul i se părea un tărâm ciudat şi înspăimântător. Venise să-şi caute tatăl, dar habar n-avea cum să procedeze. Ştia doar cum îl cheamă şi că era şeicul unui trib din deşert. Îşi petrecuse săptămâni întregi colindând străzile prăfuite şi întrebând oamenii dacă auziseră de Yasir Alhamar. În cele din urmă, îşi dăduse seama că se afla într-un punct mort. Până la urmă, tatăl lui era un om al deşertului, aşa că Philip tocmise un ghid care să-l conducă prin deşert. Porniseră prin nisipul fierbinte, cu două cămile încărcate cu provizii.

În lunile îngrozitoare ce urmaseră, Philip dăduse piept cu greutăţile vieţii în deşert. Soarele arzător îl pârjolea ziua, iar frigul cumplit îl obliga să se ghemuiască lângă o cămilă, ca să-i fie cald, noaptea.

Călăriseră zile întregi fără să vadă chip de om. Când

dăduseră de beduini, aceştia ori nu ştiau de Yasir, ori nu ştiau unde era. Apoi, tocmai când Philip voia să se dea bătut, ajunsese în tabăra tatălui său. Nu avea să uite niciodată ziua aceea şi cum îl privise tatăl lui când îi spusese cine e. Philip fusese fericit în Egipt, dar acum nu mai suporta acea ţară. Atâta timp cât rămânea, nu avea cum să o uite pe Christina. Cum nu era nicio speranţă să-l găsească pe Rashid, se hotărâse în cele din urmă să plece.

Avea să se întoarcă în Anglia, să-i spună lui Paul că tatăl lor murise şi apoi să vândă domeniul. Poate va pleca în America. Voia să meargă undeva cât mai departe de Christina Wakefield.

Capitolul 28

Christina mai stătu la Victory încă o lună după ce născuse, şi se obişnui cu Philip Junior. Îi dăduse un nume potrivit, căci era leit tatăl lui - aceiaşi ochi verzi, acelaşi păr negru, aceleaşi trăsături puternic reliefate. Era un copil superb - sănătos şi cu un apetit de nepotolit. Era bucuria şi viaţa ei. Dar stătuse acolo destul şi era vremea să se întoarcă acasă. Johnsy abia aştepta să-l vadă pe Philip Junior, iar Christina spera să se descurce acum cu Tommy.

Se întoarse să se uite la bebeluş, care stătea în mijlocul patului imens al lui Philip şi se uita la ea fără să spună nimic. Îi zâmbi, puse restul lucrurilor în ultimul cufăr şi îl închise. Auzise trăsura trăgând în faţa casei cu doar câteva minute în urmă, aşa că se duse la uşă şi o rugă pe una dintre servitoare să cheme vizitiul să ia bagajele. După ce slujitoarea plecă, îşi puse pălăria şi mantia şi se uită cu melancolie prin odaie. Avea să fie ultima oară când mai vedea ceva care îi aparţinea lui Philip şi o cuprinse deodată tristeţea că pleca din casa lui. Se plimbă prin încăpere, trecându-şi uşor mâna peste mobilă, ştiind că fusese o vreme când o atinsese şi el.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi, doamnă?

Christina se întoarse repede la auzul acelei voci ciudate şi gemu când îl văzu pe Paul Caxton în prag.

— Ce faci aici, pentru numele lui Dumnezeu? o întrebă el. Dar apoi văzu bebeluşul cu ochi verzi în mijlocul

patului. Să fiu al naibii! Zisese el c-o va face! A spus că te va avea, dar nu credeam că te vei căsători cu el! Paul râse în hohote şi se întoarse să se uite din nou la Christina, care era încă prea surprinsă ca să scoată vreun cuvânt. Unde e fratele meu? Trebuie să-l felicit.

— Domnule Caxton, fratele dumitale nu e aici şi nu m-am căsătorit cu el. Te rog să mă scuzi, eu tocmai plecam, îi răspunse ea cu răceală şi se duse spre pat să-şi ia bebeluşul.

— Dar i-ai făcut un copil. Vrei să spui că ticălosul nu a vrut să se însoare cu tine?

— Fratele tău m-a răpit şi m-a ţinut prizonieră timp de patru luni. Nu a vrut să se însoare cu mine. L-am născut pe fiul pe care Philip nu-l vrea, dar eu îl doresc şi îl voi creşte singură. Te rog să mă scuzi, dar voi pleca.

Trecu pe lângă el şi coborî treptele. Paul stătea şi se uita la ea, întrebându-se ce naiba se întâmpla. Nu-i venea să creadă că Philip nu-şi accepta propriul copil. Şi de ce nu se însurase cu Christina Wakefield? Oare fratele său nu era în toate minţile? Dar era clar că nu avea să obţină niciun răspuns de la Christina. Trebuia să-i scrie lui Philip.

Christina se întorsese la conacul Wakefield de o săptămână când primi o scrisoare de la John. Kareen acceptase să se mărite cu el, iar fratele ei avea să-şi aducă acasă în curând proaspăta soţie. Christina era foarte fericită. Începuse să ţină la Kareen şi era încântată că devenise cumnata ei. Se gândea că vor ajunge acasă de Crăciun. Ce sărbătoare veselă avea să fie!

Johnsy şi Christina se ocupară cu redecorarea fostei camere a părinţilor ei pentru John şi mireasa lui. Tânăra muncea cât se putea de mult pentru că trebuia să facă mişcare şi să scape de burta care îi atârna. Fusese dezamăgită când nu îşi recăpătase imediat silueta şi trebuise să poarte corset. Dar se mişca tot timpul şi spera să fie în formă până se întorcea John.

Timpul trecea foarte repede. Christina începu să călărească în fiecare zi, activitate benefică atât pentru ea, cât şi pentru Johnsy. Femeia avea astfel prilejul de a se juca cu Philip Junior, iar Christina putea sta departe de Tommy. Acesta nu se schimbase în ciuda călătoriei ei la Victory. Deşi îl trata cu răceală, el continua să insiste.

Christina simţea că Tommy îl ura pe bebeluş, deşi încerca să-şi ascundă sentimentele. Ori de câte ori îl lăsa pe Tommy să aibă grijă de Philip Junior, tânărul se agita, insistând că Johnsy putea să aibă singură grijă de copil şi înfuriindu-se când Philip Junior începea să plângă de câte ori se apropia de el. Christina îi ţinea departe unul de altul cât putea de mult.

Apoi, cu două zile înainte de Crăciun, John o aduse acasă pe Kareen. Ajunseră dimineaţa devreme, iar Christina încă dormea când Johnsy intră iute ca vântul în odaia ei. Avu timp doar să-şi pună halatul înainte să intre John şi Kareen. Christina alergă spre ei, îi îmbrăţişă şi îi sărută pe amândoi.

— Cât mă bucur că aţi ajuns în sfârşit acasă! exclamă Christina, ai cărei ochi albaştri se umplură de lacrimi.

— N-o să mai plec niciodată din Wakefield, râse John, strângând-o în braţe pe Christina. Te asigur. Dar unde e nepoţelul meu?

— Pe aici, conaşule John, îi zise Johnsy cu mândrie, deschizând uşa dintre cele două încăperi.

Philip Junior era treaz, ţinându-şi câte un picior în fiecare mânuţă, când toţi se strânseră în jurul leagănului.

— Ce frumos e, Christina, adorabil! exclamă Kareen. Pot să-l iau în braţe, nu te superi?

— Sigur că poţi. Lui Philip Junior îi place să fie dezmierdat, îi răspunse Christina.

— Lui Philip Junior? John ridică din sprâncene. Credeam că ai să-i dai numele părintelui nostru sau pe al tatălui lui.

— Mi-a plăcut pur şi simplu numele. Mi s-ar părea ridicol ca pe un englez să-l cheme Abu.

— Şi mie, râse John. Îi luă mânuţa lui Philip Junior pe când stătea în braţele lui Kareen. E voinic ca un tăuraş. Dar de unde an ochii ăştia deosebiţi, Crissy? Nu avem ochi verzi în familie şi n-am văzut vreodată un arab cu asemenea ochi.

— John, pui şi tu nişte întrebări absurde. De unde să ştiu?

Bărbatul ar fi vrut să spună mai mult, dar se opri când o văzu pe Kareen aruncându-i o privire dezaprobatoare.

— E vremea ca micuţul să fie hrănit. Plecaţi de aici, conaşule John, râse Johnsy.

John roşi la gândul că sora lui avea să pună copilul la sân.

— Crissy, coboară după ce termini. Estelle e cu noi şi luăm micul dejun împreună.

Christina se bucură că Estelle era cu ei. Era o fată superbă şi poate că Tommy avea să fie atras de ea. Puţin mai târziu, Christina îl puse pe Philip Junior în pat să doarmă şi se alătură celorlalţi în sufragerie.

— Ce plăcere să te revăd, Estelle, îi zise Christina, îmbrăţişând-o pe fată. Sper că ai să stai cu noi. Avem suficient loc în caia asta mare.

— O să stau o vreme, dar apoi trebuie să le fac o vizită părinţilor mei.

— Ţi-a plăcut călătoria? o întrebă Christina.

— Da... a fost cel mai frumos lucru din viaţa mea! îi spui! Estelle, încântată.

— Mă tem că Estelle s-a îndrăgostit până peste cap de unul dintre pasagerii cu care am călătorit - un prieten de-al lui John, zise Kareen.

— E cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată şi ştiu că simte la fel pentru mine, îi răspunse Estelle entuziasmată.

— Estelle, eşti prea naivă, îi zise Kareen. Nu te iubeşte dacă ţi-a acordat puţină atenţie.

— Ba da, strigă Estelle. Şi ne vom întâlni din nou, chiar

dacă va trebui să mă duc la Londra după el. Vreau să mă mărit cu Philip Caxton!

Cu toţii tresăriră la zgomotul de vase sparte din bucătărie, iar Christina ştiu că Johnsy ascultase discuţia. Philip se întorsese şi era în Londra! Un val de gelozie o invadă pe Christina când se gândi la cei doi împreună la bordul navei. De ce se întorsese? Şi de ce o părăsise pe Nura? Poate că se plictisise şi de ea, iar acum Natelle era noua lui jucărie. Oare nu se mai sfârşea şirul femeilor pe care el le seducea?

— Crissy, îţi mai aminteşti de Philip Caxton, nu? o întrebă John, fără să aibă habar de emoţiile pe care ea încerca să le ţină în frâu.

— L-ai cunoscut, Christina? întrebă Estelle. Atunci sigur ştii cum...

Johnsy intră în încăpere, albă ca varul la faţă, şi zise:

— Îmi pare rău de vase, mi-au alunecat din mână. Domniţă Crissy, m-ajuţi s-ajung până-n cameră? Nu mă simt prea bine.

— Desigur, Johnsy, îi zise Christina, cu recunoştinţă.

Se duse la ea şi se prefăcu că o ajută să iasă din încăpere. Când nu le mai auzea nimeni, Johnsy zise:

— Draga mea, îmi pare rău. Sigur te simţi groaznic. Ticălosul ăla e înapoi în Anglia, iar tu ce o să faci?

— Nimic, Johnsy. Nu va veni aici, iar eu n-o să mă duc în locuri unde m-aş putea întâlni cu el. Şi nu mă simt groaznic - sunt furioasă! E un bărbat dezgustător. Trebuie să distrugă orice femeie drăguţă care-i iese în cale!

— Pare-mi-se că eşti geloasă, draga mea, remarcă Johnsy.

— Nu sunt, pufai ea. Sunt furioasă. Nu l-am învinovăţit pentru ce mi-a făcut, dar ar fi trebuit. Probabil că i-a frânt inima Nurei şi la fel o să facă şi cu Estelle. Nu ştie că e însurat!

— Nici tu, domniţă Crissy. Nu ştii dacă s-a însurat cu fata aceea. Poate a ţinut-o doar de amantă, ca şi pe tine.

— N-ar îndrăzni! Familia n-ar permite una ca asta.

— Tot nu ştii sigur.

Tommy veni la cină în acea seară, dar nu-i acordă nicio atenţie lui Estelle şi nici ea lui. După cină, Christina rămase puţin singură cu John şi îl rugă s-o ajute cu Tommy. Îi povesti că Tommy o deranjase de când se întorsese şi nu ştia cum să mai procedeze cu el.

— John, nu poţi vorbi cu el? Nu poţi să-i spui să nu mă mai ceară de soţie?

— Crissy, nu înţeleg de ce nu vrei să te măriţi cu el. Te iubeşte. Ar fi un soţ de ispravă. Şi un tată pentru copilul tău. Nu poţi trăi din amintiri, şi sunt sigur că vei ajunge să-l iubeşti pe Tommy cu timpul.

Christina fu surprinsă pentru o clipă. Dar apoi îşi dădu seama că fratele ei putea avea dreptate. Nu mai exista niciun motiv să nu se mărite cu Tommy.

Capitolul 29

Philip bătu la uşă. Îi deschise un servitor cu o mutră acră.

— Domnule Caxton, ce bine-mi pare să vă văd din nou. Domnul

Paul o să fie încântat.

— Unde e fratele meu? întrebă Philip, dându-i mantia.

— La el în birou, domnule Caxton. Să-l anunţ că aţi sosit?

— Nu va fi nevoie, îi răspunse Philip şi traversă holul mic, ajungând la uşa deschisă a biroului lui Paul. Frăţioare, pot veni altă dată dacă eşti ocupat, îi spuse Philip, ironic.

Paul îşi ridică privirea din hârtii, se sculă în picioare, iar pe faţa lui chipeşă se lăţi un zâmbet radios.

— Ce bine-mi pare să te văd, Philip! Când te-ai întors?

Paul se duse la el şi îl îmbrăţişă călduros.

— Tocmai ce-am ajuns, îi răspunse Philip şi se aşeză într-un fotoliu de piele aflat lângă fereastră.

— Ţi-am trimis o scrisoare cu puţină vreme în urmă, dar se pare că erai deja pe vapor şi n-a mai ajuns la tine. Oricum, nu mai contează acum, din moment ce eşti aici. Trebuie să bem, zise Paul, ducându-se spre dulăpiorul unde ţinea o sticlă de coniac şi câteva pahare. Meriţi felicitări.

— Nu prea cred că venirea mea acasă merită

sărbătorită, spuse Philip pe un ton sec.

— De acord. Însă merită să bem un pahar pentru asta şi te felicit pentru că ţi-am văzut fiul şi e un flăcău pe cinste şi sănătos tun. Seamănă cu tine, îi zise Paul fericit, oferindu-i lui Philip un pahar.

— Ce naiba tot spui acolo, Paul? N-am niciun fiu!

— D... dar credeam că ştii! Nu de asta te-ai întors în Anglia - să-ţi vezi copilul? îl întrebă Paul.

— Paul, vorbeşti în dodii. Ţi-am spus deja că n-am niciun fiu! repetă Philip.

începea să se enerveze.

— N-ai de gând să-l recunoşti? O să-i negi existenţa, o să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic?

— Nu am ce fiu să recunosc - de câte ori să-ţi repet? Mai bine vii cu o explicaţie plauzibilă, frăţioare. Îmi pui răbdarea la mare încercare! izbucni Philip.

Paul pufni în râs şi se trânti în fotoliul din faţa lui Philip.

— Al naibii să fiu! Nu ţi-a spus, nu-i aşa? Chiar nu ştii?

— Nu, nu mi-a spus şi cine naiba e ea?

— Christina Wakefield! Cu cine altcineva ai mai fost anul ăsta?

Philip se lăsă iar în fotoliu, mut de uimire.

— A născut un fiu acum trei luni la Victory. Am crezut că ştiai, din moment ce a adus pe lume copilul la tine acasă. S-a întâmplat să trec pe acolo şi m-am întâlnit cu ea pe când pleca spre moşia ei. Părea furioasă că aflasem de bebeluş. Şi mi-a spus ce ai făcut - cum ai răpit-o şi ai ţinut-o prizonieră timp de patru luni. Cum naiba ai putut să faci aşa ceva, Philip?

— Doar aşa puteam s-o am. Dar de ce nu a venit să-mi spună? rosti Philip mai mult pentru el.

— A zis că nu voiai copilul... că nu voiai să te însori cu ea.

— Dar nu i-am spus niciodată...

Se opri când îşi aduse aminte că, de fapt, îi spusese acest lucru. Îi zisese că nu o adusese în tabăra lui să-i

zămislească vreun copil şi îi mai spusese la început că nu avea de gând să se însoare cu ea.

— Dacă bebeluşul seamănă cu mine nu înseamnă neapărat că e al meu. Christina l-ar fi putut concepe după ce s-a întors la fratele ei.

— Philip, gândeşte-te şi calculează. Ai avut-o imediat după ce ai ajuns la Cairo. În septembrie, nu?

— Da.

— Ei bine, ai ţinut-o patru luni, te-a părăsit la sfârşitul lui ianuarie şi a născut opt luni mai târziu, la sfârşitul lui septembrie. Deci tu eşti sigur tatăl. Oricum, Christina aproape a recunoscut că e fiul tău. Mi-a zis: „L-am născut pe copilul pe care nu-l vrea Philip”. Şi vrea să-l păstreze şi să-l crească singură.

— Am un fiu! exclamă Philip, dând cu pumnul în braţul fotoliului, iar râsul îi răsună în încăpere. Am un fiu, Paul, un fiu! Chiar arată ca mine?

— Aveţi acelaşi păr, aceiaşi ochi, e un băiat tare arătos. Este perfect.

— Un fiu. Şi nici nu voia să-mi spună. Paul, o să am nevoie de un cal, o să plec când se crapă de ziuă.

— Te duci la Halstead?

— Desigur! îmi vreau fiul. Christina va trebui să se mărite cu mine acum.

— De ce te-ai întors în Anglia dacă nu ştiai de copil? îl întrebă Paul pe când umplea din nou paharele. Te-ai întors pentru Christina?

— Încă o mai doresc, dar nu m-am întors pentru ea, ci pentru că nu mai aveam ce să fac în Egipt. Yasir a murit.

— Îmi pare rău, Philip. Nu l-am cunoscut niciodată pe Yasir şi nu l-am considerat niciodată tatăl meu. Dar ştiu că tu l-ai iubit. Trebuie să fi suferit mult.

— Da, dar Christina m-a ajutat să trec de coşmarul ăla.

— Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Christina, zise Paul.

— Frăţioare, poate o să-ţi spun într-o bună zi, dar nu

acum. Nici eu nu ştiu prea bine ce s-a întâmplat.

Philip plecă în zori şi avu timp să se gândească la tot pe când străbătea ţinutul în şaua calului. De ce nu se întorsese Christina şi nu-i spusese că era însărcinată? Fusese prea mândră? Dar John? Sigur nu-i spusese fratelui ei, altfel John l-ar fi luat la rost când se întâlniseră în Cairo. Ei bine, John avea să afle curând adevărul. Philip se întrebă cum va primi veştile, căci se împrieteniseră după întoarcerea în Anglia. Se întreba cum va reacţiona Christina când el avea să-şi facă apariţia pe nepusă masă. Era clar că nu voia ca el să afle de fiul lui. Sau poate că da? Oare se dusese la Victory tocmai pentru ca el să afle?

Voia să păstreze şi să crească singură bebeluşul. Dacă îl ura, de ce să păstreze un fiu care să-i amintească mereu de el? Poate chiar ţinea la el! Altfel ar fi stat lucrurile dacă i-ar fi mărturisit că o iubeşte. Păcat că aşteptase să-i spună ea prima. Ei bine, acum acesta va fi primul lucru pe care i-l va spune când o va vedea.

Capitolul 30

Christina îşi petrecuse toată dimineaţa încercând să o evite pe Estelle. Nu suporta să vadă fericirea din ochii fetei, ştiind că îl iubeşte pe Philip. Acum era după-amiaza târziu, iar Kareen şi Estelle se duseseră să facă nişte cumpărături, în timp ce John se uita pe registrele conacului, la el în birou.

Casa era cufundată în tăcere. Christina stătea întinsă pe o canapea în salon, încercând să citească o carte ca să nu se mai gândească la Estelle şi la Philip. Dar îi tot vedea împreună, sărutându-se şi ţinându-se în braţe. Blestemat să fie!

— Christina, trebuie să vorbesc cu tine.

Era Tommy Huntington. Ea se ridică în picioare şi se duse lângă cămin, rochia ei stacojiu-deschis foşnind uşor.

— Tommy, mă aşteptam să te văd abia diseară. Ce e aşa important de ai venit mai devreme? îl întrebă Christina.

Se întoarse cu spatele la el şi începu să aranjeze figurinele de pe policioară.

— Am vorbit cu John în dimineaţa asta. Crede că ar trebui să ne căsătorim. Christina, nu mă mai poţi respinge. Te iubesc. Vrei să te măriţi cu mine?

Christina oftă din adâncul sufletului. Răspunsul ei avea să încânte pe toată lumea, mai puţin pe ea însăşi. Chiar şi Johnsy îi spusese că oamenii se căsătoreau din interes, nu din dragoste, şi că era suficient că o iubea conaşu

Tommy.

— Bine, Tommy, mă căsătoresc cu tine. Dar nu-ţi pot garanta că...

Voia să spună „te voi iubi vreodată”, dar sunetul unei voci profunde o opri. Se făcu albă ca varul.

— Doamnă, mi s-a spus că am un fiu. E adevărat?

Tommy o apucă pe Christina de braţe cu violenţă, dar ea era prea şocată ca să mai simtă ceva. Tommy îi dădu drumul şi se întoarse ca să vadă cine era intrusul, lăsând-o să se sprijine de policioară. Picioarele îi tremurau.

— Cine eşti dumneata? întrebă Tommy. Şi cum de îmi întrebi logodnica dacă ai un copil cu ea?

— Sunt Philip Caxton. O fi domnişoara Wakefield viitoarea ta soţie, dar problema asta nu te priveşte. Eu vorbesc cu Christina. Şi aştept un răspuns.

— Cum îndrăzneşti? se răsti Tommy. Christina, îl cunoşti pe bărbatul ăsta?

În mintea Christinei totul se învălmăşise. Se întoarse încetişor spre Philip şi se topi când îl văzu. Nu se schimbase - era tot bărbatul pe care îl iubea. Ar fi vrut să se ducă într-un suflet la el. Să-l ia de gât şi să nu-i mai dea drumul. Dar ura feroce din privirea lui şi răceala din voce o opriră.

— Într-adevăr am un fiu, domnişoară Wakefield?

Pe Christina o încremeni vocea lui ameninţătoare. Dar apoi se înfurie. Cum putea să o întrebe de copil cu atâta răceală?

— Nu, domnule Caxton, zise ea. Eu am un fiu. Nu dumneata!

— Atunci permite-mi să reformulez, domnişoară Wakefield. Simt tatăl copilului tău sau nu?

Christina ştia că nu poate nega. Paul îi spusese cu siguranţă că născuse în casa lui. Philip calculase cu siguranţă şi ştia că el era tatăl. Oricum, ar fi fost suficient să se uite la Philip Junior ca să ştie că era fiul lui. Christina se trânti pe cel mai apropiat scaun, ferindu-şi privirea de

a celor doi bărbaţi care îi aşteptau răspunsul.

— Christina, este adevărat? El e tatăl copilului tău? întrebă Tommy cu o voce sugrumată.

— Aşa e, Tommy, şopti Christina.

— Cum îndrăzneşti să vii aici, domnule Caxton?! îl chestionă Tommy.

— Sunt aici pentru fiul meu şi te sfătuiesc să nu te amesteci!

— Pentru fiul tău! ţipă Christina, ridicându-se din scaun. Dar nu l-ai vrut niciodată. De ce acum?

— Christina, mă tem că ai înţeles greşit ce ţi-am zis cu mult timp în urmă. Ţi-am spus că nu te-am adus în tabăra mea să zămisleşti copii. N-am spus că nu vreau un copil dacă se întâmplă să naşti, îi răspunse Philip cu seninătate.

— Dar eu…

Christina se întrerupse când John ajunse în pragul uşii.

— Ce e cu ţipetele-astea? întrebă el cu severitate. Apoi îl văzu pe Philip şi îi zâmbi cu multă căldură. Philip, nu mă aşteptam să te văd atât de curând. Dar mă bucur că ai venit în vizită. Estelle va fi încântată să te vadă.

— Isuse Hristoase, a înnebunit toată lumea?! izbucni Tommy. John, nu ştii cine e bărbatul ăsta? E tatăl copilului Christinei!

Lui John îi pieri zâmbetul.

— Aşa e, Christina? o întrebă el.

— Da, îi şopti ea încordată.

John dădu un pumn în perete.

— La naiba, Christina! Şi eu m-am împrietenit cu omul ăsta! Mi-ai spus că tatăl copilului e un arab!

— Dar Philip e pe jumătate arab şi ţi-am zis că are şi alt nume! ţipă Christina la el.

— Tu vii cu mine! se răsti John, întorcându-se din nou spre Philip.

— John! strigă Christina. Mi-ai promis!

— Crissy, îmi amintesc foarte bine promisiunea pe care

mi-ai smuls-o. O să vorbesc cu Philip între patru ochi la mine în birou, îi spuse John pe un toii calm şi apoi părăsiră încăperea.

John turnă două pahare cu coniac şi îi dădu unul lui Philip. Apoi se afundă în fotoliul din piele neagră de la birou.

— De ce ai venit aici? Pentru numele lui Dumnezeu, Philip! Am tot dreptul să te provoc la duel pentru că i-ai distrus viaţa surorii mele!

— Sper să nu se ajungă la asta, îi răspunse Philip. Am aflat de la fratele meu că am un fiu şi am venit aici să mă însor cu Christina şi să o iau pe ea şi pe băiat la mine acasă, la Benfleet. Dar am auzit cum a acceptat cererea în căsătorie a căţeluşului ăluia pus pe harţă, aşa că nu se mai pune problema acum. Dar tot îmi vreau fiul.

— Christina nu va renunţa niciodată la el!

— Atunci, te rog să-mi permiţi să stau aici ca să o conving să mi-l lase. Cred că înţelegi ce simt. Băiatul e moştenitorul meu şi sunt un om bogat. Ar avea mai mult de câştigat dacă l-aş creşte eu.

— Nu înţeleg. Eşti un gentleman, dar răpeşti o lady şi o ţii la tine ca amantă. Cum ai putut să faci una ca asta? îl întrebă John.

Philip era amuzat că John îl întreba acelaşi lucru ca şi fratele lui.

— Am dorit-o pe sora ta mai mult decât pe orice altă femeie. Este atât de frumoasă, că nu mă poţi învinovăţi. Sunt obişnuit să am ce îmi doresc, am cerut-o de nevastă când ne-am întâlnit prima oară la Londra. Când a refuzat, am aranjat să fii trimis în Egipt, ţinutul de unde e tatăl meu.

— Deci tu ai făcut-o!

— Da, şi probabil ştii restul poveştii.

John încuviinţă din cap. Era uimit cât de departe mersese ca să o aibă pe Christina. Probabil că ar fi făcut la fel şi pentru fiul lui. Aşadar, Crissy se înşela - Philip îi

voia pe ea şi pe copil şi venise să se însoare cu ea. Acum se simţea vinovat că o convinsese să se mărite cu Tommy. Poate că îi zădărnicise singura şansă la fericire. Dar, dacă îl lăsa pe Philip să stea aici, poate că el şi Crissy ar fi reuşit să cadă la pace. John hotărî să nu se mai amestece niciodată în viaţa altora.

— Philip, poţi sta aici cât pofteşti, deşi vei provoca multă agitaţie. După cum ştii, şi Estelle e aici, şi e îndrăgostită de tine. Nu ştiu ce sentimente nutreşti pentru ea, dar te rog să rezolvi situaţia cu tact - de dragul Christinei. John se ridică şi se duse la uşă. Cred că acum vrei să-ţi vezi fiul. O să încerc să-i explic lui Tommy Huntington în timp ce Christina te conduce în camera copilului.

— Îţi sunt recunoscător pentru înţelegere, îi zise Philip.

John, care stătea în faţa biroului împreună cu Philip, o chemă pe Christina, iar ea apăru agitată în hol.

— Am decis să-l las pe Philip să stea la noi o vreme, o anunţă John.

— Dar John...

— Crissy, am hotărât deja. Acum du-l pe Philip în camera copilului. E timpul să-şi cunoască fiul.

— La naiha!

Se întoarse şi începu să urce scările, fără să-l aştepte pe Philip.

— Doar nu credeai că va merge strună, nu? îl întrebă John.

— Nimic nu e uşor când e vorba de Christina, îi răspunse Philip şi o urmă pe scări.

Ea îl aşteptă în faţa uşii de la odaia copilului. Se simţea încordată şi furioasă, iar când Philip ajunse lângă ea, nu se mai putu stăpâni.

— Ce crezi că ai de câştigat dacă rămâi aici? îl întrebă ea cu răceală. Nu ai provocat încă destulă suferinţă?

— Christina, ţi-am spus deja, am venit pentru fiul meu.

— Doar nu vorbeşti serios? După ce mi-ai făcut, te

aştepţi să-ţi dau băieţelul meu? Niciodată!

— E în odaia asta?

— Da, dar...

Philip deschise uşa şi trecu pe lângă Christina, ajungând în camera copilului. Se duse direct la leagănul pruncului şi rămase acolo, uitându-se la fiul lui.

Christina veni lângă el, dar nu zise nimic când îi văzu zâmbetul mândru şi privirea pe care i-o arunca lui Philip Junior.

— Tina, ce flăcău chipeş el îţi mulţumesc, îi zise Philip călduros, iar Christina se topi din nou la auzul vocii lui blânde. Philip îşi ridică încetişor copilul. În mod surprinzător, bebeluşul nu începu să plângă, ci se uită curios la barba şi mustaţa de pe faţa tatălui său. Ce nume i-ai pus?

Christina ezită şi îşi feri privirea. Ce putea să-i spună?

— Junior, îi şopti ea.

— Junior! Ce nume e ăsta pentru fiul meu? se răsti la ea, iar Philip Junior începu să plângă.

Îşi luă repede bebeluşul din braţele lui Philip, lăsându-l neajutorat acolo.

— Taci, dragul meu, e în regulă, mama e aici, îl calmă ea. El se opri imediat din plâns, iar Christina se uită urât la Philip. Numele a fost alegerea mea, din moment ce tu nu erai prin preajmă. Apropo, de ce ai venit?

— Am venit aici cu intenţii bune, dar apoi am auzit că te căsătoreşti cu iubitul tău, i-o întoarse Philip, cu ochi ameninţători şi întunecaţi de supărare.

— Iubitul meu?

— Christina, nu te obosi să negi. Ştiu cel mai bine cât de pasională eşti. După atâtea luni, mă aşteptam să te găsesc în braţele altui bărbat.

— Te urăsc! strigă Christina, iar ochii i se făcură albastru întunecat.

— Ştiu ce simţi pentru mine, doamnă. Dacă mă urăşti atât de mult, atunci de ce vrei să-mi creşti fiul? Mă vei

vedea pe mine ori de câte ori te vei uita la el.

— E şi fiul meu! L-am purtat în pântece nouă luni. M-am chinuit să-l aduc pe lume. Nu-l voi lăsa! E parte din mine şi îl iubesc nespus!

— Altceva mă nedumereşte. Dacă mă urăşti atât de tare, de ce l e-ai dus la Victory să-mi naşti fiul?

— Nu am ştiut că e casa ta decât după ce am ajuns. Nu am vrut să stau aici, aşa că Johnsy, bătrâna mea dădacă, mi-a sugerat să mă duc la sora ei, care se întâmplă să fie bucătăreasa ta. Aşa că m-am dus la Victory. De unde să ştiu că e proprietatea ta?

— Cred că ai fost tare surprinsă, râse Philip, ironic. De ce nu ai plecat când ai aflat adevărul?

— Emma a insistat să rămân. Acum nu mai vreau să discut despre asta, îi zise ea. Philip, a venit timpul să pleci. Trebuie să-l alăptez.

— Atunci, alăptează-l. E cam târziu pentru falsă pudoare, Christina. Ştiu foarte bine ce se ascunde sub rochia ta.

— Eşti imposibil! Nu te-ai schimbat deloc!

— Aşa e, dar tu da. Erai mai sinceră.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Se duse spre dormitor. Îţi sugerez să găseşti pe cineva să te conducă în odaia ta. Îţi poţi vedea fiul mai târziu - dacă doreşti.

Se aşeză pe scaun în colţul îndepărtat al odăii şi îl puse pe Phillip Junior în poala ei pe când îşi descheia nasturii de la corset. Încă mai simţea prezenţa lui Philip şi îşi ridică privirea. Îl văzu sprijinit de tocul uşii, uitându-se cu luare-aminte la ea.

— Philip, te rog! Eşti binevenit în camera copilului, dar asta a odaia mea. Aş vrea puţină intimitate, dacă nu te superi.

— Christina, te ruşinezi de mine? Nu ţi-ai mai dezvelit sânii în faţa altui bărbat până acum? o tachină el. Eu zic să nu mai faci pe indignata şi să-mi alăptezi fiul. Îi e foame, nu?

— Of!

Se hotărî să îl ignore, în speranţa că va pleca. Desfăcu rochia într-o parte şi îi dădu lui Philip Junior un sân. El supse cu lăcomie, sprijinindu-şi pumnul micuţ pe pielea ei. Era perfect conştientă că Philip o privea încă.

— Christina, ce faci? ţipă Johnsy ca din gură de şarpe, căci intrase în odaie pe altă uşă şi îl văzuse pe Philip.

— Stai liniştită, Johnsy. Calmează-te, îi spuse Christina iritată. El e Philip Caxton.

— Deci matale eşti tatăl lui Philip Junior! izbucni Johnsy şi se întoarse să se uite la Philip. Câtă îndrăzneală să vii aici după tot ce i-ai făcut fetitei mele!

— Johnsy, taci din gură! Ai spus oricum destule, i-o tăie Christina. Philip începu să râdă, iar ea se crispă, ştiind foarte bine ce i se părea amuzant. E un nume comun, fir-ar să fie! Nu trebuie să-ţi dau explicaţii!

Philip Junior începu să plângă din nou.

— Domnule Caxton, ia ieşi matale de-aici. Îi deranjezi pe Crissy şi pe fiul dumitale, îl certă Johnsy. Închise uşa după Philip, dar Christina tot îl auzea râzând. Închise repede cealaltă uşă, apoi se uită la Christina, clătinând din cap. Deci a venit... ştiam io. Conaşu' John ştie?

— Da, John a hotărât să-l lase pe Philip să stea aici. Şi Tommy ştie. Philip a venit tocmai când i-am spus lui Tommy că mă voi căsători cu el. Johnsy, ce mă fac? Christina începu să plângă. A venit aici pentru fiul lui - nu pentru mine! Philip este atât de rece cu mine, şi cum aş putea să-i văd pe el şi pe Estelle împreună, fără să mi se facă rău?

— O să fie bine, domnişoară Crissy. Nu mai plânge sau ăl mic n-o să se mai liniştească.

Christina închise încetişor uşa de la odaia copilului. Se întoarse şi îl văzu pe Philip ieşind din camera alăturată. Trebuia să treacă de el pentru a ajunge la scări, dar el îi blocă drumul.

— A adormit Philip Junior? o întrebă el, încercând să o provoace.

— Da, îi răspunse ea, evitându-i privirea. Îţi convine odeia?

— Da, e în regulă, îi răspunse şi îi întoarse chipul spre el. Dar aş prefera să fiu în a ta.

Philip o trase spre el, presându-i trupul de al lui, iar buzele i se lipiră de ale ei, cerând parcă un răspuns. Ea i-l dădu de bunăvoie şi toate lunile petrecute în singurătate dispărură fără urmă.

— Of, Tina, de ce nu mi-ai spus că eşti însărcinată cu copilul meu? îi şopti el cu glas răguşit.

— Doar după trei luni am aflat că sunt însărcinată. Şi era prea târziu atunci - te însuraseşi deja cu Nura.

— Cu Nura! râse el şi se uită în ochii ei catifelaţi de un albastru-deschis.

Dar pe urmă se crispă. Aşadar, ea se dusese la fratele ei pentru că asta îşi dorise. Philip se gândi că ştia de pe atunci că e însărcinată şi îi fusese teamă că el se va înfuria. Când avea să se împace cu gândul că femeia îl ura de fapt?

— Philip, ce s-a întâmplat? îl întrebă Christina, zărind răceala din ochii lui.

— Du-te la iubitul tău, doamnă. Sigur îţi plac sărutările lui mai mult decât ale mele! îi spuse Philip cu asprime şi o împinse de lângă el.

Christina îl văzu plecând şi simţi cum i se înmoaie genunchii. Ce spusese încât să-l rănească atât de tare? Fusese în culmea fericirii cu o clipă în urmă, iar acum îşi dorea moartea.

— O, Philip, ştiam că ai să vii!

Christina auzi vocea veselă a lui Estelle în holul de jos.

— Speram că mai eşti aici, draga mea. Şederea mea va fi mult mai plăcută acum.

În vocea profundă a lui Philip se simţea încântarea. Ochii Christinei se umplură de lacrimi pe când se întorcea

încetişor în camera sa şi închidea uşa în urma ei. Se trânti pe pat şi îşi îngropă faţa în pernă. Nu putea să se ducă jos şi să-l vadă pe Philip flirtând cu Estelle. De ce o ura atât de mult? De ce nu o mai dorea? Cum putea să-i vadă împreună când asta îi frângea inima?

Capitolul 31

Philip stătea în prag, uitându-se la Christina cum doarme, O mai privise de multe ori, dar atunci putea să facă dragoste cu ea, aşa cum ar fi vrut şi acum. Era atât de frumoasă; părul ei auriu se răsfira pe pernă, iar buzele îi erau arcuite într-un zâmbet drăgălaş şi nevinovat. Ar fi fost cel mai fericit bărbat dacă ea l-ar fi iubit, Se întrebă de ce nu coborâse la cină în seara trecută. Fusese pregătit să-i arate că putea fi la fel de indiferent ca şi ea, intenţionând să-i acorde atenţie numai lui Estelle, dar în schimb îi observase cu dezamăgire absenţa. Estelle era o fată drăgălaşă, dar nu se putea compara cu Christina - nimeni nu se putea compara cu Christina. De ce trebuia să fie o ipocrită afurisită?

Philip Junior începu să plângă, iar Philip se duse în spatele uşii ca s-o poată vedea nestingherit pe Christina atunci când intra în camera copilului. Ea păşi în odaie, iar el rămase surprins să o vadă purtând caftanul negru pe care şi-l făcuse în Egipt. De ce nu-l arsese? Se pare că ei nu-i trezea aceleaşi amintiri ca şi lui. Se duse spre leagăn, buclele aurii revărsându-i-se pe spate, iar Philip Junior se opri din plâns imediat ce o văzu.

— Bună dimineaţa, scumpul meu, ai lăsat-o pe mama să doarmă până târziu în dimineaţa asta, nu-i aşa? Eşti bucuria vieţii mele, Philip. Ce m-aş face fără tine?

Philip era uimit de dragostea pe care ea i-o purta copilului. Dar nu înţelegea de ce îi dăduse numele lui.

Christina se întoarse brusc, simţind că Philip era în încăpere, dar nu zise nimic când îl văzu în spatele uşii. Se întoarse din nou spre Philip Junior, îl luă din leagăn şi se aşeză pe un balansoar cu perne albastre dintr-un colţ al camerei. Îşi descheie încet nasturii de la cămaşa de noapte.

Pe Philip începu să-l irite tăcerea ei. Prefera să ţipe la el decât să-l ignore.

— Ai renunţat la pudoare cât ai clipi, remarcă el pe un ton tăios.

— Philip, te-ai făcut limpede înţeles ieri. Ai văzut deja totul la mine, îi spuse Christina pe un ton calm.

Îi zâmbi, dar nu se citea nimic în ochii ei de un albastru-deschis. El râse. Nu avea cum să o mânie în dimineaţa asta. Se uita la fiul lui cum sugea cu nesaţ la sânul Christinei şi se simţi profund mişcat de această privelişte. Erau copilul lui şi femeia pe care încă o mai dorea. Se hotărî să nu se lase înfrânt. Avea să-i aibă pe amândoi.

— Are poftă de mâncare. Nu ai nevoie de o doică? o întrebă Philip.

— Am suficient lapte să-i potolesc foamea. Philip Junior e foarte bine îngrijit, îi spuse ea, încordată.

Philip oftă din greu. Se părea că nu trebuia să rostească o remarcă acidă ca să o înfurie - reuşea cu o simplă întrebare.

— Nu am vrut să insinuez că nu eşti o mamă bună. De fapt, e o postură care ţi se potriveşte, Christina. Te-ai descurcat excelent cu fiul meu, îi spuse Philip încetişor, ridicând o şuviţă de păr care îi căzuse pe spătarul scaunului şi frecând-o între degete cu blândeţe.

— Îţi mulţumesc, îi şopti ea.

— Unde l-ai botezat? o întrebă Philip.

Nu voia să plece şi se gândise să mai spună ceva, altfel ea s-ar fi putut simţi stingherită dacă doar ar fi stat în spatele ei.

— N-a fost botezat încă, zise Christina.

— Doamne sfinte, Christina! Ar fi trebuit botezat la o lună după naştere. Ce mai aştepţi? izbucni el, ocolind scaunul ca să îi înfrunte.

— La naiba! Nu mai ţipa la mine! Pur şi simplu nu m-am gândit În asta, atâta tot. Nu sunt obişnuită să am copii, îi răspunse ea pe lui ton la fel de furios.

Ochii ei se întunecaseră brusc. Din câţiva paşi, Philip ajunse la uşă, dar se întoarse spre ea, cu trupul încordat de mânie.

— Azi va fi botezat - în această dimineaţă! Să fiţi amândoi pregătiţi de plecare într-o oră.

— E casa mea, Philip, nu tabăra ta din munţi. Nu-mi poţi spune ce să fac.

— Dacă nu eşti gata, îl duc singur.

Apoi se întoarse şi părăsi odaia. Christina ştia că vorbise serios. Se calmă şi termină să îl alăpteze pe Philip Junior, apoi îl puse în leagăn şi o chemă pe una dintre servitoarele de la etaj ca să o ajute să se pregătească. Nu avea încredere să-l lase pe fiul ei singur cu Philip - poate nu avea să-l mai aducă înapoi.

Îşi aruncă veşmântul pe pat şi văzu că era caftanul negru, îl pusese pe ea fără să-şi dea seama când Philip Junior începuse să plângă. Christina se întrebă dacă Philip observase. Dar nu, sigur nu-şi amintise de el, altfel ar fi ironizat-o.

Christina îşi prinse părul în agrafe, lăsându-şi buclele să-i încadreze chipul, apoi îşi alese în grabă o rochie din bumbac lila, cu mâneci lungi şi guler, nedecoltată, o ţinută potrivită pentru acea ocazie. Cum avea destul timp la dispoziţie, îl îmbrăcă pe Philip Junior şi, o oră mai târziu, coborî scările.

Philip o aştepta singur şi îi luă copilul din braţe.

— Unde e John? îl întrebă ea agitată.

— A plecat dimineaţă devreme la Halstead cu treburi. A zis că încearcă să se întoarcă până la prânz, îi răspunse Philip şi se îndreptă spre uşă.

— Nu mergem singuri, nu?

— Christina, fii serioasă, râse el. N-o să te răpesc din nou, dacă la asta te gândeai. Deşi mi-a trecut prin minte.

„O, cât de uşor poate să mintă”, se gândi ea furioasă.

— Philip, data viitoare când vei mai plănui o răpire, victima ta va fi probabil Estelle, îi aruncă Christina.

— Vai! Christina, chiar pari geloasă, o tachină el.

— Nu simt! îi tăie ea vorba. Chiar mă bucur că nu te mai interesez.

Nu le luă multă vreme să ajungă la bisericuţa de lângă Wakefield. Christina aşteptă în trăsura deschisă, iar Philip se duse în biserică ca să afle dacă preotul era disponibil. Se întoarse repede şi o ajută să coboare din trăsură.

— Este totul pregătit? îl întrebă ea pe când i-l luă din nou pe Philip Junior din braţe.

— Da. O să dureze doar un minut, îi răspunse el şi o conduse În bisericuţa întunecoasă.

Un bărbat scund şi rumen în obraji îi aştepta la capătul culoarului, iar Philip îi întinse băieţelul. Philip Junior nu plânse când i se turnă apă pe frunte, dar Christina se înfioră când auzi limpede cuvintele în biserica întunecată.

— Te botez Philip Caxton, Junior.

Philip îşi luă fiul înapoi şi o apucă pe Christina de braţ, conducând-o afară din biserică. Ea nu zise nimic până nu ajunseră în trăsură şi vizitiul o pomi înapoi spre conacul Wakefield.

— Philip, nu aveai niciun drept să faci asta! izbucni ea, încruntându-se la el.

— Aveam tot dreptul, sunt tatăl lui, îi răspunse Philip rânjind.

— Nu eşti tatăl lui din punct de vedere legal - nu suntem imiţi prin căsătorie. La naiba! îl cheamă Philip Junior Wakefield, aşa cum scrie şi pe certificatul de naştere.

— Christina, asta se poate schimba foarte uşor.

— Mai întâi trebuie să găseşti documentul original. E

fiul meu şi va purta numele meu, nu pe-al tău!

— Şi când te vei căsători, vrei să-i dai numele soţului tău?

— Nu m-am gândit la asta, dar, dacă Tommy vrea să-l adopte, da, va purta numele lui.

— N-am să accept ca filfizonul ăla să-mi crească fiul, se răsti Philip la ea.

— Philip, părerea ta nu contează. Oricum, Tommy va fi un tată bun.

Dar nici măcar ea nu credea ce spunea.

— Vedem noi, şopti Philip, şi apoi nu mai scoase nici imul vreo vorbă până când trăsura nu trase în faţa conacului Wakefield.

John îi întâmpină la uşă, înfuriat la culme.

— Unde naiba aţi fost? Am fost îngrijorat de moarte!

— John, l-am botezat pe Philip Junior, n-aveai de ce să-ţi faci griji, îi zise Christina.

Se uită nedumerită la Philip, care începuse să râdă.

— De ce nu aţi spus cuiva unde vă duceţi? Când am ajuns acasă şi am văzut că nu eraţi nici voi, nici copilul, m-am gândit...

— Ştim ce ai crezut, John, râse ea. Dar, după cum vezi, te-ai înşelat. Îmi pare rău că te-ai supărat, n-o să se mai întâmple.

Christina se duse sus ca să-l culce pe Philip Junior. După ce îl schimbă, închise uşile de la camera fiului ei', ca să nu fie deranjat, apoi se duse în odaia ei să-şi scoată boneta. Prin uşa deschisă, Christina îl auzi pe Philip intrând în încăperea de alături. Vocea lui îi ajunse limpede la urechi, făcând-o să îngheţe.

— Ce cauţi aici? Sora ta ar face o criză de nervi dacă te-ar găsi în dormitorul unui gentleman.

— Philip, nu fi aşa şocat! Cred că eşti obişnuit să primeşti femei la tine în dormitor, îi zise Estelle cu dulceaţă în glas. Am aşteptat să vorbim între patru ochi. Închide uşa şi vino aici unde este mai comod.

— Nu-i nevoie, n-o să stai aici prea multă vreme. Nu vreau să fiu dat afară de aici doar pentru că tu vrei să te prosteşti, Estelle.

Christina nu voia să mai asculte, dar nu se putea abţine.

— Nu mă prostesc deloc, Philip Caxton! Am venit aici să primesc un răspuns. O mai iubeşti pe Christina? Am tot dreptul să ştiu!

— Iubire! Ce-are iubirea de-a face? Am dorit-o atunci aşa cum te doresc şi pe tine acum, îi zise Philip cu foarte puţină emoţie în vocea profundă.

— Atunci nu înseamnă nimic pentru tine? îl întrebă Estelle.

— Christina e mama fiului meu - atâta tot. Acum trebuie să te rog să pleci, Estelle, înainte să te găsească cineva aici. Altă dată să găseşti un loc mai potrivit dacă vrei să vorbeşti între patru ochi cu mine.

— Cum spui tu, chicoti Estelle, evident mulţumită de sine. Ne vedem la prânz, nu?

— O să cobor imediat.

Christina se aşează pe marginea patului, simţindu-se de parcă un cuţit îi străpunsese inima. Fusese lihnită de foame, dar acum nu se mai gândea deloc la mâncare. Trebuia să plece de aici! Îşi dădu jos rochia, îşi puse costumul de călărie şi o zbughi pa scări şi afară din conac. Porunci unui rândaş să-i pună şaua lui Dax cât timp ea aştepta nerăbdătoare. Apoi o luă pe drumul ce ducea în câmp deschis, iar lacrimile îi inundară în cele din urmă ochii.

Vântul îi usca lacrimile sărate în timp ce Christina îi dădea pinteni lui Dax să galopeze mai repede. Îi căzură agrafele din păr, iar buclele i se revărsară pe spate, umflându-se în bătaia vântului. Ar fi vrut să-şi pună capăt vieţii, dar îşi aminti de Philip Junior. Nu-şi putea lăsa fiul de izbelişte. Trebuia să admită că îl mai iubea pe Philip, dar că el nu va mai fi niciodată al ei. Trebuia să accepte

acest lucru şi să se bucure doar de fiul ei. Tommy o iubea şi poate că, într-o bună zi, avea să fie fericită alături de el.

Se întunecase de două ore când Christina ajunse în cele din urmă la poarta conacului. Se sprijini de ea, sleită de puteri. Philip ieşi din salon, cu o expresie plină de furie şi îngrijorare întipărită pe chip, dar se relaxă şi zâmbi larg când o văzu. John şi Kareen erau în spatele lui, Kareen îngrijorată şi John mânios nevoie mare.

— Pe unde naiba ai umblat, Christina? spumegă John. E deja a doua oară când pleci fără să scoţi un cuvânt. Ce te-a apucat?

— E bine Philip Junior? întrebă ea.

— E bine. Johnsy a trimis după o doică, pentru că nu te mai întorceai. S-a cam agitat, dar doarme acum. Crissy, eşti rănită? o întrebă John. Arăţi de parcă ai fi căzut.

Christina se uită la hainele ei. Arăta ca vai de ea. Părul îi era în dezordine, revărsându-i-se peste umeri, până la talie. Costumul de călărie din catifea verde-închis era sfâşiat în mai multe locuri de la goana prin pădure. Se îndepărtă de uşă şi se îndreptă mândră de spate.

— Mă simt bine, John. Sunt doar obosită şi lihnită de foame.

Dădu să plece, dar John o trase înapoi.

— Stai aşa, domnişoară. Nu mi-ai răspuns. Pe unde ai umblat? Cu toţii te-am căutat.

Christina se uită la Philip, care se amuza copios, şi se înfurie.

— La naiba! Nu mai sunt o copilă, John, pot să-mi port şi singură de grijă! Dacă ies neînsoţită câteva ore, nu trebuie să trimiţi potera!

— Câteva ore? Ai lipsit toată ziua.

— Am fost călare, atâta tot! Şi tu ar trebui să înţelegi cel mai bine de ce!

John ştia de ce. Se părea că prezenţa lui Philip la conac o tulbura pe Christina mai mult decât îşi închipuise el.

— Crissy, vreau să vorbesc cu tine între patru ochi, o rugă John.

— Nu în seara asta, John, sunt istovită.

Merse cu ea până la scări şi îi spuse fără să-l audă nimeni.

— Crissy, dacă te supără atât de mult Philip, am să-i cer să plece.

— Nu, strigă ea, apoi adăugă mai încetişor: Nu vreau să plece, John. Nu pot să-l îndepărtez de fiul său. M-am împăcat cu mine însămi. Voi putea să mă controlez în prezenţa lui.

Speră din tot sufletul că spunea adevărul. După ce Christina urcă scările, John se îndreptă spre Kareen, cu e expresie gravă întipărită pe chip.

— O să trimit pe cineva cu o tavă cu mâncare în odaia ei şi apă caldă pentru baie, zise Kareen, uitându-se îngrijorată la soţul ei. Ai aflat ce a supărat-o în după-amiaza asta?

— Ştiu ce anume, răspunse John, uitându-se dezaprobator la Philip. Dar nu ştiu ce să fac.

Capitolul 32

Era a cincea zi din 1885, noul an. Ultimele şapte zile fuseseră pline de tensiune pentru toată lumea de la conacul Wakefield, dar cel mai mult pentru Christina. Estelle o umilea cu câte o mojicie ori de câte ori se întâlneau, în timp ce Philip le privea amuzat. Dar masa de seară era cel mai greu de suportat. John şi Kareen stăteau la capetele opuse ale mesei, aşteptând timoraţi o izbucnire nervoasă din partea cuiva. Christina şi Tommy erau aşezaţi alături, într-o parte. Tommy se uita urât la Philip, aşezat împreună cu Estelle de cealaltă parte a mesei, tânăra arătându-şi dispreţul profund pe care îl simţea pentru Christina. Stăteau pe im butoi de pulbere.

Philip se schimbase de la dispariţia Christinei, cu o săptămână în urmă. N-o mai tachina, ci o trata cu o răceală politicoasă. Nu mai pomenea nimic despre trecut, lucru care pe ea o neliniştea, căci parcă aştepta mereu o ironie maliţioasă care nu mai venea. Încerca să nu rămână singură cu Philip, dar asta se întâmpla întotdeauna în camera copilului. Christina insista ca Johnsy să stea cu ea, dar, de îndată ce Philip intra acolo, bătrâna inventa o scuză penibilă şi se făcea imediat nevăzută. Cu toate acestea, Philip se arăta interesat doar de fiul lui şi era distant cu Christina. Se uita cum îi făcea baie lui Philip Junior sau cum se jucau amândoi pe covorul moale. Însă, când venea vremea ca bebeluşul să fie

alăptat, Philip părăsea cu tact odaia. Iar asta o nedumerea complet.

Tommy devenise o adevărată pacoste de la venirea lui Philip. O presa încontinuu pe Christina să stabilească data nunţii, deşi până atunci evitase subiectul. Dar astăzi, Christina găsise ceva de care să se bucure. Kareen intrase în sufragerie în timp ce Christina îşi lua prânzul târziu.

— Estelle s-a hotărât să plece acasă - e sus şi împachetează, îi zise ea.

Christina nu spuse nimic, deşi îi venea să sară în sus de bucurie.

— Deşi e sora mea şi o iubesc nespus, continuă Kareen, recunosc că mă bucur că pleacă. Însă nu înţeleg de ce - şi nu vrea să-mi spună. Ieri am încercat să o conving să plece, dar a fost complet împotrivă. Apoi s-a dus la o plimbare călare împreună cu Philip în această dimineaţă şi, când s-a întors, cu puţin timp în urmă, mi-a spus furioasă că nu va mai sta aici nici măcar un minut. E mai bine aşa, pentru că oricum urma să fie dezamăgită, dar tot nu înţeleg.

Nici Christina nu pricepea. Dar nu conta motivul, important era că Estelle mergea acasă. Acum Christina nu avea să mai sufere văzând o femeie la braţul lui Philip. Dar, dacă Estelle pleca, acelaşi lucru putea să-l facă şi Philip. Dintr-odată, Christina nu se mai simţi atât de fericită.

Cu mâinile la ceafă, Philip se lăsă pe spate pe patul mare din alamă, ascultând cu atenţie zgomotele care veneau din odaia alăturată. Se uită la ceasul vechi de pe policioara de deasupra căminului. Era ora zece fără cinci - nu mai avea mult de aşteptat. Făcu o grimasă când îşi aminti ce se întâmplase în acea dimineaţă. Se săturase de şarada în care le implicase pe Estelle şi Christina şi căutase o cale să-i pună capăt. Îndrăzneala lui Estelle

fusese soluţia. Tânăra îl încolţise după micul dejun şi îl rugase să o ducă la o plimbare călare. Philip fusese de acord, ştiind că Christina era sus şi îl alăpta pe Philip Junior. După ce se depărtaseră destul de mult de conac, Estelle descălecase sub un stejar. Se aşezase sub copac, îşi scosese pălăria de amazoană şi îşi lăsase părul negru despletit pe spate, încercând să-l seducă pe Philip.

— Estelle, suie-te pe cal. Nu am timp de prostiile astea, îi spusese el cu răceală.

— Nu ai timp de prostii? strigase Estelle. Se ridicase în picioare şi îl înfruntase, cu mâinile în şolduri. Vrei să te căsătoreşti cu mine sau nu?

Philip fusese luat prin surprindere, dar îşi dăduse seama că problema se putea rezolva dacă spunea pur şi simplu nu.

— Estelle, nu vreau să mă însor cu tine şi îmi pare rău dacă te-am lăsat să crezi aşa ceva.

— Dar ai spus că mă doreşti! i-o întorsese ea, furioasă.

— Am avut un motiv egoist. Oricum, asta şi voiai să auzi. Nu există decât o femeie pe care o doresc şi cu care vreau să mă însor.

— Şi e logodită cu altcineva, răsese Estelle cu răutate.

Apoi se urcase pe cal şi se întorsese în galop spre conacul Wakefield.

În acea seară, la cină, pe Philip îl distra faptul că Tommy Huntington era foarte agitat. Bărbatul mai tânăr ştia că, dacă Estelle plecase, Philip avea mai mult timp pentru Christina. Philip se întreba cum ar fi reacţionat dacă rolurile ar fi fost inversate - dacă fostul iubit al logodnicei sale ar fi locuit în aceeaşi casă cu el, fără ca el să aibă vreun cuvânt de spus în legătură cu asta. Dar nu îi era milă de Huntington. Ba chiar îl detesta pe tânăr. Nu suporta gândul că tânărul ar fi putut fi în curând soţul Chris- tinei. Şi să aibă tot dreptul să o ţină în braţe şi să facă dragoste cu ea. Philip îşi alungă aceste gânduri din minte. Pe viaţa lui, nu avea să permită aşa ceva! Iar dacă

Tommy se culcase deja cu Christina, avea să-l ucidă!

Să ştie că dulcea lui Christina avea să doarmă în odaia alăturată îl întărâta peste măsură. Îi auzea vocea blândă, mişcările pe care le făcea prin încăpere - nu putea să reziste prea mult. Trebuia să o recucerească înainte de ziua nunţii sau să o răpească din nou. Prefera să aibă parte de ura ei decât să nu fie deloc în viaţa ei.

În cele din urmă, Philip auzi servitoarea ieşind din odaia Christinei. Deschise uşa şi nu văzu pe nimeni pe coridorul slab luminat. Dormitorul lui John şi al lui Kareen se afla în capătul opus al conacului şi spera că amândoi dormeau duşi. Făcu cei câţiva paşi până la uşa Christinei şi o deschise încetişor. Ea făcea baie în faţa căminului şi nu îi simţi prezenţa. Se uită la ea o clipă, văzând-o cum ridica un burete, lăsând apa să i se scurgă pe braţ. Era cu spatele la el şi îi zărea doar conturul alb al umerilor pe deasupra marginii căzii. Avea părul prins, iar nenumărate bucle străluceau ca aurul lichid şi lumina flăcărilor dansa în jurul ei. Prosopul şi halatul Christinei erau pe un taburet lângă cadă. Philip se duse acolo şi le luă, iar Christina icni.

— Ce naiba faci aici? strigă ea, scufundându-se în cadă. Se uită furioasă la expresia lui amuzată, apoi la halatul şi la prosopul pe care le ţinea în mână. Philip, pune-le jos! Acum! Şi pleacă de aici imediat!

— Vorbeşti despre astea? o întrebă el tachinând-o, cu flăcările dansându-i în ochii cu scântei aurii. Cum doriţi, doamnă. Le aşează pe pat, departe de ea.

Apoi dădu ocol căzii şi o luă spre scaunul din colţul odăii. Ea se uită prostită la halatul şi la prosopul de pe pat. Apoi se întoarse şi se încruntă la el. El stătea pe scaun privind-o, cu picioarele întinse şi mâinile în şolduri.

— Ce crezi că faci, Philip Caxton? La naiba! Vrei să fii dat afară din casa asta? Acum că Estelle a plecat, cauţi un pretext să dai şi tu bir cu fugiţii? Asta e?

Philip râse, fără să-şi ia ochii de un verde profund de pe

chipul ei înfuriat.

— Christina, nu vreau să părăsesc conacul şi nici n-aş avea nevoie de o scuză dacă aş vrea. Dacă încetezi să ţipi, n-o să mă descopere nimeni aici.

Christina nu mai înţelegea nimic. Philip se aşezase în penumbră, dar Christina îi vedea privirea arzătoare. O dorea, de asta era sigură. Tot corpul îi fu străbătut de furnicături. Îl voia din toată inima, dar ştia că dragostea avea să-i unească doar în seara asta. Iar a doua zi el avea să fie la fel de rece şi de indiferent ca şi înainte, iar ea nu mai putea suporta aşa ceva.

— Ieşi din odaia mea, Philip. N-ai niciun drept să fii aici.

— Tina, arăţi superb în seara asta, îi şopti Philip. Un bărbat ar fi tentat să-ţi facă orice vrei - mai puţin să te părăsească, îi spuse, râzând din toată inima.

Ea se întoarse cu spatele în cadă. Nu suporta să-l vadă: cu părul răvăşit, negru ca pana corbului, şi cămaşa albă şi apretată, descheiată până în talie, lăsându-i la vedere pieptul bronzat acoperit de păr negru. Era ispita întruchipată! Se sili să nu se ducă la el udă leoarcă şi să facă dragoste cu el! Asta îşi dorea, dar nu putea. Nu putea să-l iubească, iar el s-o urască iar de dimineaţă.

Trecură douăzeci de minute. Nici Philip, nici Christina nu mai scoaseră o vorbă. Era cu spatele la el, dar ştia că o privea în continuare.

— Te rog, Philip, apa se răceşte, îl imploră ea.

— Păi, ieşi din cadă, îi răspunse el pe un ton blând.

— Ieşi din odaie! se răsti Christina.

— Tina, mă uimeşti. Te-am văzut făcând baie de o sută de ori şi ieşind goală din apă. Nu erai timidă atunci, aşa că de ce te prefaci acum? Chiar am făcut dragoste o dată pe pământul tare de lângă iaz. Tu ai venit atunci la mine şi...

— Încetează! strigă ea, lovind cu pumnul în apă. N-are rost să mai vorbim despre trecut, Philip. S-a terminat. Acum pleacă, până nu răcesc.

— Ţi s-a deformat trupul din cauza sarcinii? o întrebă Philip. De aia nu vrei să te văd?

— Fireşte că nu! Am revenit la silueta iniţială!

— Atunci, ridică-te şi dovedeşte-mi, Tina, îi şopti el cu voce răguşită.

Christina aproape muşcă momeala şi dădu să se ridice, dar apoi coborî la loc în apă şi mai jos decât înainte, blestemându-l pe Philip printre dinţi. Bulele de săpun se dizolvară, lăsându-i trupul la vedere. Spera să nu vină lângă ea, ci să plece! Dacă doar ar fi atins-o, ştia că avea să cedeze. Atunci auziră paşi pe coridor, iar Christina îngheţă când bătu cineva la uşă.

— Christina, trebuie să vorbesc cu tine. Christina, eşti trează?

Se întoarse spre Philip, dar el era trântit pe scaun, amuzat de situaţia delicată în care se afla ea.

— Tommy, du-te acasă! Fac baie acum - vorbim dimineaţă! îi strigă ea.

— Aştept până termini, îi strigă Tommy.

— Ba nu, Tommy Huntington! Nu era furioasă, ci mai mult speriată. E târziu. Ne vedem dimineaţă, nu acum!

— Christina, nu pot aştepta, fir-ar să fie! Nu mai suport să stea omul ăla în casă cu tine. Trebuie să plece!

Râsul lui Philip răsună în odaie. Uşa se trânti de perete, iar Tommy intră valvârtej. Philip era în întuneric, iar Tommy se uită de două ori înainte să-l vadă.

Mânios, Tommy îşi încleştă pumnii în timp ce se uită la Christina, apoi la Philip, apoi din nou la ea. Înainte ca ea să se gândească ce să-i spună, Tommy scoase un strigăt asurzitor şi se năpusti asupra lui Philip. Ea se ridică, stropind cu apă covorul albastru gros.

— Încetează, Tommy! îi strigă ea.

Tommy se opri brusc. Când o văzu, rămase cu gura căscată şi uită complet că Philip era în odaie. Dar acesta din urmă, care se ridicase puţin ca să se apere de atacul lui Tommy, se uită mânios la Christina.

— Stai jos, femeie, mormăi el, furios.

Ea îl ascultă, stropind iar cu apă prin jur şi îmbujorându-se.

— Caxton, ce naiba cauţi aici? îl întrebă Tommy.

— Tommy, n-ai de ce să te superi, îi zise Christina încercând să-l liniştească. Philip a intrat aici înaintea ta... ca să discute cu mine despre fiul lui. Nu ştia că fac baie când a intrat.

— Atunci de ce stătea pe scaun uitându-se cum faci baie? Christina, cum ai putut să-l laşi să intre, sau asta se întâmplă de multă vreme?

— Nu fii absurd! Nu s-a întâmplat nimic. Isuse! M-a văzut făcând baie de o sută de ori în trecut. Nu uita că Philip a venit aici pentru fiul lui - nu pentru mine. Şi s-a aşezat doar cât să-mi pună câteva întrebări, atâta tot. Tommy, am stat în cadă tot timpul. Nu m-a văzut până nu m-ai făcut să mă ridic, cu prostiile tale!

— Dar n-are niciun drept să fie aici, fir-ar să fie!

— Tommy, vorbeşte mai încet să nu-l trezeşti pe John! izbucni Christina.

— Ba chiar vreau să-l trezesc pe John. Caxton, n-o să mai stai mult pe-aici, râse Tommy cu amărăciune şi ieşi repede din cameră.

— Uite ce-ai făcut! strigă Christina. De ce n-ai putut să mă laşi în pace? Acum John va fi obligat să te dea afară de la conac. Ai făcut-o intenţionat, nu?

— Christina, n-am vrut să fiu văzut, îi spuse Philip calm. E şi casa ta, nu numai a lui John. Nu va trebui să plec decât dacă vrei şi tu. Dacă doreşti ca fiul nostru să crească fără să ştie cine e tatăl lui adevărat, depinde de tine.

Era prima dată când Philip spusese „fiul nostru”, iar Christina era surprinsă şi încântată să-l audă.

— Dă-mi repede halatul, până nu vine John! îi spuse ea grăbită, întoarce-te, fir-ar să fie!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Christina!

Dar se întoarse şi se duse mai departe de ea, privind pe fereastră. Christina ieşi din cadă şi reuşi să-şi tragă halatul pe trupul încă umed şi să-l lege în talie exact când John intră valvârtej în odaie, cu Tommy după el.

— Christina, ce naiba se întâmplă aici? vru John să ştie.

Philip se întoarse spre ei, iar Tommy se uită urât la el.

— Ţi-am spus că aşa e. John, e strigător la cer şi Caxton trebuie să părăsească imediat conacul! spuse Tommy cuprins de furie.

— Suficient, Tommy. Du-te acasă acum. Mă ocup eu de asta, replică John.

— Ba nu!

— Tommy, acum! Vreau să vorbesc singur cu Christina. Voi face tot ce e nevoie.

Tommy se întoarse şi ieşi ca o furtună din cameră.

— Plec şi eu dacă vrei să vorbeşti singur cu ea, zise Philip.

— Da, îi răspunse John. Îţi voi comunica decizia dimineaţă.

— Pe dimineaţă, atunci. Noapte bună, Tina.

Philip închise uşa după el. Christina ştia că îi cerea să lupte pentru ca el să poată rămâne cu fiul lui. Se relaxă puţin şi se aşeză pe marginea patului.

— Crissy, cum de l-ai lăsat pe Philip să intre la tine în odaie atât de târziu în noapte? o întrebă John. Aţi lăsat toate neînţelegerile în urmă? Asta e?

— John, nu ştiu despre ce vorbeşti. N-avem ce să lămurim. Ce am avut odată s-a terminat şi nu se mai întoarce. Şi nu l-am invitat în odaie, a intrat el singur şi nu a mai vrut să plece.

— Te-a…

Christina zâmbi slab.

— Philip a stat tot timpul într-un colţ, dar ştiam că mă vrea. Ştiu că nu te pot şoca mai mult decât în trecut, dar şi eu l-am dorit, mai mult decât orice, îi şopti ea, fiindu-i teamă să nu o audă Philip din odaia de alături. Dar i-am

rezistat, fiindcă ştiam că m-ar fi vrut doar în seara asta. Iar mâine m-ar fi urât din nou.

— Crissy, dar Philip te-a dorit dintotdeauna.

— Şi m-a şi luat! izbucni ea.

Nu avea rost să se certe cu ea când era aşa încăpăţânată. John clătină din cap.

— O să-l rog să plece, Crissy. Dacă era altul în locul lui Philip, era mort acum.

— John, nu vreau să plece.

— Nu vorbeşti serios! Tocmai mi-ai zis că n-o să-i poţi rezista dacă el... Crissy, se va întâmpla din nou dacă rămâne.

— John, nu se va întâmpla din nou. Ştiu sigur. Şi oricum o să încui uşa de acum înainte. Vreau ca Philip să stea până e gata să plece. Trebuie să-şi cunoască fiul şi nu pot să-l împiedic.

— La Tommy te-ai gândit? Nu va înţelege de ce Philip mai e încă aici. John se opri şi scutură din cap. E numai vina mea, Crissy. Nu trebuia să te conving să te căsătoreşti cu Tommy.

— Nu mai contează acum. O să vorbesc cu Tommy de dimineaţă, îl voi face să priceapă că a fost o discuţie nevinovată.

— Mă îndoiesc că va crede asta. Ce o să faci după ce te căsătoreşti cu Tommy? N-o să-i permită lui Philip să mai stea la conac.

— Nu ştiu. O să mă ocup de problema asta la timpul ei. Şi când vorbeşti cu Philip, spune-i că am susţinut că am vorbit cu el despre Philip Junior. Şi deşi comportarea lui a fost necuviincioasă, vei uita acest incident cu condiţia să nu se mai repete.

— Asta i-ai spus lui Tommy în seara asta? Nu-i de mirare că era furios. Crezi că e aşa naiv încât să creadă asta? Doar nu e netot.

— Va trebui să insist că ăsta e adevărul, zise Christina. Nu mai vreau confruntări între Philip şi Tommy.

— Vorbeşte cu Tommy înainte să-l văd eu. Nu ştiu cum să-i explic că Philip va rămâne aici. Nici eu nu pricep prea bine. John veni la ea şi o sărută uşor pe obraz. Cred că Tommy se va trezi devreme, aşa că odihneşte-te. Noapte bună, surioară. Sper că ştii ce faci.

Ea îi aruncă un zâmbet stins, dar nu-i răspunse. După ce John plecă, Christina se uită prin odaia goală şi o cuprinseră regretele, îl voia pe Philip - mâinile care să-i exploreze trupul, buzele care să o facă să uite de sine. Voia să-i simtă muşchii spatelui încordându-se când ea îl mângâia. Se întoarse pe o parte şi plânse uşor în pernă pentru tot ce pierduse.

Capitolul 33

Pe Christina o trezi plânsul puternic al fiului său. Îşi puse halatul şi se duse glonţ în odaia copilului. Se uită prin cameră, să fie sigură că Philip nu era acolo, apoi se îndreptă spre leagăn. Philip Junior se opri din plâns când o văzu, dar dădea din mâini şi din picioare. Avusese noroc de un fiu care dormea toată noaptea. Dar, când se făcea dimineaţă, nu voia să mai aştepte şi se asigura ca şi ea să ştie asta. Îl schimbă, apoi se aşeză în balansoar ca să-i astâmpere foamea. Cât se hrăni micuţul, Christina se gândi cum îi spusese Philip. „Fiul nostru.” Suna atât de firesc. Mereu se gândise la Philip Junior ca la fiul ei sau ca la fiul lui Philip. Puse bebeluşul înapoi în leagăn, în lumina soarelui care intra pe fereastră. Îi dădu câteva jucării ca să-l bucure până venea vremea îmbăiatului şi se întoarse la ea în odaie să se pregătească pentru confruntarea cu Tommy.

Ceasul mic de pe policioară arăta şapte şi zece, dar Christina era sigură că Tommy avea să fie jos din clipă-n clipă. Alese o rochie din satin cu decolteu adânc, de un violet intens, cu mâneci strâmte. Nu era o ţinută de dimineaţă, dar spera să-l facă pe Tommy mai puţin furios. Alese agrafe bătute cu rubine ca să-i ţină buclele la un loc şi cercei lungi cu rubine mici. Nu îşi puse colierul care se asorta, de teamă să nu ascundă ce voia Tommy să vadă. Mai făcu o ultimă piruetă în faţa oglinzii şi se declară mulţumită de cum arăta.

Coborî şi fu bucuroasă că Tommy nu ajunsese încă. Măcar putea să-şi ia micul dejun în tihnă. Se duse direct la bufetul plin cu platouri acoperite din sufragerie şi îşi umplu o farfurie. Pentru că platourile erau pe jumătate goale, îşi dădu seama că John şi Philip mâncaseră deja şi probabil plecaseră de la conac. După ce termină de mâncat, se ridică să-şi mai pună nişte ceai. Când se întoarse, Tommy stătea în prag. Era îmbrăcat frumos, într-un costum de călărie din piele de căprioară, şi ţinea un bici în mâna dreaptă. Aşa cum sperase, ochii lui căprui se fixaseră pe decolteul adânc care îi sublinia sânii plini şi rotunzi. Îi zâmbi călduros.

— Tommy, nu te-am auzit intrând, dar nu contează. Vino să bei un ceai cu mine.

— Poftim?

Se uită în cele din urmă în ochii ei.

— Te-am rugat să bei un ceai cu mine.

— Da. Veni spre ea, uitându-se cu poftă la sânii ei. Christina, cum poţi purta o asemenea rochie dimineaţa? E...

— Nu-ţi place rochia mea, Tommy? zâmbi ea seducător. O port doar pentru tine.

Tommy se topi. O îmbrăţişă. Buzele lui le căutară pe ale ei, însă Christina nu simţi niciun fior sau plăcere. Nu simţea focul ce o mistuia ori de câte ori o săruta Philip.

— Crissy, e o rochie superbă. O ţinu la distanţă şi o admiră din cap până în picioare. Nu mă deranjează s-o porţi acum că a plecat Caxton.

— Tommy!

— Crissy, nu ştii prin ce-am trecut de când a venit. Am fost în iad! N-am putut dormi, n-am putut mânca, n-am putut să fac nimic, la dracu'! Nu mă gândeam decât că a fost iubitul tău.

— Tommy!

— Dar totul va fi bine acum. Spune-mi, l-a dat John afară noaptea trecută sau a plecat el în dimineaţa asta?

Christina scoase un oftat.

— Tommy, Philip nu pleacă.

Arăta de parcă fusese pălmuit pe neaşteptate, dar ea reluă imediat.

— John m-a crezut când i-am spus că nu s-a întâmplat nimic noaptea trecută. Tommy, nu s-a întâmplat nimic scandalos între noi, absolut nimic. Philip Caxton nu mă mai vrea. Ai văzut cum se poartă cu Estelle. N-are rost să-ţi faci sânge rău.

— Cum n-are rost?! se răsti Tommy la ea. Era la tine în odaie şi tu erai... goală! Asta ţi se pare ţie un fleac? Christina, nu mai suport să stea aici. Nici nu mă gândesc!

— Tommy, încetează! Philip are dreptul să stea aici unde e şi fiul lui.

— Voi vorbi cu John despre asta! Philip nu va rămâne în casă cu tine!

— E şi casa mea, nu numai a lui John! strigă Christina. Şi eu spun că Philip rămâne.

— La naiba! exclamă trântind biciul pe masă.

— Tommy, îi zise ea, Philip e aici pentru că are un fiu, nu pentru mine. Nu poţi înţelege asta?

— Atunci, de ce nu-i dai fiul, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu cred că vorbeşti serios, râse Christina.

— Dacă îşi vrea doar fiul, dă-i-l. Oricum nu l-am dorit niciodată pe mucosul ăla, îi zise Tommy cu răutate. Christina, o să avem copiii noştri, imediat ce ne căsătorim. Copiii mei!

— Mă bucur că mi-ai spus ce simţi despre Philip Junior înainte să ne căsătorim. N-are rost să ne unim destinele. Dacă nu-l vrei pe fiul meu, nu mă pot căsători cu tine, Tommy.

— Christina!

— Nu înţelegi ce simt pentru copil, nu? Este bebeluşul meu, Tommy, şi îl iubesc din toată inima. Nimic pe lumea asta nu m-ar putea convinge să renunţ la el.

— De fapt n-ai vrut nicio clipă să te căsătoreşti cu mine, nu?

Tommy ţipa, iar faţa îi era schimonosită. Pe Christina o trecură fiori pe şira spinării.

— L-ai iubit în tot acest timp, Christina, dar nu-l vei avea! Ascultă ce-ţi zic. Philip Caxton va regreta ziua în care a pus piciorul în casa asta. Şi tu la fel!

— Tommy! ţipă ea. Dar el ieşi ca o furtună din conac, trântind cu putere uşa în urma lui.

Christina începu să tremure necontrolat. Ce-avea să facă? Dar Tommy? Trebuia să-l găsească pe Philip şi să-l prevină, dar nu ştia unde e. Urcă treptele două câte două. Intră glonţ în camera lui Philip şi închise uşa. Avea să-l aştepte aici. „O, Philip! Grăbeşte-te, te rog!” Tommy se purta ca un nebun!

Trecură douăzeci de minute de când Christina se învârtea încoace şi-ncolo prin odaia lui Philip. Parcă trecuseră ore. Se tot gândise la ce-i spusese Tommy, întrebându-se ce insinuase. Când auzi paşi pe coridor, îşi ţinu respiraţia, rugându-se să fie Philip. Când uşa se deschise, aproape leşină de uşurare.

— Ce naiba faci aici? Vrei să mi-o plăteşti pentru noaptea trecută? o întrebă Philip cu răceală.

Intră în cameră şi îşi dădu jos haina grea de călărie. Christina simţi un junghi sesizând răceala din vocea lui, dar îşi aminti de ce era acolo.

— Philip, am venit să te avertizez. Tommy te-a ameninţat şi s-a purtat foarte ciudat pentru că eu…

— Nu fi absurdă, Christina! o întrerupse el. Mi-ai cerut să plec de la tine din odaie noaptea trecută, aşa că şi eu îţi cer acelaşi lucru. Fratele tău mi-a spus răspicat că nu vrea să mai fim niciodată singuri.

— Asta a spus?

— Nu chiar, dar asta era ideea.

— Philip, Tommy a spus că vei regreta că ai venit aici. A…

— Tu chiar crezi că-mi pasă de ce a spus Huntington? Te asigur că-mi pot purta singur de grijă. Se îndepărtă de ea, lăsând-o nedumerită. Dacă tânărul tău iubit încearcă ceva, mă voi strădui să nu-l rănesc. Acum ieşi, te rog, din odaia mea!

Christina îl apucă pe Philip de braţ şi îl întoarse cu faţa la ea, ochii ei albaştri şi sălbatici înfruntând privirea lui verde în care se citea furia.

— Cred că vrea să te ucidă! La naiba, nu-ţi intră odată în capul ăla sec?!

— Aşa e, Christina, exact asta vreau să-i fac, zise Tommy.

Christina avu brusc o senzaţie de leşin şi simţi cum muşchii braţului lui Philip se încordează. Se întoarse uşor şi îl văzu pe Tommy stând în prag. Ţinea două pistoale îndreptate spre Philip.

— Ştiam că o să vă găsesc împreună. Ei bine, Christina, l-ai avertizat prea târziu. Nimic n-o să-l mai salveze pe iubitul tău.

Râse scurt. Ea încercă se spună ceva, deşi simţea că avea să leşine în orice clipă.

— Tommy, nu poţi face asta! E... e crimă! îţi vei distruge viaţa!

— Crezi că-mi mai pasă de viaţa mea? Nu-mi pasă deloc atâta timp cât el moare. Şi va muri, Christina, în faţa ochilor tăi. Crezi că nu mi-am dat seama că te-ai culcat cu el tot timpul cât am fost logodiţi? Chiar crezi că sunt atât de prost?

— Tommy, nu e adevărat! strigă Christina.

Se puse în faţa lui Philip, dar el o dădu în lături cu putere, iar pa căzu lângă pat.

— Christina, nu-mi sta în drum. Treaba asta ne priveşte doar pe mine şi pe Huntington, îi spuse Philip cu asprime.

— Ce emoţionant! râse Tommy. Dar nu vreau să o împuşc pe Cliristina.

— Tommy, ascultă-mă! îl imploră Christina. Trebuia să-l

oprească! Se dădu jos din pat şi se uită la Tommy, respirând anevoie. Tommy, o să plec cu tine. Mă căsătoresc azi cu tine. Numai pune pistoalele jos, te rog!

— Minţi. Mereu m-ai minţit!

— Nu mint, Tommy. E o nebunie ce faci! N-ai de ce să fii gelos pe Philip. Nu-l iubesc, Tommy. Nu mă vrea, şi nici eu pe el. Cum să-l mai doresc după tot ce mi-a făcut? Te rog, ascultă de vocea raţiunii! Plec azi cu tine şi n-o să mai aducem vorba despre asta. Te rog, Tommy!

— Taci, Christina! Iar mă iei de prost şi nu mai accept. Mereu l-ai dorit, aşa că nu încerca să mă îmbrobodeşti! Tommy era în culmea furiei, muşchii feţei zvâcnindu-i necontrolat. Cât am fost logodiţi nu m-ai lăsat nici să te ating, dar pe el l-ai lăsat să te pângărească, nu-i aşa? Ei bine, s-a isprăvit cu asta! Christina, n-o să-i ai nici pe el, nici pe fiul lui. Tommy râse din nou când o auzi icnind, dar îl ţintuia cu privirea pe Philip, care nu se mişca. Credeai că o să-l las pe mucosul ăla în viaţă ca să-ţi amintească de el? Nu, Christina, vor muri amândoi. Am două gloanţe, unul pentru fiecare.

— Huntington, le vei folosi pe amândouă pentru mine. Şi chiar şi atunci o să te sfâşii în bucăţi.

Vocea lui Philip era calmă, dar ucigătoare.

— Mă îndoiesc, Caxton, trag foarte bine. Primul glonţ o să-ţi străpungă inima, iar celălalt o să-ţi omoare nenorocitul ăla de plod. N-o să mai aibă nimic de-al tău. Se opri şi se uită în gol spre podea. Crissy, ai fost tot ce mi-am dorit, dar te-au luat de lângă mine.

Apoi se uită în sus la Philip, iar nebunia îi reveni în privire. Tommy ridică unul din pistoale şi ţinti inima lui Philip. Christina scoase un strigăt sfâşietor sărind în faţa lui exact când Tommy trase. Philip se dăduse într-o parte să evite glonţul, dar reuşi să o prindă în braţe pe Christina pe când aceasta se prăbuşea, cu sângele curgându-i dintr-o rană la cap. Christina simţea că se scurge încetişor, ca într-un vârtej. Vedea numai roşu în faţa

ochilor, iar pe urmă o cuprinse întunericul.

— Doamne, ce am făcut? Am ucis-o! strigă Tommy.

Se făcu alb ca varul şi, scoţând un urlet ca din iad, se întoarse şi coborî în grabă treptele. Până să ajungă la uşa din faţă, John venea în fugă prin sufragerie, cu Kareen şi Johnsy după el.

— Tommy! strigă John, oprindu-l în dreptul uşii. Tommy se întoarse încetişor, iar John păli la vederea celor două pistoale din mâinile lui. Doamne sfinte, ce-ai făcut?

Tommy dădu drumul pistoalelor imediat, de parcă i-ar fi ars palmele. Dar unul era încărcat şi explodă cu un zgomot groaznic când atinse podeaua. De sus se auzi un strigăt plin de durere, iar Tommy căzu în genunchi, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

— A venit să mă bântuie! strigă el. Doamne, Crissy, n-am vrut să te rănesc. Te iubeam.

— Tommy, rămâi unde eşti, îi porunci John cu vocea înecată de emoţie, înainte să urce grăbit scările, cu femeile în urma sa.

— Unde să mă duc? bolborosi Tommy singur în holul gol. De ce nu vine Caxton după mine? Trebuie să se facă dreptate! Doamne, cum am putut fi atât de orb să nu-mi dau seama cât îl iubeşte - suficient ca să se sacrifice pentru a-l apăra. Nu mai pot trăi ştiind ce am făcut... Vreau să mor!

Capitolul 34

— La naiba, domnule doctor, de ce nu se trezeşte? Au trecut trei zile şi aţi spus că e doar o rană superficială, că nu era nevoie nici de bandaj!

John se plimba încoace şi încolo prin dormitorul Christinei pe când doctorul Willis îşi închidea geanta.

— Din ce-mi spune domnul Caxton, mă tem că problema Christinei e mentală, nu fizică. Când s-a trezit după primul leşin şi a auzit a doua împuşcătură, a crezut că fiul ei a fost ucis. Nu există un motiv din cauza căruia nu se trezeşte - pur şi simplu nu vrea.

— Are toate motivele să trăiască!

— Noi ştim asta, dar ea nu. Tot ce vă pot sugera e să staţi aici şi să vorbiţi cu ea - să încercaţi să o scoateţi din starea asta. Şi nu te agita prea mult, John. În toţi anii nu am pierdut niciun pacient care să fi murit de încăpăţânare. Cu excepţia mamei tale. Dar era trează şi a vrut să moară. Vorbeşte cu Christina. Spune-i că fiul ei are nevoie de ea - spune-i orice ar putea să o scoată din starea asta. Şi odată ce se trezeşte, o să fie bine.

După ce plecă doctorul Willis, Philip intră în odaie şi rămase în picioare lângă pat.

— Ce a zis doctorul Willis? întrebă el pe un ton reţinut.

— Că n-are niciun motiv să nu se trezească, ci pur şi simplu nu vrea, îi răspunse John înflăcărat. Fir-ar să fie! Vrea să moară de durere, la fel ca mama noastră.

Târziu în acea noapte, după ce John îşi petrecuse toată ziua vorbind cu ea, Christina deschise în cele din urmă ochii. Se uită la John, care stătea pe un scaun lângă patul ei, şi se întrebă de ce era acolo. Apoi îşi aminti ce se întâmplase.

— O, Doamne, nu, nu! strigă ea cuprinsă de isterie.

— Crissy, e în regulă, Philip Junior e bine! E în viaţă, ţi-o juri îl spuse John repede.

— Nu... nu mă minţi, John, îl imploră Christina printre suspine.

— Crissy, îţi jur că fiul tău este teafăr. Doarme în camera alăturată.

Nu se putea opri din plâns.

— Am auzit împuşcătura. Am auzit-o!

— Crissy, împuşcătura pe care ai auzit-o a fost de la parter, când Tommy a aruncat pistoalele pe jos. Nimeni n-a fost rănii, fiul tău e bine.

Christina dădu deoparte plapuma şi vru să se dea jos din pal, Dar o săgetă o durere cumplită de cap şi căzu înapoi pe pernă.

— Trebuie să mă conving.

— Prea bine, Crissy, dacă nu mă crezi. Dar ridică-te încet de dai a asta. Stai la pat de trei zile.

John trebui să o care în cele din urmă până în camera copilului. O aşeză uşor lângă leagăn şi o ţinu să nu cadă. Christina se uită la fiul ei care dormea. Îşi puse mâna aproape de feţişoara lui şi îi simţi respiraţia caldă, apoi îl mângâie pe obraz. Copilul se agită puţin şi întoarse capul.

— E în viaţă, şopti ea fericită.

John o ridică şi o duse înapoi în pat, iar ea începu să plângă din nou, deşi de data asta de fericire.

— Crissy, o să-ţi aduc de mâncare. Apoi ar trebui să te mai odihneşti.

— Dar ai spus că dorm de trei zile. Ultimul lucru de care am nevoie e şi mai multă odihnă. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, John, îi spuse Christina pe un ton serios.

— Unul dintre servitorii familiei Huntington m-a găsit la grajduri. Lord Huntington îl trimisese pe flăcău să mă avertizeze că Tommy venea aici înarmat. Am auzit prima împuşcătură înainte să ajung în casă. L-am găsit pe Tommy în hol. A doua împuşcătură a fost accidentală. Ai ţipat şi am crezut că Tommy îl omorâse deja pe Philip. Dar, când am ajuns sus, am văzut că tu fuseseşi rănită. Crissy, am crezut c-ai murit. Dar Philip m-a asigurat că ai leşinat la auzul celei de-a doua împuşcături. Dacă nu ţi-ai fi pierdut cunoştinţa, ai fi ştiut că Philip Junior nu păţise nimic. Primul pocnet nu l-a deranjat, dar al doilea a reverberat în casă, iar el s-a speriat şi a început să urle din toţi rărunchii. Nici măcar de dragul lui Johnsy nu s-a oprit din plâns.

— Şi Philip e teafăr?

— Da. Amândoi aţi fi fost teferi dacă nu te-ai fi pus în calea focului. Ştiu de ce ai făcut-o, Crissy, dar n-am considerat că este de datoria mea să-i spun lui Philip. Slavă cerului că glonţul doar te-a zgâriat!

— Unde e Philip acum?

— Cred că e jos şi se îmbată, aşa cum face de trei nopţi încoace.

— Şi Tommy e bine?

— Cred că Tommy a fost cel mai afectat dintre noi toţi. Chiar a crezut că te-a ucis. A plâns ca un copil când i-am spus că eşti doar inconştientă. Dar mi-e teamă că a fost arestat. Până la urmă, a fost cel care te-a împuşcat.

— Dar sunt teafără, a fost doar un accident. John, nu vreau să ajungă în temniţă. Tommy înnebunise pentru că am rupt logodna. Vreau să-l eliberezi, în seara asta!

— O să văd ce pot face, dar mai întâi îţi aduc de mâncare.

— Domniţă Crissy… draga mea, trezeşte-te. Cineva vrea să-şi vadă mama.

Christina se întoarse în pat şi o văzu pe Johnsy

legănându-l pe Philip Junior în braţe. Zâmbi, căci, deşi era mângâiat, bebeluşul tot se agita. Îşi descheie cămaşa de noapte, apoi îl puse la sân în timp ce-o privea pe Johnsy, care era vizibil agitată şi deretica prin odaie.

— Ce te-a apucat? o întrebă Christina.

— M-ai speriat de moarte cât ai zăcut la pat trei zile. Şi fratele tău îmi cere să vin să te întreb dacă te simţi în stare să-l vezi pe conaşu' Tommy. Dacă mă întreba pe mine, aş fi zis nu, da' pe mine nu mă mai întreabă nimeni nimic.

— Nu mai bombăni atâta, Johnsy. O să-l văd pe Tommy după ce-l alăptez pe Philip Junior.

— Poate nu te simţi încă în stare? încercă Johnsy s-0 înduplece.

— Nu e nimic în neregulă cu mine. Acum du-te şi spune-i lui Tommy că am să-l văd în scurt timp.

Puţin mai târziu, Tommy bătu la uşă după ce Christina îl pusese pe Philip Junior în leagăn. Deschise uşa şi văzu că Tommy purta haine de călătorie. Îl pofti în odaie.

— Crissy, îmi…

— E-n regulă, Tommy, îl întrerupse ea. Nu trebuie să spui nimic.

— Dar vreau, zise el, luându-i mâna într-a lui. Îmi pare atât de rău, Crissy. Trebuie să mă crezi că nu te-aş fi rănit pentru nimic în lume.

— Ştiu, Tommy.

— Ştiu cât îl iubeşti pe Philip Caxton. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai înainte, dar eram prea obsedat de propriile sentimente. Când a venit Caxton aici, l-am văzut ca pe un rival. Dar ştiu că n-ai fost niciodată a mea, ci ai fost mereu a lui. Spune-i că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Încă mai doarme, altfel i-aş fi spus eu.

— Îi spui mai târziu.

— Nu, nu o să fiu aici. Plec în dimineaţa asta.

— Dar unde te duci?

— Am decis să mă înrolez în armată cum a făcut John, îi

zise Tommy cu sfială.

— Dar ce se întâmplă cu pământurile tale? Tatăl tău o să aibă nevoie de tine.

În timp ce vorbea, ea îşi dădea seama că Tommy se hotărâse deja.

— Tata e încă tânăr. Aici nu mai am nimic. Crissy, sunt cum erai şi tu, îmi trăiam toată viaţa aici. E vremea să văd lumea. O sărută uşor pe obraz, în ochii lui căprui oglindindu-se prietenia sinceră. N-o să mai găsesc pe nimeni ca tine, dar poate va fi totuşi cineva la un moment dat.

— Şi eu sper, Tommy. Îţi doresc tot norocul şi binele din lume.

Christina rămase în mijlociii odăii multă vreme după ce Tommy plecase. Se simţea foarte tristă şi singură, de parcă cineva îi rupsese o parte din suflet. Tommy, cel cu care tocmai vorbise, era vechiul ei prieten, cel pe care îl iubise ca pe un frate, şi avea să-i simtă cumplit lipsa.

Capitolul 35

Philip se trezi cu o durere groaznică de cap. Razele soarelui care intrau în odaie nu îl ajutau deloc. Se frecă la tâmple ca să atenueze durerea, dar degeaba. Se uită în jos şi văzu că era îmbrăcat. Îi lipsea un pantof, ceea ce îl făcu să bombăne încet.

John îi spusese că seara trecută Christina se trezise în cele din urmă. Sau oare visase totul? Nu exista decât un mod în care putea afla. Se ridică în capul oaselor. Un junghi îl săgetă din nou în cap şi se jură că nu va mai pune gura pe whisky multă vreme de-acum încolo. Îşi dădu cu multă apă pe faţă şi stătu acolo, sprijinit de şifonier, până îi mai trecu durerea. După ceva vreme, reuşi să aprindă focul, lucru pentru care nu se ostenise noaptea trecută. Se rase şi îşi schimbă hainele. Începu să se simtă din nou ca un om şi hotărî că era momentul să meargă la Christina. Făcu cei câţiva paşi până la ea în odaie şi intră fără să bată. O găsi în pat, sprijinită de perne şi îmbrăcată tocmai cu caftanul negru de catifea peste cămaşa de noapte din dantelă albă. Părul ei lung era răsfirat pe pernă, ca un nimb auriu în jurul chipului ei frumos.

— Tu nu baţi niciodată la uşă? îl întrebă ea.

— Oricum mi-ai fi spus să intru, aşa că de ce să mai pierdem vremea? Philip închise uşa şi aşeză pe scaunul pe care John îl trăsese lângă pat. Aşadar... te-ai trezit în

cele din urmă. Cum naiba ai dormit trei zile, doamnă, şi mi-ai lăsat fiul la cheremul unei doici?

Christina nu-şi dădea seama dacă Philip o lua peste picior sau vorbea serios. Se gândi că vorbea serios şi se enervă.

— Îmi pare rău dacă te-a supărat trezirea mea întârziată, dar mi-am văzut fiul în dimineaţa asta. Şi se pare că a supravieţuit. Şi dacă nu-ţi plac doicile, Philip, cum te-ai fi descurcat dacă aş fi fost de acord să ţi-l încredinţez pe fiul meu?

— La naiba, femeie! strigă el, apoi oftă la auzul propriei voci.

Christina îşi dădu seama ce are, apoi începu să chicotească.

— Ce naiba o fi aşa amuzant?

Se uită urât la ea cu ochii injectaţi.

— Tu, îi zise Christina, stăpânindu-se să nu râdă. De ce ţi-ai înecat amarul în băutură trei nopţi la rând? Ştiu că ai fost şocat că puteai să-l pierzi pe Philip Junior, dar nu trebuia să te îmbolnăveşti din cauza asta. Până la urmă, n-a fost rănit.

— Zaci în pat fără cunoştinţă, iar eu nu ştiu dacă o să mori sau nu... Şi mă întrebi de ce m-am apucat să beau?

— Şi ce-ţi pasă dacă trăiesc sau mor? Sunt sigură că, dacă muream, John ţi l-ar fi dat pe Philip Junior. Te-ai fi bucurat să obţii ce vrei. Îmi cer scuze dacă te-am dezamăgit.

Philip se rezemă în scaun şi o pironi pe Christina cu privirea.

— Ar trebui să-ţi tăbăcesc fundul pentru ce ai zis! La naiba! Nu mai contează... N-ar fi trebuit să vin să te văd aşa devreme. Trebuia să-mi fi dat seama că vei fi supărată că iubitul tău este în temniţă.

— Nu a fost niciodată iubitul meu! izbucni Christina furioasă. Ca să fim înţeleşi, domnule Caxton, tu eşti singurul iubit pe care l-am avut vreodată.

— Nu trebuie să ţipi, ce Dumnezeu! strigă şi el.

— Nu? Doar aşa pot să-ţi atrag atenţia. Şi Tommy nu mai e închis. A fost...

— Am auzit bine? Philip o întrerupse, ochii lui verzi întunecându-se din ce în ce mai mult.

— Da, îi zise ea, ignorându-i furia crescândă. Tommy a fost eliberat ieri noapte... la insistenţele mele.

— Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Philip, uitând de durerea de cap. După ce ţi-a făcut, insişti să fie eliberat, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?!

— N-a vrut să mă împuşte.

— Ştiu! Spre mine ţintea. Doamnă, ţi-a dat prin cap că poate eu vreau să depun plângere?

— Mi-aş dori să nu faci asta, Philip, îi zise Christina încetişor. Tommy regretă ce a făcut. M-a rugat să-ţi cer scuze în numele lui. El...

— Ai vorbit deja cu el? o întrerupse Philip.

— Da. A venit să mă vadă azi-dimineaţă.

— Şi acum mă implori să-l las în libertate. Philip se rezemă în scaun de parcă l-ar fi apăsat o greutate enormă. Îl iubeşti, bineînţeles.

— Am crescut cu Tommy. Eram prieteni apropiaţi până s-a îndrăgostit de mine. Dar eu nu-l iubeam în acelaşi fel.

— Dar urma să vă căsătoriţi, nu?

— Mi-a cerut mâna din prima zi când m-am întors aici şi în fiecare zi de atunci, până când n-am mai suportat. Am tot refuzat, dar nu s-a dat bătut. M-am dus la Victory să scap de Tommy, dar a început din nou când m-am reîntors. L-am rugat pe John să-l convingă să mă lase în pace, dar i-a ţinut partea. Nu mă aşteptam să te mai văd vreodată, aşa că am cedat. Am acceptat să mă căsătoresc cu Tommy pentru că toată lumea voia asta de la mine. L-am iubit ca pe un prieten - şi încă mai ţin la el. Când a venit să-şi ia rămas-bun în dimineaţa asta, era din nou el însuşi.

— Şi-a luat rămas-bun?

— Da, s-a dus să se înroleze în armată. O să-i duc dorul. Când am rupt logodna, gelozia i-a luat minţile, dar acum e bine. Tot mai vrei să depui plângere împotriva lui?

— Nu. Dacă a plecat, îi doresc succes. Deci l-ai văzut doar ca pe un bun prieten?

— Da.

Philip râse zgomotos. Se aplecă în faţă.

— Am să-ţi spun ceva ce ar fi trebuit să-ţi mărturisesc cu multă vreme în urmă. Te iubesc, Tina, mereu te-am iubit. Viaţa mea nu merită trăită fără tine. Vreau să te iau acasă cu mine - la Victory. Voi înţelege dacă spui nu, dar trebuie să te întreb. Dacă eşti de acord, nu te voi presa în nicio privinţă. Ştiu că mă urăşti pentru cât te-am făcut să suferi, dar pot trăi ştiind că mă urăşti, atâta timp cât eşti lângă mine.

Christina începu să plângă. Nu-i venea să creadă.

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum, Tina.

Ea sări din pat şi îngenunche în faţa lui. Îi înconjură mijlocul cu braţele de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. Philip îi ridică faţa şi îi mângâie părul cu gingăşie, privind-o cu ochi blânzi şi iscoditori.

— Asta înseamnă că vii cu mine?

— Philip, cum ai putea să crezi altceva? Cum să crezi că te-am urât? Te iubesc cu toată fiinţa mea. Cred că de la început, dar nu mi-am dat seama până când Ali Hejaz nu m-a răpit de lângă tine. Aş fi rămas cu tine în Egipt pentru totdeauna dacă nu m-ai fi alungat. Când ai făcut-o, am trecut prin chinurile iadului până ce am aflat că îţi port fiul în pântece. Philip Junior a fost raţiunea mea de a trăi în continuare.

— Te rog, Tina, nu mă minţi. Nu te-am izgonit! Tu m-ai părăsit.

— Philip, nu te mint. Mai am biletul pe care mi l-a dat Rashid când ai plecat în tabăra lui Yamaid Alhabbal. La început n-am crezut. Dar când Rashid mi-a spus că vrei să te însori cu Nura, am renunţat şi am plecat cu el.

— Tina, nu ţi-am lăsat niciun bilet. M-am dus în tabăra lui Yamaid ca să-i invit tribul la nunta noastră. Când m-am întors...

— La nunta noastră?

— Da, începusem să cred că ţineai la mine. Voiam să mă însor cu tine ca să fiu sigur că nu te voi pierde niciodată. Voiam ca nunta să fie o surpriză. Dar când m-am întors, nu mai erai şi... Arată-mi biletul.

Christina îi dădu drumul fără tragere de inimă şi se duse la comodă. Luă bucata de hârtie mototolită din primul sertar şi i-o întinse..

— Rashid! strigă Philip după ce citi biletul. Trebuia să-mi fi dat seama! Chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l fac, o să mă întorc în Egipt şi o să-l omor pe ticălosul ăla!

— Nu pricep.

— Rashid a scris biletul! Mi-a lăsat unul semnat de tine în care îmi ziceai să nu vin după tine. Am crezut că mă păcăliseşi ca în urmă cu o lună. Că te prefăcuseşi că eşti fericită ca să te las singură şi să fugi.

— Cum să crezi aşa ceva, Philip? N-am fost niciodată mai fericită cu tine ca în acea lună. N-aş fi putut să mă prefac. Ea zâmbi cu afecţiune şi îi mângâie ceafa. Dar de ce să facă Rashid aşa ceva?

— Credea că o să vin după tine în Anglia şi nu mă voi mai întoarce. Rashid m-a urât mereu pentru că eram preferatul tatei şi conducătorul tribului. Pentru el, a fi şeic era mai important decât orice. Am înţeles asta şi l-am lăsat să facă după pofta inimii în multe privinţe. Dar a mers prea departe ca să obţină ce voia. A pus la cale răpirea ta şi asasinarea mea de către şeicul Aii. Când am aflat adevărul de la fratele lui Amine, l-am căutat peste tot pe Rashid, dar nu era de găsit. Am renunţat în cele din urmă. Dar nu-l pot ierta. Am pierdut un an de iubire din cauza lui.

— Aş fi fost o pacoste mare parte din acel an, râse Christina. Dar nu contează, acum suntem împreună.

Pentru totdeauna. Se opri. Dar Estelle? I-ai spus că o doreşti.

Philip râse.

— Doar pentru că ştiam că mă asculţi, scumpa mea. De ce crezi că am lăsat uşa deschisă?

Philip se ridică şi o îmbrăţişă pe Christina. Buzele li se întâlniră într-un sărut plin de pasiune, iar Christina crezu că o să leşine de plăcere. Philip îi cuprinse chipul în mâini şi îi sărută ochii, obrajii, buzele.

— Tina, te măriţi cu mine? Vei trăi cu mine şi mă vei iubi mereu?

— O, da, iubitul meu, pentru totdeauna. Şi n-o să-mi mai ascund niciodată sentimentele fată de tine.

— Iar eu voi face întocmai.

— Philip... dar ceva tot mă nedumereşte. De ce m-ai tratat cu răceală de când ai venit aici?

— Pentru că am venit să mă însor cu tine şi te-am auzit acceptând cererea în căsătorie a altui bărbat. Furia mi-a luat minţile, scumpa mea, nu mai judecam limpede.

— Ai fost gelos? îl întrebă ea veselă, mângâindu-l pe obraz.

— Gelos?! N-am fost niciodată gelos! Se duse la uşă şi o închise. O trase cu putere la pieptul lui şi o îmbrăţişă strâns. Dacă te prind vreodată uitându-te la alt bărbat, îţi trag o mamă de bătaie soră cu moartea!

— Vorbeşti serios? îl întrebă Christina, părând surprinsă.

— Nu, îi şopti el. În ochi i se zărea o luminiţă ghiduşă pe când îi trăgea caftanul negru în jos de pe umeri. Nu vei coborî din pat îndeajuns de mult timp încât să apuci să mă faci gelos.

Capitolul 36

Erau căsătoriţi de şase luni, şase luni pline de fericire. Christinei tot nu-i venea să creadă că Philip era al ei. Voia să fie lângă el în fiecare minut, să-l atingă şi să-i audă cuvintele dulci de iubire care îi umpleau inima de bucurie.

— Ai uitat de pariul pus noaptea trecută? o întrebă Philip când ea intră în odaia lor, aducând micul dejun pe o tavă. Cred că trebuia să ne petrecem dimineaţa în pat - iar eu am câştigat.

— N-am uitat, iubitule, dar încă dormeai când m-am trezit. Credeam că vrei să mănânci ceva până la prânz.

— De fapt tu voiai ceva. După cum mănânci în ultima vreme, cred că ţii mai mult la mâncare decât la mine, o tachină el. Îi luă tava din mâini şi o puse pe masa din marmură neagră, aflată în faţa canapelei.

— Nu-i adevărat şi o ştii foarte bine, îi zise Christina, prefăcându-se îmbufnată.

— N-ar fi trebuit să aduci tu tava. Pe viitor, lasă-i pe servitori să-şi câştige salariul.

— Milord, ştii foarte bine că servitorii nu au voie să se apropie de dormitorul tău când uşa e închisă. Tu însuţi ai dat ordinul în a doua zi a lunii noastre de miere când a venit servitoarea să schimbe aşternutul şi ne-a găsit tot în pat. Sărmana fată s-a speriat groaznic de cât de furios erai.

— Şi pe bună dreptate, râse Philip pe înfundate. Dar de ce ai stat aşa mult? M-am trezit de o oră şi mă pregăteam

să vin după tine. Când câştig un pariu, mă aştept să profit din plin, nu-mi plac jumătăţile de măsură.

— Am pierdut ori de câte ori am jucat pocher în ultimele luni. Cred că m-ai lăsat să câştig când m-ai învăţat să joc în Egipt.

— Atunci nu puneai pariu cu mine, dacă-ţi mai aminteşti. Dar acum că miza e mare, îmi dau toată silinţa să câştig. Sau poate tu preferi să pierzi.

— Ai vrea să crezi asta, nu? îl tachină ea, întinzându-se pe canapeaua de catifea.

— Nu-i aşa? o întrebă el, aşezându-se lângă ea.

— Iubitul meu, nu ai nevoie de cărţi şi de un joc de noroc ca să mă ţii dimineaţa în pat cu tine - sau toată ziua. Ar trebui să ştii asta.

— Am petrecut atâtea luni crezând că mă urăşti, Tina, încât mi-e greu să cred că fericirea noastră e aievea, îi zise Philip, îi cuprinse faţa în mâini şi se uită la ea cu o lumină caldă în ochi. Niciun bărbat nu are dreptul să fie atât de fericit cum m-ai făcut dăruindu-mi iubirea ta. Nu pot să cred că eşti a mea.

Christina se cuibări în braţele lui Philip, ţinându-l strâns.

— Trebuie să uităm cele unsprezece luni cât am fost despărţiţi, îi şopti ea, să uităm îndoielile de atunci. Am fost amândoi prea nechibzuiţi să vorbim de dragoste atunci. Dar acum ştiu că mă iubeşti, cum şi eu te iubesc. Şi nu te voi părăsi niciodată.

Se lăsă pe spate şi se uită la el, iar ochii îi scânteiară brusc.

— Şi dacă altă femeie îţi mai atrage atenţia, îţi spun de pe-acum că voi lupta pentru tine, Philip Caxton! Mi-ai zis cândva că nimeni nu ia ce-i al tău. Ei bine, nicio femeie nu va lua vreodată ce-l al meu!

— M-am căsătorit cu o femeie tare năbădăioasă! râse el pe înfundate. De ce nu mi-ai spus că vei fi o soţie geloasă şi posesivă?

— Îţi pare rău că te-ai însurat cu mine?

— Ştii răspunsul la întrebarea asta! Acum spune-mi ce te-a reţinut jos atâta vreme. Nu te-ai plictisit de dragostea mea, nu-l aşa, scumpa mea?

— Niciodată. M-am oprit câteva minute să-l văd pe Philip Junior, încerca din nou să meargă fără să se ţină de nimic. E aşa drăguţ când face asta. Emma mi-a dat şi o scrisoare - de la Kareen.

— Şi bănuiesc că vrei să o citeşti acum, nu-i aşa? Haide, o îndemnă el.

Ea zâmbi şi deschise repede scrisoarea. După ce o citi în tăcere câteva minute, începu să râdă.

— Era şi timpul.

— Pentru ce? o întrebă Philip.

— Kareen va avea un bebeluş. John trebuie să fie în culmea fericirii şi cred că şi Johnsy. Era aşa supărată când am plecat cu „copilul ei”, cum îi spunea lui Philip Junior. O să se bucure să aibă altul prin casă.

— Sunt veşti bune şi mă bucur pentru ei. Dar e vremea să ne mărim şi noi familia, rânji Philip. Şi ne putem ocupa chiar acum de asta.

O ridică şi o duse la patul lor mare cu baldachin, încă răvăşit după ce dormiseră în el. O sărută cu blândeţe, buzele lui moi, dornice, mişcându-se încet peste ale ei. O sărută pe gât, pe umăr şi o aşeză încet pe pat. În ochii lui verzi, înflăcăraţi, se citea nerăbdarea. Îşi dădu jos halatul de catifea şi o ajută să-şi scoată rochia. Ea îşi deschise larg braţele, iar trupurile lor se lipiră unul de celălalt. O sărută din nou, cu pasiunea arzătoare a dragostei.

Apoi, brusc, se sprijini într-un cot şi îi zâmbi leneş.

— Îmi place ideea unei familii mari, îi zise el. Nu te-ar deranja să mai avem un copil aşa curând, nu?

— Trebuia să mă fi întrebat acum o lună. Deja nu mai am de ales. În opt luni vom mai avea un membru în familie, rânji Christina.

— Dar de ce nu mi-ai zis mai devreme? o întrebă el fericit.

— Aşteptam momentul potrivit. Sper să avem o fată de data asta.

— Nu, nu e suficient. Întâi trei, patru fii - apoi poţi face şi fata pe care o vrei.

— De ce?

— Fiindcă, dacă fiica noastră va semăna cu tine, scumpa mea, va avea nevoie de toată protecţia din lume.

— Vom vedea. Mă tem că nu avem un cuvânt de spus în această privinţă.

— De asta ai mâncat aşa de mult în ultima vreme, îi zise el. Ei bine, de data asta voi fi lângă tine să văd cum sarcina te va face să înfloreşti.

Christina se încruntă puţin, amintindu-şi ce burtă mare avusese când fusese grea cu Philip Junior. Dar Philip zâmbi.

— Copilul nostru va creşte în tine. Iar în ochii mei vei fi mai frumoasă decât eşti acum - dacă e posibil. Te iubesc, Tina.

O sărută cu pasiune, iar trupurile lor deveniră unul. Flăcările mistuitoare ale dragostei îi învăluiră, iar Christina ştiu că aşa va fi mereu. Ştiu că dragostea ei pentru Philip nu va pieri niciodată.

---- Sfârşit ----

Un şeic... o sclavă... o aventură neobişnuită şi o pasiune de nestăpânit

Chemarea irezistibilă a aventurii o aduce pe fermecătoarea Christina Wakefield în deşertul fascinant al Arabiei. Dar capriciile sorţii o transformă în sclavă după ce îl întâlneşte pe şeicul Abu, aventurierul chipeş şi arogant pe care îl cunoscuse în Anglia sub numele de Philip Caxton. Cândva, Christina respinsese cererea în căsătorie a lui Philip. Acum este furioasă şi înspăimântată când devine brusc prizoniera neajutorată a acestui bărbat extrem de atrăgător... dar, încet-încet, este îmblânzită de dorinţa arzătoare a inimii de a explora cele mai senzuale dorinţe ale temnicerului ei. Timpul idilic petrecut cu Abu se termină brusc când este din nou răpită de un adversar al şeicului, dornic de răzbunare. Abu nu ezită să-şi pună viaţa în pericol pentru a o salva, însă minciunile şi intrigile o fac pe Christina să se îndoiască de dragostea lui şi să părăsească deşertul pentru a se întoarce la viaţa ei de altădată, din Anglia.
Nimic însă nu poate să fie din nou la fel, căci este iremediabil îndrăgostită de fermecătorul şeic arab şi se teme că n-are să-l mai vadă vreodată. Sau destinul încă le mai rezervă câteva surprize?

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărţile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi şi figurează întotdeauna pe lista de bestselleruri din *New York Times*.

Află mai mult pe:
www.litera.ro

Alma